

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord</i>	
(1999/C 370/001)	E-0017/98 van Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Taalgebruik in Publicatieblad (Aanvullend antwoord)	1
(1999/C 370/002)	E-0837/98 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Inhoud van tv-programma's en vrijheid van meningsuiting (Aanvullend antwoord)	2
(1999/C 370/003)	E-0849/98 van Marco Cellai aan de Commissie Betreft: Door de Commissie aangespannen procedure bij het Hof van Justitie (Aanvullend antwoord)	2
(1999/C 370/004)	E-0870/98 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Legalisering van illegale immigranten (Aanvullend antwoord)	3
(1999/C 370/005)	E-0880/98 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Problemen bij het vrije verkeer voor het verwerven van een medische specialisatie in de EU (Aanvullend antwoord)	3
(1999/C 370/006)	E-2378/98 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Overtreding van de regels voor openbare aanbesteding (Aanvullend antwoord)	4
(1999/C 370/007)	E-2987/98 van John Iversen aan de Commissie Betreft: Verzoek om nationale registers voor het gebruik van diergeneesmiddelen (Aanvullend antwoord)	5
(1999/C 370/008)	E-3069/98 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Primaten	7
(1999/C 370/009)	E-3071/98 van Michael Elliott aan de Commissie Betreft: Primaten	7
	Gecombineerd Aanvullend Antwoord op de schriftelijke vragen E-3069/98 en E-3071/98	7
(1999/C 370/010)	E-3680/98 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Milieupark aan de rand van Athene	8

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 370/011)	E-4096/98 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Milieupark aan de rand van Athene	8
	Gecombineerd Aanvullend Antwoord op de schriftelijke vragen E-3680/98 en E-4096/98	9
(1999/C 370/012)	E-3718/98 van Angela Sierra González aan de Commissie Betreft: Krotwoningen in de stad Las Palmas de Gran Canaria (Canarische Eilanden, Spanje) (Aanvullend antwoord)	9
(1999/C 370/013)	E-3801/98 van Sérgio Ribeiro aan de Commissie Betreft: Contractbreuk Texas-Samsung t.o.v. de Portugese overheid (Aanvullend antwoord)	10
(1999/C 370/014)	E-3802/98 van Sérgio Ribeiro aan de Commissie Betreft: Sluiting Nestlé-fabriek in Matosinhos, Portugal (Aanvullend antwoord)	11
(1999/C 370/015)	E-3916/98 van Viviane Reding aan de Commissie Betreft: Verticale beperkingen in de biersector	11
(1999/C 370/016)	E-3956/98 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Naleving van de gedragscode inzake wapenexport	13
(1999/C 370/017)	P-3963/98 van Peter Skinner aan de Commissie Betreft: Waarnemingscentrum arbeidsverhoudingen – Stichting Dublin	13
(1999/C 370/018)	P-3993/98 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Bijdrage ten laste van houders van vergunningen voor telecommunicatiediensten in Italië (Aanvullend antwoord)	14
(1999/C 370/019)	E-4028/98 van Leonie van Bladel aan de Commissie Betreft: Kosten invoering euro	15
(1999/C 370/020)	E-0130/99 van Leonie van Bladel aan de Commissie Betreft: Kosten invoering euro	16
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-4028/98 en E-0130/99	16
(1999/C 370/021)	E-4043/98 van Ian White aan de Commissie Betreft: Puerto Morazan – Orkaan Mitch	17
(1999/C 370/022)	E-4044/98 van Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Financiering van de autoweg Lorca-Águilas in de regio van Murcia (Spanje) met gelden van het EFRO (Aanvullend antwoord)	18
(1999/C 370/023)	P-0026/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Biodiversiteit	19
(1999/C 370/024)	P-0131/99 van Sirkka-Liisa Anttila aan de Commissie Betreft: Uitvoering van en controle op de voedselhulp aan Rusland	19
(1999/C 370/025)	E-0143/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: EU-subsidie aan het district Osterholz-Scharmbeck	20
(1999/C 370/026)	E-0144/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: EU-subsidie aan het district Verden	21
(1999/C 370/027)	E-0145/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: EU-subsidie aan het district Rotenburg/Niedersachsen	21
(1999/C 370/028)	E-0146/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: EU-subsidie aan het district Stade	21
(1999/C 370/029)	E-0147/99 van Brigitte Langenhagen aan de Commissie Betreft: EU-subsidie aan het district Cuxhaven	21
	Gecombineerd Aanvullend Antwoord op de schriftelijke vragen E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 en E-0147/99	21
(1999/C 370/030)	E-0148/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Brain drain	22
(1999/C 370/031)	E-0170/99 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Milieu	23

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/032)	E-0200/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Afwijkingen van de wetgeving voor slachthuizen in Italië (Aanvullend antwoord)	24
(1999/C 370/033)	E-0201/99 van Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Gijzelingsacties in Frankrijk (Aanvullend antwoord)	25
(1999/C 370/034)	E-0238/99 van Michèle Lindeperg aan de Commissie Betreft: Betalingen in euro	26
(1999/C 370/035)	E-0267/99 van Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Concurrentie tussen rijbewijsverlenende instanties – Herinnering aan vraag E- 2907/98	27
(1999/C 370/036)	P-0269/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Steun aan Rusland – verdwenen miljoenen van de EU	28
(1999/C 370/037)	E-0327/99 van Alexander Falconer aan de Commissie Betreft: Kosten van EU-informatiediensten	29
(1999/C 370/038)	E-0328/99 van Alexander Falconer aan de Commissie Betreft: Kosten van EU-informatiediensten	29
(1999/C 370/039)	E-0332/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Richtlijn 98/58 van de Raad inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren . . .	30
(1999/C 370/040)	E-0346/99 van Katerina Daskalaki aan de Commissie Betreft: Te geven gevolg aan het initiatiefverslag van het EP over de geschreven pers	30
(1999/C 370/041)	E-0366/99 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Salaris van leden van de Commissie	31
(1999/C 370/042)	E-0378/99 van Viviane Reding aan de Commissie Betreft: Het pijnlijk ombrengen van honden en katten in Azië	32
(1999/C 370/043)	E-0381/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Gebruik van pepdranken door kinderen	33
(1999/C 370/044)	P-0386/99 van Marianne Thyssen aan de Commissie Betreft: Groei en werkgelegenheid	34
(1999/C 370/045)	E-0396/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Ernstige aantasting van het milieu op de rotselandengroep Gavdos – Gavdopoula	35
(1999/C 370/046)	E-0493/99 van Undine-Uta Bloch von Blottnitz aan de Commissie Betreft: Teloorgang van het Griekse eiland Gavdopoula	35
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0396/99 en E-0493/99	36
(1999/C 370/047)	E-0406/99 van Giuseppe Rauti aan de Commissie Betreft: Aanslag op de gezondheid wegens vervuiling te Podenzano di Piacenza (Italië)	36
(1999/C 370/048)	E-0407/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Semi-soortnamen van „Port”	37
(1999/C 370/049)	E-0411/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Gebruik van de benaming „PORT” voor in Australië geproduceerde wijnen	38
(1999/C 370/050)	E-0416/99 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Rechten van Groenlanders en Denen (Aanvullend antwoord)	39
(1999/C 370/051)	E-0418/99 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Wisselkoersen in de banken	39
(1999/C 370/052)	E-0423/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Onrechtmatige intrekking van de vergunning van de Griekse verzekeringsmaatschappij Themis in Italië . .	40
(1999/C 370/053)	E-0426/99 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Chartervluchten	42

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 370/054)	E-0447/99 van José Valverde López aan de Commissie Betreft: Afdeling voedingsmiddelenanalyse van het Milieu-instituut (Ispra)	42
(1999/C 370/055)	E-0451/99 van Giuseppe Rauti aan de Commissie Betreft: Kwaliteit van de voedselhulp aan Rusland	43
(1999/C 370/056)	E-0477/99 van Susan Waddington aan de Commissie Betreft: Regelgevend kader voor natuurlijke cosmetische producten	44
(1999/C 370/057)	E-0478/99 van Susan Waddington aan de Commissie Betreft: Brandveiligheidsvoorschriften – hotels in Spanje	45
(1999/C 370/058)	E-0497/99 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Grensoverschrijdende medische zorg	45
(1999/C 370/059)	E-0502/99 van Susan Waddington aan de Commissie Betreft: Internationale vereniging voor de bevordering van de samenwerking met wetenschappers uit de nieuwe onafhankelijke staten van de voormalige Sovjetunie (INTAS)	46
(1999/C 370/060)	E-0507/99 van Klaus Lukas aan de Commissie Betreft: Malversaties in Bulgarije	46
(1999/C 370/061)	E-0512/99 van Eolo Parodi en Guido Viceconte aan de Commissie Betreft: Luchtverbinding met de eilanden Pantelleria en Lampedusa	48
(1999/C 370/062)	E-0521/99 van Laura González Álvarez en Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Milieueffectrapportage over de Atlantische snelweg in Vigo (Galicië-Spanje)	49
(1999/C 370/063)	E-0523/99 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Interview directeur Landaburu in blad „Nederlandse Gemeente” 18-25 december 1998 over netto bijdragen lidstaten	50
(1999/C 370/064)	E-0524/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	50
(1999/C 370/065)	E-0525/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	51
(1999/C 370/066)	E-0527/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	51
(1999/C 370/067)	E-0528/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	51
(1999/C 370/068)	E-0529/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	52
(1999/C 370/069)	E-0530/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	52
(1999/C 370/070)	E-0531/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	52
(1999/C 370/071)	E-0532/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	53
(1999/C 370/072)	E-0533/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	53
(1999/C 370/073)	E-0534/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	53
(1999/C 370/074)	E-0535/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	54
(1999/C 370/075)	E-0537/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	54

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/076)	E-0538/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	54
(1999/C 370/077)	E-0539/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	55
(1999/C 370/078)	E-0540/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	55
(1999/C 370/079)	E-0541/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie	55
(1999/C 370/080)	E-0544/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99, E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99, E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 en E-0544/99 ..	56
(1999/C 370/081)	E-0547/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Ramphulp	59
(1999/C 370/082)	E-0552/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingshulp	59
(1999/C 370/083)	E-0560/99 van John Iversen aan de Commissie Betreft: Nieuwe procedure voor toekenning van ISPO-middelen	60
(1999/C 370/084)	E-0563/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Hervorming van het CONI en bescherming van de werkgelegenheid	62
(1999/C 370/085)	E-0568/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingen inzake Urban te Rome	63
(1999/C 370/086)	E-0570/99 van José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Uitvoer van stieren voor stierengevechten	63
(1999/C 370/087)	P-0583/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Lidmaatschap commissaris Monti van het uitvoerend comité van de Trilaterale Commissie	64
(1999/C 370/088)	E-0587/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Verzoek om informatie naar aanleiding van schriftelijke vraag E-0370/98	64
(1999/C 370/089)	E-0590/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Richtlijn van de Raad 96/29/Euratom en de milieugevolgen van de deregulering van de radioactiviteitscontroles	65
(1999/C 370/090)	E-0591/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Onderzoek van de Commissie inzake het beheer van radioactief afval en nucleaire waarborgen	66
(1999/C 370/091)	E-0592/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Kennisgeving door de Japanse autoriteiten van plannen om verbruikte hoogverrijkte uraniumbrandstoffen via EU-havens naar de VS te verschepen	66
(1999/C 370/092)	E-0594/99 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: Illegale in- of uitvoer van radioactieve stoffen in of uit de EU in 1998	67
(1999/C 370/093)	E-0596/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Groeihormonen rBST	68
(1999/C 370/094)	P-0599/99 van Frédéric Striby aan de Commissie Betreft: Registratie en belasting van Elzasser pleziervaartuigen	68
(1999/C 370/095)	P-0603/99 van Umberto Bossi aan de Commissie Betreft: Voorstel van de Italiaanse regering om de wekelijkse arbeidstijd tot 35 uur te verminderen	69
(1999/C 370/096)	E-0608/99 van Paul Rübiger aan de Commissie Betreft: Deelname van Slowakije aan het vijfde kaderprogramma voor onderzoek	70

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 370/097)	E-0609/99 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Steun aan tijdschriften en kranten in de EU	70
(1999/C 370/098)	E-0610/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Uitvoering van een project (PEP-Peloponnesus) in het dorp Stemnitsa (provincie Arkadië)	71
(1999/C 370/099)	E-0611/99 van Carlos Pimenta aan de Commissie Betreft: Ratificatie en tenuitvoerlegging van het Verdrag van Aarhus door de Europese Gemeenschap	71
(1999/C 370/100)	E-0612/99 van Bernie Malone aan de Commissie Betreft: Overeenkomsten inzake dubbele belasting	72
(1999/C 370/101)	E-0616/99 van Peter Crampton aan de Commissie Betreft: Internationale visserijovereenkomsten	73
(1999/C 370/102)	E-0621/99 van Robin Teverson aan de Commissie Betreft: Slots voor luchtvaartmaatschappijen	73
(1999/C 370/103)	E-0623/99 van Josep Pons Grau en María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Het fokken, africhten en houden van honden van zgn. agressieve rassen	74
(1999/C 370/104)	E-0626/99 van Umberto Bossi aan de Commissie Betreft: Herstel van de Toren van Pisa	75
(1999/C 370/105)	E-0627/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: EG-fondsen en „Sviluppo Italia”	75
(1999/C 370/106)	E-0628/99 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Klachtendienst – wisselkosten	76
(1999/C 370/107)	E-0630/99 van Encarnación Redondo Jiménez aan de Commissie Betreft: Aardamandel (Cyperus esculentus) (Aanvullend antwoord)	78
(1999/C 370/108)	E-0637/99 van Hanja Majj-Weggen aan de Commissie Betreft: Martelingen in Zimbabwe	79
(1999/C 370/109)	E-0638/99 van Hanja Majj-Weggen aan de Commissie Betreft: De arrestatie van een mensenrechtenactivist in Indonesië	80
(1999/C 370/110)	E-0642/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Deens importverbod voor loodkristal	80
(1999/C 370/111)	E-0643/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Kosten van het EU-rijbewijs	81
(1999/C 370/112)	E-0644/99 van Karl-Heinz Florenz aan de Commissie Betreft: Klimaatbeleid van de EU	82
(1999/C 370/113)	E-0649/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Ongecontroleerde toename van de immigratiestromen naar de EU	83
(1999/C 370/114)	E-0679/99 van Richard Corbett aan de Commissie Betreft: Het beoordelen van de noodzaak tot een milieu-effectrapportage	83
(1999/C 370/115)	E-0682/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999	84
(1999/C 370/116)	E-0683/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999	85
(1999/C 370/117)	E-0684/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999	86
(1999/C 370/118)	E-0686/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999	87
(1999/C 370/119)	E-0688/99 van Fernand Herman aan de Commissie Betreft: Situatie van de zetmeelindustrie en haar industriële afnemers in de EU	87

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/120)	E-0689/99 van Amedeo Amadeo aan de Commissie Betreft: Invoer van paddestoelen	88
(1999/C 370/121)	E-0690/99 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Ambtelijk taalgebruik van de EU	89
(1999/C 370/122)	E-0691/99 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Vergunningsplicht bij uitvoer in het kader van Wassenaar	89
(1999/C 370/123)	E-0692/99 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Steun voor de zwaardvisvangst in de Middellandse Zee	90
(1999/C 370/124)	E-0694/99 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Inbreukprocedure i.v.m. olijfolie	91
(1999/C 370/125)	E-0717/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	91
(1999/C 370/126)	E-0718/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	92
(1999/C 370/127)	E-0719/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	92
(1999/C 370/128)	E-0720/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	92
(1999/C 370/129)	E-0721/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	93
(1999/C 370/130)	E-0722/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	93
(1999/C 370/131)	E-0723/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	93
(1999/C 370/132)	E-0724/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	94
(1999/C 370/133)	E-0725/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	94
(1999/C 370/134)	E-0726/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	94
(1999/C 370/135)	E-0727/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	95
(1999/C 370/136)	E-0728/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	95
(1999/C 370/137)	E-0729/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	95
(1999/C 370/138)	E-0730/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	96
(1999/C 370/139)	E-0731/99 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen	96
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99, E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99, E-0728/99, E-0729/99, E-0730/99 en E-0731/99	96
(1999/C 370/140)	E-0732/99 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Kerncentrales en millenniumprobleem	97
(1999/C 370/141)	E-0741/99 van Alessandro Danesin aan de Commissie Betreft: Berggebieden en Structuurfondsen	98

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/142)	E-0745/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Visserij en duurzaamheid	99
(1999/C 370/143)	E-0749/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Cryptosporidium	99
(1999/C 370/144)	E-0753/99 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Geld voor de gemeente Torrita di Siena	100
(1999/C 370/145)	E-0764/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Niet-omzetting in Grieks recht van arresten van het Hof betreffende waterverontreiniging	101
(1999/C 370/146)	E-0765/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Aanleg van de nieuwe spoorlijn „Lianokladi-Domokos”	102
(1999/C 370/147)	E-0766/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Spoorlijn Athene-Thessaloniki	102
(1999/C 370/148)	E-0767/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Archeologische opgravingen in Pydna (district Pieria)	103
(1999/C 370/149)	E-0774/99 van Marjo Matikainen-Kallström aan de Commissie Betreft: TACIS-project A2.01/96 betreffende de levering van een trainingssimulator voor het tweede reactorblok van de kerncentrale van Medzamor in Armenië	104
(1999/C 370/150)	P-0775/99 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Bouw van radiozendmasten door Delta Radio in de Noordzee	105
(1999/C 370/151)	E-0779/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Privatiseringen en monopolies in de melk- en zuivelsector	106
(1999/C 370/152)	P-0780/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Financiering partijen	107
(1999/C 370/153)	E-0782/99 van John Iversen aan de Commissie Betreft: Staatssubsidies aan scheepswerven binnen de EU	107
(1999/C 370/154)	E-0788/99 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Kritiek Commissie Medicines Control Agency (VK)	108
(1999/C 370/155)	E-0790/99 van Graham Mather aan de Commissie Betreft: Het Britse Intervention Board Executive Agency – GLB-kredieten	109
(1999/C 370/156)	E-0794/99 van Raimondo Fassa aan de Commissie Betreft: Maatregelen van de Commissie ten behoeve van rechtvaardige handel	110
(1999/C 370/157)	P-0795/99 van Reimer Böge aan de Commissie Betreft: Vervoer van dieren naar het slachthuis	111
(1999/C 370/158)	E-0796/99 van Paul Rübige aan de Commissie Betreft: Verpakking van melk in 180-ml flessen	111
(1999/C 370/159)	E-0797/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Vrijstelling van omzetbelasting	112
(1999/C 370/160)	E-0798/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Screening van justitie en binnenlandse zaken	113
(1999/C 370/161)	E-0800/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Oostenrijkers in de Commissie	114
(1999/C 370/162)	E-0802/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: EU-gebouwen	114
(1999/C 370/163)	E-0805/99 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Financiering door Groot-Brittannië van de werken voor de aanleg van dammen in Turkije	116

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/164)	E-0807/99 van Nikitas Kaklamanis aan de Commissie Betreft: Uitvoer van Turks staal	117
(1999/C 370/165)	E-0811/99 van Joaquín Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Selectie van 81 onderzoekcentra	118
(1999/C 370/166)	E-0815/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: BTW	118
(1999/C 370/167)	E-0819/99 van Antoni Gutiérrez Díaz aan de Commissie Betreft: Illegale steun ten laste van de structuurfondsen in Llança (Girona), Spanje	119
(1999/C 370/168)	E-0831/99 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Habitatrichtlijn en Vogelrichtlijn	119
(1999/C 370/169)	E-0834/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Mededinging in de leesteenindustrie	121
(1999/C 370/170)	E-0836/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Leesteenimport in de EU	122
(1999/C 370/171)	P-0837/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Schade aan Natura 2000-gebieden ten gevolge van het havenproject van Vuosaari	123
(1999/C 370/172)	E-0840/99 van Sören Wibe aan de Commissie Betreft: Toestand van de euro	124
(1999/C 370/173)	E-0841/99 van Kenneth Coates aan de Commissie Betreft: Fluoridering van drinkwater	125
(1999/C 370/174)	E-0843/99 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Vergelijkend onderzoek COM/A/10/98/Optie 2	126
(1999/C 370/175)	E-0845/99 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Fouten bij de uitvoering van openbare werken in Griekenland	127
(1999/C 370/176)	E-0851/99 van Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Tijdstip van betaling van BTW	127
(1999/C 370/177)	E-0853/99 van Reimer Böge aan de Commissie Betreft: Afschaffing van de belastingvrije verkopen bij het intracommunautaire verkeer	128
(1999/C 370/178)	E-0856/99 van Marilena Marín aan de Commissie Betreft: Gevangenisstraf voor Venetiaanse burgers omdat zij hun ideeën hebben gemanifesteerd	129
(1999/C 370/179)	E-0858/99 van Pieter Dankert aan de Commissie Betreft: ESF-Nederland	130
(1999/C 370/180)	P-0861/99 van Carlos Coelho aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk visserijbeleid	130
(1999/C 370/181)	E-0866/99 van Joan Vallvé aan de Commissie Betreft: Nieuwe acties tegen Spaanse tuinbouwproducten	131
(1999/C 370/182)	E-0868/99 van Joan Vallvé aan de Commissie Betreft: Steun URBAN en stadsprojecten in Valencia	132
(1999/C 370/183)	E-0869/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Daling van de inkomsten van de vissers in de autonome regio Madeira	132
(1999/C 370/184)	E-0871/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Initiatief URBAN in Noord-Ierland	133
(1999/C 370/185)	E-0872/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Programma PEACE in Noord-Ierland	133
(1999/C 370/186)	E-0873/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Initiatief KONVER II – Noord-Ierland	133

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/187)	E-0874/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Initiatief RETEX II in Noord-Ierland	134
(1999/C 370/188)	E-0877/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Initiatief ten voordele van de KMO's	134
(1999/C 370/189)	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 en E-0877/99	134
(1999/C 370/190)	E-0875/99 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Initiatief PESCA in Noord-Ierland	134
(1999/C 370/191)	E-0883/99 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Veiligheidscontroles op luchthavens	135
(1999/C 370/192)	E-0885/99 van Marie-Paule Kestelijn-Sierens aan de Commissie Betreft: Omzetting door België van richtlijn 93/89/EEG betreffende de toepassing van belastingen voor het gebruik van bepaalde wegen door vrachtwagens	136
(1999/C 370/193)	P-0893/99 van Elly Plooij-van Gorsel aan de Commissie Betreft: Europese importeurs gedupeerd door naheffing op textielproducten uit Bangladesh	137
(1999/C 370/194)	E-0909/99 van Bernard Lehideux aan de Commissie Betreft: Door de Syrische regering gegeven gevolg aan de resolutie van maart 1998 over Libanese gevangenen in Syrië	138
(1999/C 370/195)	E-0979/99 van Anna Karamanou aan de Commissie Betreft: Libanese, Palestijnse en Jordaanse politieke gevangenen in Syrië	138
(1999/C 370/196)	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0909/99 en E-0979/99	138
(1999/C 370/197)	E-0919/99 van Roberto Mezzaroma aan de Commissie Betreft: Wet inzake zwerfhonden	139
(1999/C 370/198)	E-0921/99 van Roberto Mezzaroma aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingsdoelstellingen voor het gebied rond Anzio en Nettuno	139
(1999/C 370/199)	P-0927/99 van Fernando Fernández Martín aan de Commissie Betreft: Regeling voor radio-amateurs in Europa	140
(1999/C 370/200)	P-0928/99 van Rijk van Dam aan de Commissie Betreft: Noodhulptransporten naar de Oekraïne	141
(1999/C 370/201)	E-0940/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Verplichte raadpleging van het Internationale Hof van Justitie met het oog op de vreedzame oplossing van geschillen in verband met de Overeenkomst van New York van 1995 inzake transnationale en sterk migrerende soorten	142
(1999/C 370/202)	E-0945/99 van Honório Novo aan de Commissie Betreft: Vasco da Gama-brug in Lissabon – afwikkeling van de overschrijvingen	143
(1999/C 370/203)	P-0951/99 van Michael McGowan aan de Commissie Betreft: Recht op kredieten uit de structuurfondsen	143
(1999/C 370/204)	E-0961/99 van Anna Karamanou aan de Commissie Betreft: Onpartijdig onderzoek naar de verdwijning van 300 burgers in Algerije	144
(1999/C 370/205)	E-0962/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Garnalenkweek in Bangladesh en milieubescherming	145
(1999/C 370/206)	E-0964/99 van Gianni Tamino aan de Commissie Betreft: Uitbreiding van de haven van Ibiza, Balearen	146
(1999/C 370/207)	E-0970/99 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Programma voor handelsbevordering van Europese producten op de Japanse markt	147
(1999/C 370/208)	P-0976/99 van Georges Garot aan de Commissie Betreft: Concurrentie: verschillende behandeling van Franse en Spaanse tomatenproducenten	147

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(1999/C 370/207)	E-0982/99 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Verlaging van de door de Verenigde Staten toegepaste douanetarieven in de textielsector	148
(1999/C 370/208)	E-0987/99 van Luigi Colajanni, Roberto Speciale en Andrea Manzella aan de Commissie Betreft: Moord op de vice-president van Paraguay	149
(1999/C 370/209)	E-0990/99 van Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Invoer van in het wild levende vogels	149
(1999/C 370/210)	E-0992/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Hulp aan Kazakstan	150
(1999/C 370/211)	E-0997/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: EU-maatregelen met het oog op sluiting van de kerncentrale in Tsjernobyl	150
(1999/C 370/212)	E-1000/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Artikel 9 van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993	151
(1999/C 370/213)	E-1001/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Herziening van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993	151
(1999/C 370/214)	E-1002/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Open commerciële verhandeling van slots op luchthavens	151
(1999/C 370/215)	E-1003/99 van Ian White aan de Commissie Betreft: Regionale luchthavens	152
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 en E-1003/99	152
(1999/C 370/216)	E-1005/99 van Ian Hudgton aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar synthetische en op basis van plantaardige grondstoffen vervaardigde hormonen	152
(1999/C 370/217)	E-1006/99 van Ian Hudgton aan de Commissie Betreft: Dierenwelzijn	153
(1999/C 370/218)	E-1007/99 van Ian Hudgton aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren	153
(1999/C 370/219)	P-1032/99 van Luigi Florio aan de Commissie Betreft: Veiligheid in tunnels voor het weg- en spoorverkeer	154
(1999/C 370/220)	E-1033/99 van Richard Howitt aan de Commissie Betreft: Organisatie van de Europese Dag van de gehandicapten door particuliere adviseurs	155
(1999/C 370/221)	E-1039/99 van Marco Cellai aan de Commissie Betreft: Initiatief ter bescherming van de olijfolie	155
(1999/C 370/222)	P-1041/99 van Ernesto Caccavale aan de Commissie Betreft: Veronderstelde onregelmatigheden bij het beheer van de subsidies te Brindisi (Italië)	157
(1999/C 370/223)	E-1043/99 van Ilona Graenitz aan de Commissie Betreft: Screening van de milieuwetgeving van de toetredingskandidaten	158
(1999/C 370/224)	E-1060/99 van Carlos Bru Purón aan de Commissie Betreft: Commissie bij het wisselen van geld	158
(1999/C 370/225)	P-1063/99 van Marie-Paule Kestelijn-Sierens aan de Commissie Betreft: Verlenging van de overgangperiode voor de etikettering in verschillende meeteenheden voorzien in richtlijn 80/181/EEG	159
(1999/C 370/226)	E-1066/99 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Problemen bij de uitvoering van de programma's op het gebied van de nucleaire veiligheid in het kader van TACIS	160
(1999/C 370/227)	E-1075/99 van Anne McIntosh aan de Commissie Betreft: Kandidaat-lidstaten	160

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(1999/C 370/228)	E-1077/99 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Steunverlening aan de vloerbedekkingsindustrie in Europa	161
(1999/C 370/229)	P-1085/99 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Levering van aardolie	161
(1999/C 370/230)	P-1086/99 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Handelsbetrekkingen EU-Marokko	162
(1999/C 370/231)	E-1090/99 van Francis Decourrière aan de Commissie Betreft: Doelstelling 1 – verplaatsing van bedrijven binnen de Europese Unie	163
(1999/C 370/232)	P-1094/99 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Uitzonderingen op artikel 92 van het Verdrag	164
(1999/C 370/233)	P-1098/99 van Yvonne Sandberg-Fries aan de Commissie Betreft: Zuiveringsinstallatie bij Toulon (Peloponnesus, Griekenland)	165
(1999/C 370/234)	P-1101/99 van Anneli Hulthén aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijke pensioenvoorschriften	165
(1999/C 370/235)	E-1104/99 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Onafhankelijkheid van Tibet	166
(1999/C 370/236)	P-1111/99 van Paul Rübigen aan de Commissie Betreft: Stand van de mededinging op de gemeenschappelijke markt voor surfplanken	167
(1999/C 370/237)	P-1119/99 van Bárbara Dührkop Dührkop aan de Commissie Betreft: Antidopingprogramma van de Europese Commissie	167
(1999/C 370/238)	E-1125/99 van Leonie van Bladel aan de Commissie Betreft: Bedreigende veranderingen in Slowaaks politiek klimaat	168
(1999/C 370/239)	E-1139/99 van Arthur Newens aan de Commissie Betreft: Studenten uit China	169

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(1999/C 370/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0017/98

van Jaak Vandemeulebroucke (ARE) aan de Commissie

(29 januari 1998)

Betreft: Taalgebruik in Publicatieblad

In het PB L 328 d.d. 28 november 1997 wordt een lijst opgenomen van instanties die onderworpen zijn aan de overeenkomst inzake overheidsopdrachten. Op pagina 10 wordt voor België een ééntalig Franse lijst opgenomen.

De Commissie kent mijn bezorgdheid omtrent het taalgebruik. Kan mij meegedeeld worden waarom deze lijst enkel in het Frans werd opgenomen? Dien ik daaruit af te leiden dat de Nederlands- en Duitstaligen niet onderworpen zijn aan deze aanbestedingswetgeving?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(11. juni 1999)

In aansluiting op haar antwoord van 20 maart 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende aanvullende informatie verstrekken.

Het klopt dat in de bijlage van Richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1997 tot wijziging van de Richtlijnen 92/50/EEG, 93/36/EEG en 97/37/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, overheidsopdrachten respectievelijk overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werke ⁽²⁾ de Belgische aanbestedende diensten uitsluitend bij hun Franse naam worden opgesomd. In de bijlage worden de aanbestedende diensten van de andere lidstaten ook niet in alle gevallen in de taal van de lidstaat zelf vermeld. Indien nodig is er wel een vertaling bijgevoegd, bijvoorbeeld als het niet alleen een naam betreft, maar als het gaat om een beschrijving van een aanbestedende dienst. Deze beschrijving is opgesteld in de verschillende talen waarin de richtlijn werd gepubliceerd, zoals ook het geval was bij de vorige richtlijnen.

Naar aanleiding van haar groenboek „Overheidsopdrachten in de Europese Unie: beschouwingen over een toekomstig beleid” ⁽³⁾ en haar mededeling „De overheidsopdrachten in de Europese Unie” ⁽⁴⁾ overweegt de Commissie onder meer om de richtlijnen inzake overheidsopdrachten te wijzigen. Deze wijzigingen zullen natuurlijk in alle officiële talen van de Gemeenschap worden gepubliceerd. In het kader van deze toekomstige publicatie zullen ook de bijlagen van de richtlijn worden herzien en, indien nodig, bijgewerkt. Hierbij zal rekening worden gehouden met de opmerkingen van het geachte parlementslid en zullen passende maatregelen worden genomen.

⁽¹⁾ PB C 304 van 2.10.1998.

⁽²⁾ PB L 328 van 28.11.1997.

⁽³⁾ COM(96) 583 def.

⁽⁴⁾ COM(98) 143 def.

(1999/C 370/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0837/98**van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie**

(26 maart 1998)

Betreft: Inhoud van tv-programma's en vrijheid van meningsuiting

In Finland zijn vier zelfstandige tv-zenders, die allemaal journalistiek onafhankelijk zijn van de staat. Een van deze zenders (Oy Yleisradio Ab) heeft met journalistieke doelstellingen en zonder sponsoring een serie programma's gemaakt waarin werd gestreefd naar het bevorderen van de verkoop van in Finland vervaardigde producten. De Europese Commissie heeft aan het Finse Ministerie van Verkeer een brief gestuurd, waarin het produceren van dergelijke programma's wordt verboden.

Op deze wijze beperkt de Commissie de vrijheid van meningsuiting en bemoeit zich met de inhoud van tv-programma's. Acht de Commissie de handelwijze van haar ambtenaren in deze kwestie juist en indien zij dit vindt, op welke communautair verdrag is dit standpunt dan gebaseerd?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(8 juli 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 5 juni 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende informatie verschaffen.

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord op schriftelijke vraag E-931/98 van mevrouw Myller en anderen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 310 van 15.12.1998.

⁽²⁾ PB C 354 van 19.11.1998, blz. 42.

(1999/C 370/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0849/98**van Marco Cellai (NI) aan de Commissie**

(26 maart 1998)

Betreft: Door de Commissie aangespannen procedure bij het Hof van Justitie

Volgens persberichten van afgelopen december heeft de Commissie besloten in beroep te gaan bij het Europese Hof van Justitie in een inbreukprocedure tegen de Italiaanse regering inzake „vermeend ontbreken in wet 236/95 van een overgangsregeling tot bescherming van de verworven rechten van assistenten in het universitaire talenonderwijs (eerst lectoren vreemde talen) die reeds in dienst zijn van een universiteit in de zin van presidentieel besluit 382/80". De Commissie laat aldus de uitspraak van het Hof (Afdeling V) van 20 november 1997 grotendeels buiten beschouwing; tevens baseert zij dit beroep op bewuste verwarring tussen de begrippen „lecturer" en „lettore". De Commissie heeft geenszins gemotiveerd op welke wijze de Italiaanse regering de „verworven rechten" niet zou hebben gerespecteerd, daar de bepalingen van wet 236/95 garanderen dat de door betrokkenen verworven rechten in het kader van de nieuwe wet behouden blijven en hun rechtspositie er over het algemeen op vooruit gaat.

Kan de Commissie aangeven:

1. Is het besluit van de Commissie beïnvloed door bepaalde persberichten of door uitingen van Europarlementariërs, en zo ja, in welke mate?
2. Welke rechtsgrondslag is er voor dit beroep?

**Aanvullend antwoord
van de heer Flynn namens de Commissie**

(29 juni 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 5 juni 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu de onderstaande extra informatie verschaffen.

Het besluit van de Commissie om uit hoofde van artikel 226 EEG-Verdrag (ex artikel 169) de behandeling van taaldocenten aan Italiaanse universiteiten bij het Hof van Justitie aanhangig te maken is niet door artikelen in de pers beïnvloed. Het is gebaseerd op juridische argumenten en feitelijk bewijsmateriaal dat uit haar onderzoek van het inbreukdossier naar voren is gekomen.

Vanuit juridisch standpunt gezien heeft de Commissie haar besluit gebaseerd op het feit dat belangrijk bewijsmateriaal heeft aangetoond dat de verworven rechten van de taaldocenten aan een aantal Italiaanse universiteiten niet naar behoren zijn gewaarborgd.

⁽¹⁾ PB C 310 van 15.12.1998.

(1999/C 370/004)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0870/98
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie**

(26 maart 1998)

Betreft: Legalisering van illegale immigranten

In het tijdens de vergaderperiode van februari goedgekeurde verslag over de mensenrechtensituatie in de Europese Unie in 1996 worden expliciet een aantal lidstaten genoemd die de verblijfsstatus van illegaal op hun grondgebied verblijvende personen na een bepaalde termijn legaliseren.

1. Ziet de Commissie in de handelwijze van deze lidstaten een tegenspraak met de bestaande wetgeving in de Unie?
2. Ziet de Commissie in de handelwijze van deze lidstaten een tegenspraak met het acquis van Schengen?
3. Wat denkt de Commissie met het oog op de opname van het acquis van Schengen in de wetgeving van de Gemeenschap tegen dergelijke verschillen te ondernemen?

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(28 juni 1999)

Het feit dat een lidstaat de situatie van illegaal op haar grondgebied verblijvende personen regulariseert, is niet in strijd met de wetgeving van de Unie, noch met het recentelijk in het kader van de Unie opgenomen Schengen-acquis.

(1999/C 370/005)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0880/98
van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie**

(26 maart 1998)

Betreft: Problemen bij het vrije verkeer voor het verwerven van een medische specialisatie in de EU

Richtlijn 93/16 ⁽¹⁾ heeft problemen geschapen ten aanzien van het verwerven van een medische specialisatie in lidstaten van de EU. Voordat deze richtlijn in werking trad (april 1993) was het namelijk mogelijk dat iemand zijn diploma dat hij bijvoorbeeld in Oostenrijk had verworven, in Griekenland erkend kreeg, waarna hij de vergunning voor het uitoefenen van zijn beroep kon krijgen om zijn specialisatie in

Griekenland te volgen. Met genoemde richtlijn echter wordt deze regeling op losse schroeven gezet. Weliswaar wordt namelijk de gelijkwaardigheid van het diploma erkend, maar de beroepsvergunning kan niet worden afgegeven, aangezien deze moet worden verkregen in het land waar de betrokkene zijn studies heeft verricht; tevens treden er variaties in deze situatie op naar gelang van de bepalingen in de nationale wetgeving van ieder land. Een en ander veroorzaakt onoverkomelijke problemen voor degenen die in een der lidstaten van de EU hebben gestudeerd en een specialisatie in een andere lidstaat willen volgen.

Kan de Commissie in dit verband meedelen:

1. of voor degenen die vóór de instelling van richtlijn 93/16 aan een der universiteiten van de EU waren ingeschreven, de regeling van vóór de richtlijn als overgangsregeling zou kunnen gelden;
2. of, met de overweging dat de in de EU verkregen diploma's gelijkwaardig zijn, er een regeling kan worden vastgesteld die toestaat dat de vergunning voor de uitoefening van het beroep wordt verkregen in het land waar de arts in kwestie van plan is te gaan werken, en niet verplicht in het land waar hij zijn diploma heeft behaald;
3. of het, met de overweging dat de diploma's gelijkwaardig zijn, mogelijk is dat iemand zijn specialisatie volgt in een andere lidstaat van de EU dan die waar hij zijn diploma heeft behaald, zulks gezien het feit dat de specialisatie een onderdeel van de medische opleiding vormt?

(¹) PB L 165 van 7.7.1993, blz. 1.

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(29 juni 1999)

1. Richtlijn 93/16/EEG van de Raad van 5 april 1993 ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels is een gecodificeerde versie van alle sinds 1975 goedgekeurde richtlijnen ter zake. Aangezien het een eenvoudige codificatie betreft, heeft ze geen enkele wijziging van de juridische situatie vóór haar goedkeuring tot gevolg. In vergelijking met de situatie in 1975 heeft deze codificatie voor artsen die een gespecialiseerde medische opleiding in een andere lidstaat willen volgen, dus geen enkele wijziging met zich meegebracht.

2. Het principe van de onderlinge erkenning van diploma's houdt in dat elke lidstaat de door de overige lidstaten aan onderdanen van lidstaten afgegeven diploma's erkent, door daaraan, met betrekking tot de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van arts, op zijn grondgebied hetzelfde rechtsgevolg toe te kennen als aan de door hem zelf uitgereikte diploma's. Voor de diploma's van specialist die alle lidstaten gemeen hebben, wordt dit principe door de artikelen 4 en 5 van Richtlijn 93/16/EEG ten uitvoer gelegd en voor de diploma's van specialist die slechts enkele lidstaten gemeen hebben door de artikelen 6. en 7.

3. Richtlijn 93/16/EEG bevat geen enkele bepaling die het volgen van een gespecialiseerde medische opleiding in een andere lidstaat dan die waar de basisopleiding werd gevolgd, verhindert.

(1999/C 370/006)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2378/98
van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie**

(27 juli 1998)

Betreft: Overtreding van de regels voor openbare aanbesteding

In 1988 heeft de gemeenteraad van San Giorgio del Sannio, provincie Benevento, besloten aan Italgas Sud de concessie te verlenen voor het ontwerpen en de aanleg van het gasdistributienet op zijn grondgebied voor een periode van 30 jaar. Vervolgens is op 15 oktober 1997 door de gemeenteraad besloten om een nieuw project goed te keuren tot wijziging van bovengenoemde overeenkomst als voorloper voor een geheel nieuwe concessie tegen andere prijzen en andere contractuele termijnen.

Dit alles is in flagrante strijd met richtlijn 92/50/EEG (¹) over overheidsaanbestedingen en met de communautaire regels voor vrije concurrentie. Tevens is het strijdig met artikel 31 van de Italiaanse Wet nr. 216 uit 1995 die regels geeft voor dezelfde materie. In deze bepalingen staat namelijk dat overheids-

opdrachten worden toegekend op basis van de economisch gezien gunstigste offerte en dat, wanneer het om werkzaamheden gaat waarbij bedragen van vijf miljoen ecu of meer zijn gemoeid, altijd een transparante openbare aanbesteding moet plaatsvinden.

Daarom luidt de vraag aan de Commissie of zij het niet nodig en opportuun acht na te gaan of bovengenoemd gemeentebestuur wel regelmatigheid heeft betracht bij de gevolgde procedure, overwegende dat deze niet lijkt te beantwoorden aan criteria van zuinigheid, transparantie en openbaarheid voor de overheidsadministratie: er heeft namelijk geen aanbesteding plaatsgevonden waaraan alle in aanmerking komende bedrijven konden deelnemen op voet van gelijkheid. Dit is een aperte schending van het beginsel van vrije concurrentie.

(¹) PB L 209 van 24.7.1992, blz. 1.

**Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie**

(29 juni 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 19 oktober 1998 (¹) kan de Commissie nu de volgende inlichtingen verstrekken.

De Commissie heeft contact opgenomen met de Italiaanse overheid om na te gaan of het verlenen van de concessie voor de aanleg van het gasdistributienet van de gemeente San Giorgio del Sannio verenigbaar is met het Gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten. De Commissie heeft met name herhaaldelijk schriftelijk contact opgenomen met de Italiaanse overheid en heeft later, tijdens een vergadering, uiteengezet welke informatie zij nodig heeft om bovenvermelde evaluatie uit te voeren.

De Italiaanse overheid heeft geen antwoord gegeven. De Commissie beschikt dan ook niet over juridische of feitelijke gegevens om de precieze juridische aard van de desbetreffende aanbesteding en de toepasselijke communautaire regelgeving te bepalen en na te gaan of deze regelgeving werd overtreden. Er zou echter klaarheid kunnen komen in deze situatie tijdens een vergadering met de Italiaanse overheid in de maand juli.

(¹) PB C 50 van 22.2.1999.

(1999/C 370/007)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2987/98
van John Iversen (PSE) aan de Commissie**

(8 oktober 1998)

Betreft: Verzoek om nationale registers voor het gebruik van diergeneesmiddelen

Doordat de Europese consument steeds vaker gezonde en zuivere voeding wenst, is er behoefte ontstaan aan meer controle op het gebruik van geneesmiddelen in de landbouw. Groeibevorderende antibiotica en het gebruik van een overdosis medicijnen leiden tot het ontstaan van resistente bacteriën, en op langere termijn bestaat het gevaar dat mensen overlijden aan ziekten zoals griep en longontsteking, daar deze niet langer met antibiotica kunnen worden behandeld.

Indien nationale registers werden opgezet voor het gebruik van diergeneesmiddelen in de landbouw, zou het gebruik in de lidstaten kunnen worden vergeleken, en zou kunnen worden geprotesteerd tegen eventueel buitensporig gebruik van geneesmiddelen in bepaalde lidstaten. Voorts zou er een instrument beschikbaar zijn om het verband te onderzoeken tussen resistente bacteriën en het gebruik van medicijnen. Volgens het patroon dat zich thans aftekent ligt het aantal resistente bacteriën in de Scandinavische landen, waar het gebruik laag is in vergelijking met landen zoals het VK, Nederland, en België veel lager.

Vindt de Commissie het niet de overweging waard voor te stellen dat op nationaal niveau registers worden opgezet van het gebruik van geneesmiddelen in de landbouw? Tegelijkertijd kan zij voorstellen dat antibiotica in de lidstaten uitsluitend op recept verkrijgbaar zijn, waardoor de boeren geneesmiddelen niet als groeibevorderende middelen kunnen gebruiken.

**Aanvullend antwoord
van de heer Bangemann namens de Commissie**

(20 april 1999)

In aanvulling op haar antwoord van 11 november 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende informatie meedelen.

In de communautaire wetgeving zijn zowel voor de sector diervoeding (toevoegingsmiddelen) als voor de sector diergeneesmiddelen controlemaatregelen vastgesteld die met name de registratie van gegevens betreffende de fabricatie, vergunning, verkoop en consumptie van antibiotica omvatten.

In de sector diervoeding heeft de Commissie het initiatief genomen om vanaf januari 2000 een systeem op te zetten voor het verzamelen van nationale gegevens betreffende de consumptie van de antimicrobiële toevoegingsmiddelen die toegelaten zijn bij Richtlijn 70/524/EEG betreffende toevoegingsmiddelen in de veevoeding ⁽²⁾. Verder heeft de Raad Verordening (EG) 2821/98 van de Raad van 17 december 1998 tot wijziging, wat betreft de intrekking van de toelating van bepaalde antibiotica, van Richtlijn 70/524/EEG betreffende toevoegingsmiddelen in de diervoeding ⁽³⁾ goedgekeurd, waarbij ter bescherming van de volksgezondheid het gebruik van vier antibiotica als toevoegingsmiddelen in diervoeding wordt verboden. Bovendien zijn de productie en distributie van toevoegingsmiddelen met microbiel effect, voormengsels en mengvoeders die dergelijke toevoegingsmiddelen bevatten, zeer strikt gereguleerd. In alle stadia van de productieketen, gaande van de fabrikant van het toevoegingsmiddel tot de fabrikant van mengvoeders over de fabrikanten van voormengsels, is elk bedrijf of tussenpersoon aldus verplicht een bestand over de aard en de hoeveelheid van de geproduceerde of gebruikte toevoegingsmiddelen bij te houden.

In de wetgeving betreffende als diergeneesmiddelen toegediende antibiotica ⁽⁴⁾ zijn een aantal controlemaatregelen vastgesteld die betrekking hebben op de fabricatie, de vergunningen voor het in de handel brengen, het recept, de distributieketen (groot- en kleinhandelaar), de gebruiksomstandigheden en het systeem voor geneesmiddelenbewaking, dat in voorkomend geval gegevens over het gebrek aan werkzaamheid in geval van resistentie en over het toezicht en de controle op de residuen in de van de behandelde dieren afkomstige levensmiddelen omvat. De opportuniteit om de afgifte van diergeneesmiddelen aan het voorleggen van een recept te onderwerpen, wordt voor elk geneesmiddel onderzocht bij de toekenning van de vergunning voor het in de handel brengen. Eén van de belangrijkste factoren waarmee hierbij rekening wordt gehouden is de mogelijkheid om het product voor andere dan therapeutische doeleinden te gebruiken.

Bovendien moet elke persoon die in groot- of kleinhandel geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik mag verkopen (bijvoorbeeld apothekers en veeartsen) voor elke transactie de datum, de precieze identiteit van het diergeneesmiddel, het nummer van de fabricagepartij, de ontvangen of geleverde hoeveelheid, de naam en het adres van de leverancier of ontvanger en, indien van toepassing, de naam en het adres van de voorschrijvende dierenarts en een kopie van het recept bijhouden.

Wat antibiotica bevattende diergeneesmiddelen betreft die in diervoeding worden opgenomen (d.w.z. dat zij als diervoeder met medicinale werking worden toegediend), zijn in Richtlijn 90/167/EEG ⁽⁵⁾ van de Raad de voorwaarden voor het in de handel brengen van dergelijke producten vastgesteld en is in deze richtlijn bepaald dat een bijzonder recept is vereist. Aldus omvat het specifieke recept van de dierenarts bepaalde precieze gegevens en met name het gebruikte voormengsel met medicinale werking, de naam, hoeveelheid en wachttijd. Verder moet ook de behandelingsmethode worden opgegeven wanneer een collectieve behandeling door middel van medicatie in de voeding noodzakelijk is.

De Commissie is van oordeel dat de hierboven beschreven bepalingen voldoende en adequaat beantwoorden aan de wens om het rationele gebruik van antibiotica op de gebieden van de voeding en de diergezondheid zo veel mogelijk te beperken en te controleren en is voor het ogenblik dan ook niet voornemens voor te stellen aanvullende nationale registers op te stellen zoals door het geachte parlementslid wordt gesuggereerd.

⁽¹⁾ PB C 96 van 8.4.1999, blz. 155.

⁽²⁾ PB L 270 van 14.12.1970.

⁽³⁾ PB L 351 van 29.12.1998.

⁽⁴⁾ Verordening (EEG) 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, PB L 214 van 24.8.1993; en Richtlijn 81/851/EEG van de Raad van 28 september 1981 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, PB L 317 van 6.11.1981.

⁽⁵⁾ Richtlijn 90/167/EEG van de Raad van 26 maart 1990 tot vaststelling van de voorwaarden voor de bereiding, het in de handel brengen en het gebruik van diervoeders met medicinale werking, PB L 92 van 7.4.1990.

(1999/C 370/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3069/98
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(9 oktober 1998)

Betreft: Primaten

Wat is het beleid en de handelwijze van de Commissie met betrekking tot EU-middelen die worden gebruikt voor de financiering van proeven met primaten? Wat zijn de totaalbedragen aan EU-middelen die in verband met proeven met primaten zijn uitgegeven in respectievelijk 1996, 1997 en 1998 (tot heden), en hoeveel primaten betrof het?

(1999/C 370/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3071/98
van Michael Elliott (PSE) aan de Commissie

(9 oktober 1998)

Betreft: Primaten

Welke statistieken/gegevens houdt de Commissie bij over de aantallen primaten die in door met EU-middelen gefinancierde onderzoeksprojecten worden gebruikt, de doeleinden waarvoor zij worden gebruikt en de EU-middelen die daarmee zijn gemoeid? Welke gedetailleerde plannen heeft de Commissie voor het toezicht op en het vastleggen van met EU-middelen gefinancierd onderzoek op dit gevoelige terrein in de toekomst?

Kan de Commissie indien dergelijke statistieken en gegevens zijn bijgehouden, meedelen:

- wat de bedragen aan EU-middelen zijn die in respectievelijk 1996, 1997 en 1998 (tot heden) zijn uitgegeven voor BS/TSE-onderzoek waarbij gebruik is gemaakt van primaten, en hoeveel primaten het in elk van de genoemde jaren betrof;
- wat de bedragen aan EU-middelen zijn die in respectievelijk 1996, 1997 en 1998 (tot heden) zijn uitgegeven voor AIDS-onderzoek waarbij gebruik is gemaakt van primaten, en hoeveel primaten het in elk van de genoemde jaren betrof?

Gecombineerd Aanvullend Antwoord
van mevrouw Cresson namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-3069/98 en E-3071/98

(27 mei 1999)

Ter aanvulling van haar antwoord van 16 november 1998 ⁽¹⁾ kan de Commissie nu de volgende aanvullende informatie verstrekken.

De Commissie houdt geen statistische informatie bij over het aantal primaten dat bij door de Gemeenschap gefinancierde onderzoeksprojecten wordt gebruikt en over het financieringsbedrag in kwestie.

Door navraag bij de coördinatoren van de projecten kon niettemin de volgende informatie worden verzameld:

1. In 1997 is 223.400 ecu toegewezen aan onderzoek betreffende het verworven immunodeficientie-syndroom (AIDS) waarbij primaten betrokken waren en in 1998 504.300 ecu. 200 makaken en 6 tot 12 chimpansees zijn bij door de Gemeenschap gefinancierde contracten voor AIDS-onderzoek (die tussen 1994 en 1998 werden getekend) uit hoofde van het vierde kaderprogramma ⁽²⁾ gebruikt.
2. De onderzoeksprojecten betreffende boviene spongiforme encefalopathie/overdraagbare spongiforme encefalopathie (BSE/TSE) zullen pas in 1999 van start gaan. Naar verwachting zullen bij deze projecten 78 makaken en 16 resusapen, maar geen chimpansees, worden gebruikt.

Voor al deze projecten zijn wetenschappelijke beoordelingen uitgevoerd door multidisciplinaire deskundigen, die ook nagaan of het gerechtvaardigd is dierproeven uit te voeren, in het bijzonder met primaten. Voor strikt gedefinieerd AIDS- en BSE-onderzoek blijven weloverwogen proeven met primaten de enige manier om kennis van enige waarde te verwerven teneinde diagnoses, behandelingen of vaccinaties te ontwikkelen die op mensen kunnen worden toegepast.

Er zij opgemerkt dat de communautaire financiering maximaal 50 % van de totale kosten van het project uitmaakt. Bovendien is het niet mogelijk het aantal per jaar gebruikte dieren te kwantificeren. De projecten hebben een gemiddelde duur van drie jaar en de dieren worden meestal langer dan een jaar gebruikt.

Zoals in het vierde kaderprogramma uitdrukkelijk is gesteld, moeten dierproeven indien mogelijk door alternatieve methoden worden vervangen. Bovendien moeten alle deelnemers van communautaire onderzoeksprojecten de communautaire en nationale wetgeving naleven, waaronder Richtlijn 86/609/EEG van de Raad van 24 november 1986 inzake de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende de bescherming van dieren die voor experimentele en andere wetenschappelijke doeleinden worden gebruikt⁽³⁾. De Commissie zal toezicht blijven uitoefenen op het gebruik van primaten bij door de Gemeenschap gefinancierde onderzoeksprojecten door statistieken van het type dat zij in antwoord op de vragen van het geachte parlementslid heeft verzameld, te blijven bijhouden.

⁽¹⁾ PB C 96 van 8.4.1999.

⁽²⁾ PB L 126 van 18.5.1994.

⁽³⁾ PB L 358 van 18.12.1986.

(1999/C 370/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3680/98

van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 december 1998)

Betreft: Milieupark aan de rand van Athene

Aan de rand van de Atheense agglomeratie (gemeentes Ilio, Ag. Anargyri en Kamatero) staat een zeer groot openbaar gebouw dat „Pyrgos Vassilissis” wordt genoemd. Op deze plek en in het omliggende gebied wordt een milieupark aangelegd. De investering ten bedrage van 2,5 miljard drachmen wordt medegefinancierd door de EU (Fonds voor Regionale Ontwikkeling — Stedelijke Modelprojecten, artikel 10). Maar de bewoners uit de omgeving beklagen zich over het feit dat een vergunning is verleend om naast het geplande park een supermarkt met een oppervlakte van 2,7 ha te bouwen, die o.m. aanzienlijke verkeers- en parkeerproblemen zal veroorzaken en aanleiding zal geven tot vervuilende activiteiten.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

1. Is zij op de hoogte van de plannen voor het terrein naast het door haar gefinancierde park en wat is haar standpunt hieromtrent?
2. Kan zij bevestigen of er milieueffectstudies zijn verricht?
3. Zijn alle maatregelen getroffen om te verhinderen dat de gegronde vrees van de burgers van dit gebied bewaarheid wordt?

(1999/C 370/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4096/98

van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(14 januari 1999)

Betreft: Milieupark aan de rand van Athene

Aan de rand van de Atheense agglomeratie (gemeentes Ilio, Ag. Anargyri en Kamatero) staat een zeer groot openbaar gebouw dat „Pyrgos Vassilissis” wordt genoemd. Op deze plek en in het omliggende gebied wordt een milieupark aangelegd. De investering ten bedrage van 2,5 miljard drachmen wordt medegefinancierd door de EU (Fonds voor Regionale Ontwikkeling — Stedelijke Modelprojecten, artikel 10).

Maar de bewoners uit de omgeving beklagen zich over het feit dat een vergunning is verleend om naast het geplande park een supermarkt met een oppervlakte van 2,7 ha te bouwen, die o.m. aanzienlijke verkeers- en parkeerproblemen zal veroorzaken en aanleiding zal geven tot vervuilende activiteiten.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

1. Is zij op de hoogte van de plannen voor het terrein naast het door haar gefinancierde park en wat is haar standpunt hieromtrent?
2. Kan zij bevestigen of er milieueffectstudies zijn verricht?
3. Zijn alle maatregelen getroffen om te verhinderen dat de gegronde vrees van de burgers van dit gebied bewaarheid wordt?

**Gecombineerd Aanvullend Antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-3680/98 en E-4096/98**

(7 mei 1999)

De uitvoering van de eerste fase van het milieupark „Koninginnetoren” werd gefinancierd in het kader van artikel 10 van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO). Het doel van het project was de verwezenlijking van een park en een opleidingscentrum op het gebied van het milieu om de bewoners ter plaatse bewust te maken van het milieu en van milieuvraagstukken en tegelijkertijd de regio nieuw leven in te blazen. Voor het project is 5,7 miljoen € aan EFRO-steun uitgetrokken en het werd in 1994 voltooid. Fase twee van het project wordt gefinancierd in het kader van het operationele programma voor het milieu en zal naar verwachting aan het eind van dit jaar afgerond zijn.

De toewijzing van een vergunning voor de plannen met het terrein naast het park is een zaak voor de betrokken autoriteiten, waarin de Commissie niet tussenbeide kan komen. Wat het milieueffect betreft is het eveneens aan de Griekse autoriteiten om te beslissen of een dergelijke studie noodzakelijk is.

Wat de effecten in de toekomst van het geplande bouwproject voor de werking van het park betreft zal de Commissie de situatie van nabij volgen. Indien dit project de communautaire investeringen in het park in gevaar zou brengen, zou de Commissie haar bijdrage kunnen herzien en tenslotte eventueel terugbetaling kunnen eisen.

(1999/C 370/012)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3718/98
van Angela Sierra González (GUE/NGL) aan de Commissie**

(11 december 1998)

Betreft: Krotwoningen in de stad Las Palmas de Gran Canaria (Canarische Eilanden, Spanje)

In de gemeente Las Palmas de Gran Canaria (Canarische Eilanden) worden momenteel stedenbouwkundige vernieuwingswerkzaamheden uitgevoerd met het oog op de aanleg van het „Maritiem Park Las Canteras — El Confital” dat in het kader van het Operationeel Programma voor Plaatselijk Milieu met communautaire kredieten gefinancierd wordt.

Om voornoemde werken uit te voeren worden terreinen onteigend waar talloze sociaal gemarginaliseerde burgers zijn gehuisvest. Daarbij wordt er echter niet aan gedacht deze groep alternatieve huisvesting aan te bieden. Bovendien kan de schadeloosstelling die zij voor de onteigening ontvangen ternauwernood het verlies van hun oorspronkelijke woning compenseren.

Zijn de Commissie deze feiten bekend?

Is zij niet van mening dat de programma's voor stedenbouwkundige werken die gevolgen hebben voor bevolkingsgroepen die met ernstige sociale problemen kampen zoals hierboven uiteengezet, in de eerste plaats op deze burgers moeten worden gericht om op die manier sociale marginalisering — zoals het leven in krotwoningen — te vermijden?

**Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie**

(21 april 1999)

Ter aanvulling van haar antwoord van 18 januari 1999 (¹), en aan de hand van de gegevens medegedeeld door de voor de tenuitvoerlegging van het operationeel milieuprogramma voor het betrokken gebied (POMAL) verantwoordelijke Spaanse autoriteiten, kan de Commissie de volgende bijzonderheden verstrekken.

Het stadsbestuur van Las Palmas de Gran Canaria heeft de onteigeningsprocedure voor het milieuherstelproject „El Confital e el Rincón” nog niet op gang gebracht, omdat zulks gezien het voor onteigeningen vigerend juridisch kader en een naar aanleiding daarvan door het Spaanse oppergerechtshof te geven beschikking nog niet mogelijk was. Bedoeld programma hangt nauw samen met het programma voor de sanering van verwaarloosde stadsdelen en voorziet in de sloop van 108 krotwoningen in het betrokken gebied.

Het spreekt vanzelf dat in het kader van de onteigeningsprocedure zal moeten worden voorzien in een economische vergoeding welke beantwoordt aan de bij de „Ley de Régimen del suelo y valoraciones” van 1998 vastgelegde criteria.

Het stadsbestuur is bezig met het opstellen van een zeer gespecificeerd en omstandig rapport, aan de hand waarvan de voor dergelijke sociale aangelegenheden bevoegde diensten de sociaal-economische situatie van de getroffen gezinnen nauwkeurig moeten kunnen vaststellen, en aldus de passende steun- en compensatiemaatregelen zullen kunnen nemen in verband met het wegtrekken uit de vervallen woningen en het betrekken van een nieuw onderkomen door die gezinnen.

(¹) PB C 142 van 21.5.1999, blz. 147.

(1999/C 370/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3801/98
van Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Contractbreuk Texas-Samsung t.o.v. de Portugese overheid

De halfgeleidersfabrikant Texas Instruments-Samsung Electronic (TISE) heeft zijn 748 werknemers afgelopen week meegedeeld zijn activiteiten in zijn fabriek in Maia, Portugal, per 31 maart 1999 te zullen staken.

Dit door de onderneming als onherroepelijk bestempelde besluit heeft ernstige sociale gevolgen. Tevens betekent het dat de onderneming een contract met de Portugese overheid niet nakomt. Het gaat hierbij om een in juli 1995 ondertekend programmacontract met een looptijd tot 2004 in het kader waarvan aanzienlijke financiële middelen ter beschikking van de „joint-venture” zijn gesteld. Alhoewel de Portugese regering reeds een week eerder op de hoogte was gesteld van het voornemen van Texas-Samsung om het contract eenzijdig te verbreken, was het de onderneming die dit besluit bekend maakte. Het contract is nog steeds niet openbaar gemaakt onder voorwendsel dat de verspreiding hiervan de onderhandelingen nadelig zou kunnen beïnvloeden; deze lijken vooral betrekking te hebben op terugbetaling van middelen die de onderneming in het kader van het programmacontract heeft ontvangen.

De Commissie wordt in het licht van deze situatie, die om verschillende redenen, maar vooral uit sociaal oogpunt, uiterst ernstig is, met klem verzocht mee te delen of zij op de hoogte is van dit programmacontract, of er communautaire middelen in het spel zijn en welke maatregelen zijn genomen om de openbare gelden, zowel de nationale als de communautaire, te beschermen.

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(28 april 1999)

In het kader van het programma voor de industrie dat deel uitmaakt van het tweede communautair bestek voor Portugal, voor de periode 1994-1999, en dat bekend staat onder de naam PEDIP II, is door de Portugese overheid een project goedgekeurd dat door de firma Texas Samsung in Maia is opgezet.

Er is steun ten bedrage van 10,6 miljoen € voor investeringen en 5,3 miljoen € voor opleiding betaald. Deze bedragen zijn door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, respectievelijk het Europees Sociaal Fonds, voor 75 % medegefinancierd.

De Portugese overheid heeft de Commissie gemeld dat met het oog op de terugbetaling van de steun aan de Portugese overheid de procedure op gang is gebracht die in de door de Portugese Staat en de projectverantwoordelijke ondertekende investeringsovereenkomst is vastgesteld. Daarover zijn nu besprekingen aan de gang. Indien geen overeenstemming kan worden bereikt, wordt een arbitrageprocedure naar Portugees recht ingeleid.

De Commissie zal het geachte parlementslid over de voortgang van de besprekingen informeren zodra zij van de Portugese overheid de nodige gegevens ontvangt.

(1999/C 370/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3802/98
van Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 december 1998)

Betreft: Sluiting Nestlé-fabriek in Matosinhos, Portugal

De Longa Vida-fabriek van Nestlé in Matosinhos, Portugal, zal worden gesloten, en de productie-eenheid zal volgens de directeur Public Relations van het bedrijf worden overgebracht naar Spanje of Frankrijk.

Dit besluit zal er naar verwachting toe leiden dat nog eens zo'n honderd werknemers werkloos worden en het volgt op eerdere besluiten van deze multinational om de fabrieken Rajá en Findus te sluiten en ongeveer 70 werknemers van de Longa Vida-fabriek te ontslaan.

Het bijzondere aan dit besluit is echter dat Longa Vida een moderne fabriek is waarvoor de Portugese overheid en de Europese Unie subsidies voor investeringen ter beschikking hebben gesteld. Deze steun beliep de afgelopen vijf jaar meer dan 3 miljard escudo's.

Aangezien het hier om de zoveelste verplaatsing van een bedrijf, dit keer binnen de Europese Unie, gaat en er blijkbaar aanzienlijke communautaire middelen in het spel zijn, wordt de Commissie verzocht mee te delen of zij op de hoogte is van de situatie, of er programmacontracten zijn waarbij zij is betrokken of waarvan zij kennis heeft en of Nestlé bij de mogelijke verplaatsing op nieuwe financiële steun rekent?

Aanvullend antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(3 mei 1999)

In het kader van het programma voor de industrie dat deel uitmaakt van het eerste communautair bestek voor Portugal voor de periode 1989-1993 en dat bekend staat onder de naam PEDIP I, is door de Portugese overheid een project goedgekeurd dat door de firma Nestlé in Matosinhos is opgezet.

Er is steun ten bedrage van 380 000 € toegekend voor investeringen, waarvan 240 000 € is uitbetaald en 140 000 € geschrapt. Deze bedragen zijn voor 70 % medegefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling. De looptijd van het door de Portugese staat en de projectverantwoordelijke ondertekende overeenkomst is afgelopen.

Mocht de fabriek moeten worden gesloten dan zou er voor de Portugese staat geen contractuele mogelijkheid zijn om de steun terug te vorderen.

Volgens door de Portugese overheid verstrekte informatie is zij officieel niet op de hoogte van een verplaatsing van de fabriek naar een vestiging buiten Portugal.

(1999/C 370/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3916/98
van Viviane Reding (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Verticale beperkingen in de biersector

In het kader van de voorgenomen hervorming van de toepassing van de in het Verdrag vastgelegde mededingingsregels wil de Commissie, zoals bekend, voorstellen om het aantal verticale beperkingen over de gehele linie te beperken.

Is de Commissie zich ervan bewust dat de voorgestelde drempel van een marktaandeel van 40 procent in Luxemburg zou kunnen leiden tot de sluiting van alle brouwerijen? Een aantal brouwerijen heeft een marktaandeel van meer dan 40 procent, en zal dus geen exclusieve contracten meer mogen sluiten. Concurrerende ondernemingen uit de ruime omgeving die op hun nationale markt onder de 40-procentsgrens blijven, maar waarvan de productie die van heel Luxemburg ruimschoots overschrijdt, zullen echter wel dergelijke contracten mogen sluiten. De kleine Luxemburgse brouwerijen kunnen zich in de dan met grote middelen gevoerde concurrentie- en overlevingsstrijd tussen de „groten” niet meer handhaven. Dit kan niet het doel zijn van de nieuwe regelingen en dient door de Commissie in overweging te worden genomen.

Is de Commissie voornemens haar definitie van de referentiemarkt aan te passen aan de bestaande werkelijkheid, en dus de markt als interne markt te definiëren (en dan natuurlijk met een geringere referentiewaarde voor het marktaandeel), waar de eigenlijke mededinging tussen de ondernemingen uiteindelijk plaatsvindt? Zo niet, zou het dan niet zinvol zijn om de regio-overschrijdende aspecten van de vernieuwingen in aanmerking te nemen?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(10 februari 1999)

Het geachte parlementslid stelt een aantal punten aan de orde met betrekking tot de voorstellen van de Commissie inzake de herziening van haar mededingingsvoorschriften voor verticale afspraken die hierna zullen worden toegelicht.

Op 30 september keurde de Commissie een mededeling ⁽¹⁾ goed waarin zij haar plan uiteenzet voor een herzien mededingingsbeleid inzake verticale afspraken en kwam zij met een voorstel voor een meer economische aanpak. Dit voorstel ontving steun in brede kring en is noodzakelijk geworden als gevolg van een aantal structurele zwakke elementen in de huidige verordeningen voor groepsvrijstelling, met inbegrip van de verordening die bierleveringsovereenkomsten bestrijkt.

De voornaamste zwakke schakel van het mededingingsbeleid is het feit dat de huidige verordeningen voor groepsvrijstelling vrijstelling verlenen zonder rekening te houden met de marktmacht van de betrokken ondernemingen. Hierbij maakt het geen verschil of het marktaandeel van een onderneming 5 % of 95 % bedraagt. Dit is geen goed mededingingsbeleid en kan niet worden gehandhaafd. Uit ervaring weet de Commissie dat verticale afspraken over het algemeen slechts positieve gevolgen hebben wanneer ondernemingen niet over marktmacht beschikken. Wanneer zij wel over marktmacht beschikken ziet het beeld er anders uit. Verticale afspraken kunnen onder deze omstandigheden worden gebruikt voor zowel concurrentiebevorderende doeleinden als voor concurrentiebeperkende doeleinden, zoals bijvoorbeeld het afsluiten van de markt.

De kern van het voorstel van de Commissie wordt gevormd door een verordening voor groepsvrijstelling die van toepassing is op alle soorten van verticale afspraken in vrijwel alle sectoren, voor eindproducten en halffabrikaten alsmede diensten. De economische aanpak houdt in dat het toepassingsgebied van de groepsvrijstelling wordt beperkt tot ondernemingen met marktmacht. Het enige bruikbare criterium om een dergelijke beperking toe te passen dat wereldwijd in het mededingingsbeleid wordt gebruikt, is het marktaandeel op de relevante anti-trustmarkt of de op basis van marktaandelen berekende indexen. Marktaandeel is weliswaar niet hetzelfde als marktmacht doch het eerste kan worden gebruikt om een veilige zone af te bakenen, d.w.z. dat wordt aangenomen dat er geen aanzienlijke marktmacht bestaat.

Uitgaan van de relevante anti-trustmarkt betekent niet dat ondernemingen in kleinere markten worden gediscrimineerd. Integendeel, ondernemingen met vergelijkbare marktaandelen worden daardoor op dezelfde wijze behandeld, ongeacht of zij op dezelfde of op verschillende markten actief zijn. Het zou onjuist zijn om, zoals in de vraag wordt gesuggereerd, al van te voren een besluit te nemen over de geografische draagwijdte van de markt.

In de mededeling wordt voorgesteld één of twee plafonds te hanteren voor het marktaandeel om de toepassing van de voorgestelde algemene groepsvrijstelling te beperken. De keuze tussen een systeem met één of twee plafonds en de huidige niveaus is op dit moment nog opengelaten. De Commissie stelt in haar mededeling 20 % en 40 % voor in geval van een systeem met twee plafonds en een plafond van 25 % à 30 % wanneer wordt gekozen voor één plafond. Hierdoor wordt een veilige zone gecreëerd voor ondernemingen onder het plafond. Zij zullen vrij zelf overeenkomsten kunnen sluiten en ondernemingen zullen distributievormen kunnen kiezen die voor hen vanuit een commercieel oogpunt het meest interessant zijn. Omdat op de meeste markten sprake is van concurrentie en de meeste ondernemingen slechts over een bescheiden marktaandeel beschikken zal de rechtszekerheid van deze ondernemingen worden vergroot en zullen de kosten voor het toezicht op de naleving voor de meeste ondernemingen worden verlaagd. Het is dus gezinszins de bedoeling het aantal verticale afspraken te reduceren.

De voorgestelde nieuwe groepsvrijstelling betekent niet dat de weinige brouwers met een marktaandeel dat hoger ligt dan het plafond zich noodzakelijkerwijs zorgen moeten maken over de geldigheid van hun overeenkomsten of deze moeten aanmelden.

Wanneer een verticale afspraak buiten de groepsvrijstelling valt kan niet automatisch worden aangenomen dat die afspraak onwettig is. Het is mogelijk dat de overeenkomst hoegenaamd niet concurrentiebeperkend is en buiten het toepassingsgebied van artikel 85, lid 1, van het EG-Verdrag valt. Indien de overeenkomst wel onder het toepassingsgebied van artikel 85, lid 1 valt, kan ze voor vrijstelling in aanmerking komen krachtens artikel 85, lid 3 van het EG-Verdrag. De Commissie zal richtsnoeren formuleren ten aanzien van de toepassing van de mededingingsvoorschriften in gevallen waarin het plafond is overschreden om haar toekomstig beleid voor deze onderneming te verduidelijken.

Ondernemingen met een marktmacht die het plafond overschrijdt zullen misschien een aantal van hun contracten moeten aanpassen als na onderzoek van hun markt blijkt dat dit noodzakelijk is om de markt open te houden en concurrentie in stand te houden. Deze bescherming van de mededinging zal de consument echter ten goede komen en op termijn ook de werkgelegenheid, omdat een gezond bedrijfsklimaat wordt gewaarborgd.

(¹) COM(98) 544 def.

(1999/C 370/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3956/98
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(4 januari 1999)

Betreft: Naleving van de gedragscode inzake wapenexport

In een recente studie over de naleving van de EU-gedragscode inzake wapenexport, die werd uitgevoerd door de bekleder van de leerstoel „Unesco — vrede en mensenrechten” aan de Autonome Universiteit van Barcelona, wordt aangetoond dat Spanje deze gedragscode heeft overtreden door de verkoop van wapens voor een bedrag van 23.000 miljoen peseta aan 23 verschillende landen.

Is de Commissie op de hoogte van het bestaan van deze studie? Kan zij mededelen of er nog andere lidstaten zijn die de gedragscode overtreden? Is zij van plan ter zake stappen te ondernemen, teneinde aldus de lidstaten te doen inzien dat zij de door de ondertekening van deze gedragscode gedane toezeggingen dienen na te komen?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(28 januari 1999)

De door het geachte parlementslid bedoelde studie is de Commissie niet bekend.

De Commissie heeft geen rechtstreekse verantwoordelijkheid voor het afgeven van vergunningen voor wapenexporten door lidstaten. De lidstaten hebben zich echter, na onlangs de gedragscode inzake wapenexport te hebben goedgekeurd, verplicht tot strikte tenuitvoerlegging van de criteria, beginselen en procedures van die gedragscode. De Commissie zal in de bevoegde fora haar bijdrage blijven leveren teneinde de lidstaten in die zin aan te moedigen.

(1999/C 370/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3963/98
van Peter Skinner (PSE) aan de Commissie

(21 december 1998)

Betreft: Waarnemingscentrum arbeidsverhoudingen — Stichting Dublin

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verstrekken omtrent de activiteiten van het Waarnemingscentrum, waaronder:

1. het werkprogramma van het centrum voor 1998;
2. exemplaren van alle rapporten en papers die het centrum in 1998 heeft geproduceerd;
3. het werkprogramma van het centrum voor 1999?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie*(1 maart 1999)*

1. Het Europees Waarnemingscentrum arbeidsverhoudingen (EIRO) is in 1998 geheel operationeel geworden. Het werkprogramma voor 1998 is volledig uitgevoerd door de publicatie van zes nummers van de EIRObserver, die informatie bevat over de arbeidsverhoudingen op nationaal en communautair niveau; de publicatie van zes vergelijkende studies inzake ouderschapsverlof, continue scholing, arbeidstijd, de Europese ondernemingsraden, werknemersparticipatie en telewerk; de publicatie van een jaarverslag over de arbeidsverhoudingen in 1997; de generalisatie van de toegang tot EIROnline; en de start van een „inlichtingendienst”.
2. De Commissie wijst er op dat deze publicaties op aanvraag kunnen worden verkregen bij de Stichting te Dublin (Europese stichting voor de verbetering van de arbeids- en leefomstandigheden, Wyattville Road, Loughlinstown, Co. Dublin, Ierland; tel. +353 1 204 3100, fax +353 1 282 6545, e-mail eiroinfo@eiro.eurofound.ie).
3. In 1999 zal worden voortgegaan met het toevoegen van nieuwsberichten, speciale onderwerpen en vergelijkende studies aan EIROnline, de gegevensbank van EIRO. Verder zullen elke twee maanden vergelijkende studies door EIRO worden geproduceerd die betrekking hebben op uitzendwerk, organisatie van de arbeid, arbeidsverhoudingen in de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's), Europeanisering van collectieve onderhandelingen, de sociale effecten van privatisering, en gedetacheerde werknemers. Het Jaarverslag 1998 zal zowel online als in gedrukte vorm in de lente van 1999 worden gepubliceerd. Ook de publicatie van EIRObserver, die een selectie van EIROnline-documenten biedt, zal worden voortgezet — zowel in gedrukte als in elektronische vorm — en onder EIRO's doelgroep worden verspreid. Voor geselecteerde vertegenwoordigers van EIRO's kerndoelgroep zal een onderzoekdienst worden voortgezet en er zullen opnieuw diverse promotie-activiteiten worden georganiseerd. Tevens zal de opname in het EIRO-project van de landen die in de komende jaren tot de Gemeenschap zullen toetreden, worden bestudeerd.

(1999/C 370/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3993/98**van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie***(21 december 1998)*

Betreft: Bijdrage ten laste van houders van vergunningen voor telecommunicatiediensten in Italië

Kan de Commissie, gezien het systeem van volledige concurrentie dat sedert 1 januari 1998 de communautaire markt van netwerken en telecommunicatiediensten kenmerkt,

overwegende dat richtlijn 97/13/EG (!) o.a. bepaalt dat „iedere vergoeding die van ondernemingen wordt verlangd als onderdeel van machtigingsprocedures uitsluitend is bedoeld om de administratiekosten te dekken die voortvloeien uit de afgifte, het beheer en de controle van en het toezicht op de naleving van de toepasselijke individuele vergunningen”,

overwegende dat Italië bij de onlangs voor 1999 aangenomen financiële wet houders van vergunningen voor de installatie en levering van telecommunicatienetten en -diensten de betaling van een jaarlijkse bijdrage oplegt die wordt berekend aan de hand van gedifferentieerde percentages al naar gelang van de bedrijven op de omzet van alle telecommunicatiediensten en -prestaties en dat deze bijdrage, zij het in afnemende mate, waarschijnlijk tot na 2002 zal voortduren,

overwegende dat de hoogte van deze bijdrage die van de Italiaanse bedrijven wordt verlangd in geen enkele andere lidstaat haars gelijke heeft en volkomen buiten alle proporties lijkt voor het dekken van de administratieve kosten die aan de afgifte van de vergunningen zijn verbonden, mededelen:

- waarom Italië zich niet aan de Europese wetgeving heeft aangepast,
- of deze bijdrage niet in strijd is met de principes van vrije concurrentie, non-discriminatie, evenredigheid en objectiviteit,
- of de Italiaanse telecommunicatiemarkt en -bedrijven niet worden benadeeld ten opzichte van de andere Europese markten, met name bij de ontwikkeling van innoverende diensten en de informatiemaatschappij,

- welke maatregelen zij wil treffen ter waarborging van de eerbiediging van de Gemeenschapswetgeving,
- waarom zij meende niet te moeten zorgen voor het vervolg van haar standpunt van 11 november 1998 jegens de Italiaanse regering?

(¹) PB L 117 van 7.5.1997, blz. 15.

**Aanvullend antwoord
van de heer Bangemann namens de Commissie**

(26 april 1999)

In Italië wordt onder meer aan de houders van individuele vergunningen een vergoeding in het kader van de vergunningsprocedure opgelegd op basis van het decreet van 5 februari 1998. Wat dit betreft, liggen de administratieve vergoedingen in Italië ongeveer op het Europese niveau, zoals blijkt uit het vierde verslag over de tenuitvoerlegging van het pakket telecommunicatiewetgeving (¹).

De heffing die bij de aan de financiële wet voor 1999 gehechte wet werd ingevoerd, vormt een bijkomende belasting, want de betrokken bedrijven zouden niet alleen een vergunningsvergoeding uit hoofde van het decreet moeten betalen, maar ook een heffing op hun jaarlijkse omzet. Hoewel duidelijk is dat de nationale maatregel in het kader van de geleidelijke opheffing van de oude concessievergoeding is genomen, is de Commissie van oordeel dat de heffing de kenmerken van een belasting vertoont en niet van een vergunningsvergoeding. De maatregel valt dan ook niet onder Richtlijn 97/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 1997 betreffende een gemeenschappelijk kader voor algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten, maar moet als zodanig worden behandeld op basis van de relevante communautaire belastingwetgeving. Verder lijkt de heffing niet in strijd met de communautaire belastingwetgeving en lijkt zij met name niet onverenigbaar met het BTW-stelsel.

Wat de verenigbaarheid van deze heffing met de communautaire concurrentiewetgeving betreft, moet worden nagegaan of de heffing investeringen door nieuwe deelnemers op de Italiaanse markt ontmoedigt, waardoor de dominante positie van de betrokken exploitant wordt gehandhaafd. Een heffing die op basis van de omzet wordt berekend, ongeacht of het bedrijf in kwestie al winst maakt, verlengt de terugverdientijd voor investeringen van nieuwe deelnemers en maakt hun investeringen dus minder aantrekkelijk, hetgeen een aanzienlijke belemmering vormt om tot de markt toe te treden. De heffing, zoals door de Italiaanse regering vastgesteld in aansluiting op de brief van de Commissie van 11 november 1998, stelt nieuwe deelnemers evenwel vrij tot een bepaalde omzet en zal in de komende vijf jaar geleidelijk worden opgeheven. Dit lijkt voldoende om dergelijke nadelige effecten op de ontwikkeling van de concurrentie te vermijden.

(¹) COM(98) 594 def.

(1999/C 370/019)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4028/98
van Leonie van Bladel (UPE) aan de Commissie**

(8 januari 1999)

Betreft: Kosten invoering euro

1. Heeft de Commissie ter kennis genomen dat banken naar aanleiding van de invoering van de euro voor het pinnen in het buitenland een bedrag van vijf gulden per keer aan hun klanten in rekening brengen?
2. Is het de Commissie tevens bekend dat voor het binnenlandse kassapinnen vijftig cent per keer door de banken in rekening wordt gebracht?
3. Realiseert de Commissie zich dat met name vanwege de vijf gulden per keer in het buitenland bankcliënten gedwongen zijn om grotere bedragen op te nemen om kosten te sparen. Immers bij eenmaal vijfhonderd gulden opname bedragen de kosten vijf gulden, terwijl bij vijfmaal honderd gulden opname de kosten vijftwintig gulden zijn.
4. Is de Commissie niet van mening dat bovenstaande de veiligheid van de burger, gezien de hogere geldopname in het buitenland om kosten te sparen, niet bevordert?

5. Is de Commissie bereid, gezien het eensluidende tarief dat door de banken in dezen in rekening wordt gebracht, te onderzoeken of hier geen sprake is van kartelvorming c.c. van misbruik van de monopoliepositie door de banken?
6. Zo ja, welke maatregelen zal de Commissie daartegen ondernemen?

(1999/C 370/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0130/99
van Leonie van Bladel (UPE) aan de Commissie

(2 februari 1999)

Betreft: Kosten invoering euro

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat banken naar aanleiding van de invoering van de euro voor het pinnen in het buitenland een bedrag van f 5,- per keer aan hun klanten in rekening brengen?
2. Is het de Commissie tevens bekend dat voor het binnenlandse kassapinnen f 0,50 per keer door de banken in rekening wordt gebracht?
3. Realiseert de Commissie zich dat met name vanwege de vijf gulden per keer in het buitenland bankcliënten gedwongen zijn om grotere bedragen op te nemen om kosten te sparen? Immers bij eenmaal vijfhonderd gulden opname bedragen de kosten vijf gulden, terwijl bij vijf maal honderd gulden opname de kosten vijftwintig gulden zijn.
4. Is de Commissie niet van mening dat bovenstaande de veiligheid van de burger, gezien de hogere geldopname in het buitenland om kosten te sparen, niet bevordert?
5. Is de Commissie bereid, gezien het eensluidende tarief dat door de banken in dezen in rekening wordt gebracht, te onderzoeken of hier geen sprake is van kartelvorming c.q. van misbruik van de monopoliepositie door de banken?
6. Zo ja welke maatregelen zal de Commissie daartegen ondernemen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Monti namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-4028/98 en E-0130/99

(9 april 1999)

1. Indien een bank in de ene lidstaat haar klanten de mogelijkheid biedt om in een andere lidstaat geld uit een betaalautomaat te halen of andere elektronische transacties te verrichten, betreft het een dienst waarvoor het banken vrij staat een vergoeding te vragen, op voorwaarde dat de mededingingsregels worden gerespecteerd. De Commissie is ervan op de hoogte dat banken in Nederland (en elders) een andere methode hebben ingevoerd om de kosten van dergelijke grensoverschrijdende transacties in rekening te brengen. Deze wijziging is een rechtstreeks gevolg van de verplichting om de vaste omrekeningskoersen toe te passen voor het omrekenen en omwisselen van de nationale valuta's van de lidstaten die deelnemen aan de economische en monetaire unie (EMU). Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-3962/98 van mevrouw Larive ⁽¹⁾, waarin dit onderwerp uitvoerig wordt behandeld.
2. Evenals het uitvoeren van transacties in het buitenland zijn ook het gebruik van betaalkaarten bij binnenlandse verkooppunten of het opnemen van geld bij een betaalautomaat in het binnenland, diensten waarvoor het banken vrij staat een vergoeding te vragen, op voorwaarde dat de mededingingsregels worden gerespecteerd.
- 3-4. Hoeveel geld men bij een betaalautomaat opneemt, is afhankelijk van allerlei factoren, onder meer de risico's die verbonden zijn aan het bij zich hebben van grote hoeveelheden contant geld. De kosten die de banken in rekening brengen voor geldopnames vloeien voort uit een commerciële beslissing van de banken zelf, waarbij wel de mededingingsregels moeten worden nageleefd. Het lijkt de Commissie niet zinvol van alle banken te eisen dat zij één bepaalde methode hanteren voor het in rekening brengen van deze kosten (bv. een percentage in plaats van een vast bedrag).
5. De Commissie zal nader onderzoeken welke tarieven de Nederlandse banken in rekening brengen voor geldopnames in het buitenland en voor betalingen met nationale debetkaarten bij binnenlandse verkooppunten. Als de tarieven van de verschillende banken inderdaad even hoog zijn, is de Commissie bereid te onderzoeken of de banken het communautaire mededingingsrecht overtreden.

6. Wanneer kan worden vastgesteld dat eensluitende tarieven het resultaat zijn van een overeenkomst of onderling afgestemde gedragingen tussen de banken en als de handel tussen de lidstaten hiervan aanzienlijke hinder ondervindt, is het mogelijk stappen te ondernemen krachtens artikel 85 van het Verdrag. Artikel 86 kan enkel worden toegepast als de betrokken banken een dominante marktpositie bekleden en hiervan misbruik maken.

Het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-3962/98 van mevrouw Larive bevat ook meer informatie over de stappen die de Commissie onderneemt om te onderzoeken hoe hoog de kosten zijn die banken voor internationale transacties en de omwisseling van bankbiljetten van de deelnemende lidstaten in rekening brengen. De Commissie geeft in haar antwoord ook te kennen dat ze van plan is om in het voorjaar van 1999 met een mededeling te komen over haar beleid inzake betalingssystemen in de EMU. Hierin zal zij een gedetailleerd kader uitwerken om de doelstelling van één enkele betalingszone te realiseren.

Tenslotte wordt het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord van de Commissie op de schriftelijke vragen E-3825/98 van de heer Caudron ⁽²⁾ en P-52/99 van de heer Tamino ⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB C 320 van 6.11.1999.

⁽²⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 3.

⁽³⁾ PB C 325 van 12.11.1999.

(1999/C 370/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4043/98
van Ian White (PSE) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Puerto Morazan — Orkaan Mitch

Welk bedrag heeft de EU beschikbaar gesteld voor noodhulp aan Nicaragua en Honduras? Kan dit worden verhoogd?

Welk deel van de EU-hulp wordt verleend via de NGO-gemeenschap en internationale hulporganen en niet via de regering van Nicaragua? Welke maatregelen worden genomen om dit bedrag op te voeren zodat alle hulp loopt via de NGO-gemeenschap en de internationale hulporganen?

Welke maatregelen worden genomen om alle helikopters van lidstaten van de EU te mobiliseren die zich in de regio bevinden?

Hoeveel bouwsteun in de vorm van personeel en materieel voor het herstel van wegen en bruggen is naar Nicaragua en Honduras gestuurd? Welke maatregelen worden genomen om deze hoeveelheid op te voeren en om de mobilisatie van het personeel te versnellen?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(10 februari 1999)

De door de Commissie verleende noodhulp bedraagt tot dusverre 8,2 miljoen € voor Honduras en 5,5 miljoen € voor Nicaragua. Op 4 november 1998 nam de Commissie een eerste besluit om tegemoet te komen aan de behoeften van de meest kwetsbare bevolkingsgroepen in het gebied (steun waarmee 6,8 miljoen € was gemoeid voor voedselpakketten, materiële noodhulp, medische hulp). Op 21 december 1998 keurde de Commissie verder een hulpprogramma goed dat zich hoofdzakelijk concentreerde op waterzuivering, gezondheidszorg en huisvesting (waarmee 9,5 miljoen € was gemoeid). Voorts heeft de Commissie 3 miljoen € van andere programma's, hoofdzakelijk regionale programma's inzake paraatheid met betrekking tot rampen, overgeheveld naar noodhulp voor de getroffen bevolking.

In de loop van het jaar zal de Commissie haar steun aan het gebied verhogen door projecten te financieren (8 miljoen €) waarbij wederopbouw ondermeer een belangrijke rol speelt omdat het haar bedoeling is meer structuur te brengen in de steun voor herstel en economische wederopbouw met behulp van middelen afkomstig uit andere begrotingsbronnen.

De Commissie werkt hoofdzakelijk met niet-gouvernementele organisaties, de gespecialiseerde organisaties van de Verenigde Naties en internationale organisaties zoals het Internationale Comité van het Rode Kruis. In het geval van Midden-Amerika wordt steun verleend via de Europese niet-gouvernementele organisaties (ngo's) die reeds ter plaatse werkzaam waren en via de Spaanse, de Duitse en de Oostenrijkse Rode-Kruisafdeling in samenwerking met hun zusterorganisaties in de getroffen landen.

Verder zouden met name de Verenigde Staten en Mexico helicopters hebben ingezet om in de eerste linie noodhulp te verstrekken in dorpen in Nicaragua en Honduras die waren afgesneden van hulp.

De Commissie verstrekt geen financiële middelen voor de wederopbouw in de vorm van teams of materieel voor het herstel van wegen en bruggen in Honduras en Nicaragua. Zij verleent echter wel financiële hulp voor de dringende wederopbouw van ziekenhuizen, particuliere woningen en waterzuiveringsinstallaties. Zij heeft onlangs 8,2 miljoen € ter beschikking gesteld voor technische bijstand die nodig is voor de voorbereiding en tenuitvoerlegging van een regionaal wederopbouwprogramma in Midden-Amerika. Bijzonderheden over dit wederopbouwprogramma zullen worden opgenomen in een mededeling die de Commissie rond maart 1999 aan het Parlement en de Raad zal voorleggen.

(1999/C 370/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4044/98

van Pedro Marset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Financiering van de autoweg Lorca-Águilas in de regio van Murcia (Spanje) met gelden van het EFRO

De autoweg Lorca-Águilas in de regio van Murcia (Spanje) die ook met gelden van het EFRO wordt gefinancierd, is voltooid tot op het tracé I (0,000 – 3,800 km) waarvoor de werkzaamheden blijkbaar kortgeleden zijn begonnen.

1. Is het de Commissie bekend dat de aanleg van dit baanvak werd stilgelegd ingevolge een negatieve milieu-effectrapportage?
2. Is het de Commissie bekend of de plannen vervolgens werden gewijzigd in die zin dat een nieuwe en deze keer positieve milieu-effectrapportage kon worden opgesteld?
3. Is de Commissie van mening dat de aanleg van dit tracé beantwoordt aan de criteria van de Europese milieuwetgeving en met name van de richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten?
4. Kan de Commissie informatie verstrekken over de follow-up van de aanleg van voornoemd tracé van de autoweg Lorca-Águilas?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

**Aanvullend antwoord
van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie**

(5 mei 1999)

Op 30 mei 1992 heeft het Regionaal agentschap voor milieubeheer en natuurbescherming van de regio Murcia een negatief milieu-effectrapport opgesteld over het ontwerp voor de aanleg van het eerste vak (km 0,000-3,700) van de autoweg Lorca-Aguilas vanwege de aanwezigheid van woonkernen in de nabijheid van dat vak.

De regionale regering heeft in 1995 het oorspronkelijke ontwerp gewijzigd om de negatieve gevolgen daarvan in het gebied tot het minimum te beperken. In juli 1998 heeft het Directoraat-Generaal Civiele Bescherming en Milieubeheer geoordeeld dat de gevolgen voor het milieu van het nieuwe project toelaatbaar waren.

De regionale regering heeft onmiddellijk daarop, in juli 1998, een nieuwe aanbesteding georganiseerd voor de aanleg van dit wegvak. De opdracht is op 16 oktober 1998 gegund en de aanleg van dit wegvak is thans begonnen.

Op 31 december 1998 bedroegen de met bewijsstukken gestaafde uitgaven voor dit project 447,26 miljoen peseta, waarvan 290,27 miljoen peseta ten laste van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling.

(1999/C 370/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0026/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(13 januari 1999)

Betreft: Biodiversiteit

Kan de Commissie, gezien haar antwoord op vraag E-0649/97 ⁽¹⁾ over de integratie van het milieu in ander EU-beleid en gezien de gevolgen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid voor de biodiversiteit in de Europese Unie, bevestigen dat alle voorstellen in haar werkprogramma die verband houden met het gemeenschappelijk landbouwbeleid worden voorzien van een groene ster, ten teken dat er een milieueffectrapportage is vereist?

⁽¹⁾ PB C 367 van 4.12.1997, blz. 33.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(10 februari 1999)

Bij de voorbereiding van de voorstellen in het kader van Agenda 2000 met betrekking tot het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) ⁽¹⁾ heeft de Commissie ervoor gezorgd dat op afdoende wijze rekening werd gehouden met de milieuaspecten en dat werd ook aangegeven in de toelichting bij de voorstellen.

Voor dit jaar zijn er geen nieuwe voorstellen met betrekking tot het GLB in het vooruitzicht gesteld die belangrijke gevolgen kunnen hebben voor de biodiversiteit in de Gemeenschap. Bijgevolg is voor 1999 alleen het voorstel inzake de hervorming van de marktordening voor katoen gemerkt met een „groene ster”.

De milieubeoordeling die verbonden is aan de zogenoemde „groene ster”-procedure, verwijst naar het basisprocédé waarbij mogelijk belangrijke consequenties worden geïdentificeerd. Indien nodig wordt een diepgaandere milieuevaluatie opgesteld.

In de op 4 februari 1998 goedgekeurde mededeling van de Commissie aan de Raad en aan het Parlement betreffende de strategie van de Europese Gemeenschap inzake de biodiversiteit ⁽²⁾, wordt aangekondigd dat de Commissie actieplannen voorbereid voor de betrokken beleidsgebieden, inclusief de landbouw. De actieplannen moeten klaar zijn tegen februari 2000.

⁽¹⁾ COM(98) 158 def.

⁽²⁾ COM(98) 42 def.

(1999/C 370/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0131/99
van Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) aan de Commissie

(27 januari 1999)

Betreft: Uitvoering van en controle op de voedselhulp aan Rusland

Naar aanleiding van een verzoek van Rusland om voedselhulp heeft de Commissie voor de Raad op korte termijn een voedselhulpprogramma voor Rusland opgezet. De tenuitvoerlegging van het programma wordt momenteel voorbereid.

Overeenkomstig artikel 1, lid 2 van Verordening van de Raad nr. 2802/98 ⁽¹⁾ is de kosteloos geleverde voedselhulp uitsluitend bestemd voor de meest behoeftige regio's. Bovendien komt in de notulen van de Raad de uitspraak voor dat Moskou en Sint-Petersburg en de regio's die deze steden omringen van de voedselhulp zijn uitgesloten. De Commissie noemt echter in haar verordeningen voor de levering van graan, rundvlees en magere melkpoeder ook Sint-Petersburg als een van de ontvangende regio's. Volgens de uitspraak van de Raad zou Sint-Petersburg niet aangewezen mogen worden als ontvangende regio, om te voorkomen dat de voedselhulp de normale handel zou verstoren.

De Commissie heeft geen bevoegdheden inzake het controleren van de wijze waarop het programma binnen de Russische Federatie ten uitvoer wordt gelegd. In de verordeningen voor de levering van rogge en

tarwe aan Rusland worden echter als havens waar de producten afgeleverd moeten worden (nadat het graan uit de interventievoorraden is gehaald) Muuga in Estland en Klaipeda in Litouwen genoemd, vanwaar het graan naar verschillende plaatsen in Rusland vervoerd moet worden. Omdat de Commissie slechts controlebevoegdheden binnen de EU bezit, lijkt het onverstandig om als afleverplaatsen voor de hulp geen havens aan te wijzen die zich in de EU bevinden en zich op bijna dezelfde afstand van de uiteindelijke bestemmingen bevinden, zoals de havens Kotka en Loviisa aan de Finse Golf. Vanuit deze havens worden per schip of per trein regelmatig goederen naar Rusland vervoerd. Daarvandaan zou het vervoer van de voedselhulp over een veel grotere afstand te controleren zijn dan wanneer er gebruik zou worden gemaakt van de havens van Muuga of Klaipeda.

Op welke wijze wil de Commissie een verstoring van de normale levensmiddelenhandel door de voedselhulp aan Rusland voorkomen en op welke wijze wil de Commissie over zo groot mogelijke afstand toezicht houden op de levering van de voedselhulp?

(¹) PB L 349 van 24.12.1998, blz. 12.

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(27 april 1999)

De aandacht van het geachte parlementslid wordt gevestigd op het antwoord op schriftelijke vraag E-3957/98 van mevrouw Matikainen-Kallström (¹) over de betrouwbare levering van voedselhulp aan Rusland.

Indien de Commissie er in een bepaald stadium niet van overtuigd is dat de voorwaarden van Verordening (EG) 2802/98 van 17 december 1998 betreffende een programma om de Russische Federatie van landbouwproducten te voorzien (²) of die van het memorandum van overeenstemming (MvO) van 20 januari 1999 met de regering van de Russische Federatie worden nageleefd, zal het voedselleveringsprogramma worden opgeschort. Het MvO is inderdaad overeenkomstig lid 3.12, met betrekking tot zijn operationele aspecten nader toegelicht, terwijl een werkgroep EG-Rusland is opgezet om elke week de voortgang van het programma en eventuele problemen te bespreken.

Teneinde te bereiken dat de voedselhulp van de Gemeenschap de normale levensmiddelenhandel niet verstoort, is in het MvO bepaald dat de producten tegen de prijzen van de plaatselijke markten zullen worden verkocht, afgezien van buitengewone gevallen waarin voedsel kosteloos aan de meest behoeftige bevolkingsgroepen van in aanmerking komende gebieden mag worden verstrekt. Bovendien heeft de regering van de Russische Federatie gegarandeerd de wederuitvoer van welke ook van de ontvangen levensmiddelen te voorkomen en heeft zij eveneens de eigen uitvoer van vlees en graan opgeschort.

De Commissie heeft gespecialiseerde ondernemingen geselecteerd om toe te zien op de verzendingen van de uit de interventie-opslagplaatsen in de Gemeenschap opgenomen producten naar de plaatselijke markten van de in aanmerking komende gebieden in Rusland. Het memorandum van overeenstemming geeft bijzonderheden over de nauwkeurige hoeveelheden van elk naar de in aanmerking komende gebieden te leveren product. De regio's Moskou en Sint Petersburg komen niet in aanmerking voor voedselhulp.

Het geachte parlementslid moge eveneens verwezen worden naar de antwoorden van de Commissie op schriftelijke vraag P-269/29 van de heer Hager (³) en naar mondelinge vraag H-130/99 van de heer Giansily gedurende het vragenuurtje ten tijde van de vergaderperiode van het Parlement in maart 1999 (⁴)

(¹) PB C 207 van 21.7.1999, blz. 150.

(²) PB L 349 van 24.12.1998.

(³) Zie blz. 28.

(⁴) Handelingen van het Parlement (maart 1999).

(1999/C 370/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0143/99

van Brigitte Langenhagen (PPE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: EU-subsidie aan het district Osterholz-Scharmbeck

Hoeveel subsidie is er opgesplitst naar de verschillende subsidieterreinen in de legislatuurperiode 1994-1999 naar het district Osterholz-Scharmbeck gegaan?

(1999/C 370/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0144/99**van Brigitte Langenhagen (PPE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: EU-subsidie aan het district Verden

Hoeveel subsidie is er opgesplitst naar de verschillende subsidieterreinen in de legislatuurperiode 1994-1999 naar het district Verden gegaan?

(1999/C 370/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0145/99**van Brigitte Langenhagen (PPE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: EU-subsidie aan het district Rotenburg/Niedersachsen

Hoeveel subsidie is er opgesplitst naar de verschillende subsidieterreinen in de legislatuurperiode 1994-1999 naar het district Rotenburg/Niedersachsen gegaan?

(1999/C 370/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0146/99**van Brigitte Langenhagen (PPE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: EU-subsidie aan het district Stade

Hoeveel subsidie is er opgesplitst naar de verschillende subsidieterreinen in de legislatuurperiode 1994-1999 naar het district Stade gegaan?

(1999/C 370/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0147/99**van Brigitte Langenhagen (PPE) aan de Commissie**

(11 februari 1999)

Betreft: EU-subsidie aan het district Cuxhaven

Hoeveel subsidie is er opgesplitst naar de verschillende subsidieterreinen in de legislatuurperiode 1994-1999 naar het district Cuxhaven gegaan?

**Gecombineerd Aanvullend Antwoord
van de heer Santer namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 en E-0147/99**

(8 juni 1999)

Gezien de omvang van het antwoord, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

(1999/C 370/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0148/99**van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie***(11 februari 1999)**Betreft:* Brain drain

De deelname aan onderwijs en opleiding in andere landen en de vraag van bedrijven naar gekwalificeerd personeel met internationale ervaring heeft de belangstelling van jonge wetenschappers voor werk in het buitenland aangewakkerd. De Verenigde Staten zijn de belangrijkste bestemming van Europese emigranten, waarvan de meerderheid in beheers- en bestuursfuncties terechtkomt. Bovendien blijft bijna de helft van de Europeanen die een studie in de VS voltooien, gedurende langere tijd of definitief in het land, waardoor het aantal aldaar verblijvende Europese gepromoveerden veel groter is dan het aantal Koreanen of Japanners. Klaarblijkelijk oefent de aanwezigheid van elitecentra in de VS, in combinatie met open en flexibele beroepsstructuren, een sterke bedrijfscultuur en een hoge levensstandaard grote aantrekkingskracht uit.

Wat doet de Europese Unie gezien het feit dat Europa op deze wijze wel eens een groot aantal uitstekende wetenschappers zou kunnen verliezen, om deze brain drain tegen te gaan?

Wanneer zij zich eenmaal in het buitenland hebben gevestigd, vinden Europese wetenschappers het soms moeilijk om terug te keren. Er is overwogen overal in Europa elitecentra voor onderzoek en ingenieursweten op te richten, die tussen de publieke en de particuliere sector zouden staan en geëmigreerde Europeanen werk zouden bieden en hen aldus zouden aanmoedigen terug te keren. Hoe denkt de Commissie hierover?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(19 april 1999)*

In de vraag van het geachte parlementslid wordt ten volle rekening gehouden met de informatie uit het artikel dat door het Instituut voor technologische prognose (IPTS) van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek is gepubliceerd (¹). De Commissie is bezorgd over de trends die uit dit overzicht blijken en biedt jonge wetenschappers door middel van communautaire kaderprogramma's voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) de mogelijkheid van mobiliteit binnen de Gemeenschap (bijvoorbeeld het Marie Curie-beurzenprogramma en onderzoek in samenwerkingsverband).

Het succes van dit beurzenprogramma bewijst dat de communautaire onderzoeksinfrastructuur in principe adequaat en voldoende aantrekkelijk is om op onderzoek gerichte opleidingen voor jonge wetenschappers te bevorderen. De in het IPTS-verslag getoonde trends kunnen evenwel niet ten volle worden gecompenseerd door het aantal opportuniteiten dat door het communautaire programma wordt geboden. In overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel moet er ook actie worden ondernomen op het niveau van de lidstaten en met name in die lidstaten waar de burgers meer geneigd zijn na hun opleiding in de Verenigde Staten te blijven. Zoals in het IPTS-verslag eveneens wordt aangegeven, moet de Europese particuliere sector een grotere rol spelen bij het terughalen van het geëmigreerde talent. De Commissie zal haar inspanningen voortzetten om dit proces te stimuleren door via de kaderprogramma's gezamenlijke onderzoeksacties te financieren waaraan academische en industriële kringen deelnemen in expertisepartnerschappen. In deze context zijn in het kader van het vijfde kaderprogramma Marie Curie-beurzen voor opleiding bij het bedrijfsleven opgezet teneinde de opleiding van jonge wetenschappers in een industriële en commerciële omgeving te stimuleren.

Wat de braindrain binnen de Gemeenschap vanuit de minder ontwikkelde regio's betreft, helpt het Marie Curie-beurzenprogramma wetenschappers om naar hun thuisstreek terug te keren door hun onderzoek gedurende een bijkomend jaar na hun terugkeer te financieren. De Commissie moedigt de cohesielanden ook aan om in onderzoeksinfrastructuur te investeren en daartoe gebruik te maken van de structuurfondsen. In dit kader wil de Commissie de aandacht van het geachte parlementslid vestigen op haar mededeling „Versterking van de cohesie en het concurrentievermogen door onderzoek, technologische ontwikkeling en innovatie” (²), die op 24 februari 1999 door het Parlement is besproken op basis van het verslag van de heer de Lassus (PE 225.088). Teneinde in deze regio's een aanvullende wetenschappelijke

deskundigheid uit te bouwen, heeft de Commissie bovendien als onderdeel van het vijfde kaderprogramma voor OTO een programma voor ontwikkelingsbeurzen voor minder ontwikkelde regio's opgezet.

(¹) IPTS-verslag nr.29, november 1998.

(²) COM(98) 275 def.

(1999/C 370/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0170/99
van Jaime Valdivielso de Cué (PPE) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Milieu

De Europese Commissie heeft maatregelen genomen om het voorkomen van kwik in batterijen en accu's in de lidstaten met ingang van 1 januari 1999 te verminderen.

Kan de Commissie mededelen wat wordt gedaan ter bevordering van het gebruik van milieuvriendelijker, oplaadbare batterijen en accu's en het wetenschappelijk onderzoek om tot een definitieve oplossing voor dit probleem te komen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(12 april 1999)

De maatregelen die bij Richtlijn 98/101/EG van de Commissie van 22 december 1998 houdende aanpassing aan de technische vooruitgang van Richtlijn 91/157/EEG van de Raad inzake batterijen en accu's die gevaarlijke stoffen bevatten (¹), ingevoerd zijn, hebben de reductie van de aanwezigheid van kwik in batterijen tot doel en zullen op 1 januari 2000 in werking treden.

Uit hoofde van artikel 6 van Richtlijn 91/157/EEG van de Raad van 18 maart 1991 inzake batterijen en accu's die gevaarlijke stoffen bevatten (²), hebben lidstaten de verplichting om programma's op te zetten ter bevordering van het in de handel brengen van batterijen die een geringere hoeveelheid gevaarlijke stoffen en/of minder verontreinigende stoffen bevatten en ter bevordering van onderzoek naar milieuvriendelijkere batterijen.

Tevens dienen de lidstaten uit hoofde van artikel 3 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (³) de ontwikkeling van milieuvriendelijkere technologie en producten aan te moedigen. Oplaadbare batterijen dragen bij tot het bereiken van de algemene doelstelling op het terrein van afvalbeheerbeleid en bescherming van het milieu. Momenteel bestaat er echter geen specifiek communautair programma of richtlijn voor de bevordering van het gebruik van deze technologieën. Daar oplaadbare batterijen een zeer korte terugverdientijd hebben, vertrouwt de Commissie erop dat deze door marktwerking in grotere hoeveelheden op de markt gebracht worden.

De Commissie heeft onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) gestimuleerd ten aanzien van secundaire (oplaadbare) hoge energie batterijen voor de voortstuwing van elektrische voertuigen. Dit onderzoek is gericht op prestatieverbetering en een reductie van de kosten. Onder het vierde kaderprogramma werd ongeveer 20 miljoen € van de programma's voor niet-nucleaire energiebronnen (JOULE) en industriële en materiaaltechnologie besteed aan onderzoek en technologische ontwikkeling naar en van geavanceerde batterijen.

In het bijzonder is grote vooruitgang geboekt op het terrein van energiedichtheid en verbeterde proces-techniek van lithium-accumulatoren. Alhoewel deze technologie in eerste instantie gericht is op toepassing in hybride en elektrische voertuigen, kan veel van deze technologie worden aangepast (en wordt aangepast) voor kleine draagbare toepassingen. Men gaat ervan uit dat het onderzoek op dit terrein onder het vijfde kaderprogramma (thema 4 „Energie, milieu en duurzame ontwikkeling”, kernactiviteit 6 „Economische en efficiënte energie voor een concurrerend Europa”) zal worden voortgezet, dat expliciet onderzoek naar micro-opslag met hoge capaciteit, inclusief geavanceerde energie-efficiënte secundaire batterijen, vermeld.

(¹) PB L 1 van 5.1.1999.

(²) PB L 78 van 26.3.1991.

(³) PB L 194 van 25.7.1975.

(1999/C 370/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0200/99
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie
(11 februari 1999)

Betreft: Afwijkingen van de wetgeving voor slachthuizen in Italië

Artikel 48 van de „financiële wet” van 1999 verlengt voor de zoveelste keer — thans tot 31 december 1999 — de termijn voor de hygiënische en sanitaire aanpassing van de particuliere en openbare slachthuizen aan de richtlijnen 91/497/EEG⁽¹⁾ en 91/498/EEG⁽²⁾ van 29 juli 1991 die bij Italiaans wetsbesluit nr. 286 van 18 april 1994 in de nationale wetgeving zijn opgenomen.

Deze afwijking betreft ook het niet verplicht stellen van het verdoven van de dieren voor het slachten, zoals echter richtlijn 93/119/EEG⁽³⁾ van 22 december 1993, opgenomen bij Italiaans wetsbesluit nr. 333 van 1 september 1998, voorschrijft.

In antwoord op mijn schriftelijke vraag E-3274/97⁽⁴⁾ naar aanleiding van de voorgaande afwijking kondigde de Commissie aan contact te zullen opnemen met de Italiaanse autoriteiten om de situatie op te helderen.

Kan de Commissie mededelen of zij hiervan op de hoogte is en wat haar mening terzake is?

Of zij, gezien de duidelijke overtreding van de communautaire wetgeving, overweegt tegen Italië een overtredingsprocedure in te stellen?

⁽¹⁾ PB L 268 van 24.9.1991, blz. 69.

⁽²⁾ PB L 268 van 24.9.1991, blz. 105.

⁽³⁾ PB L 340 van 31.12.1993, blz. 21.

⁽⁴⁾ PB C 158 van 25.5.1998, blz. 75.

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
(6 mei 1999)

De termijnen waarbinnen de slachthuizen moeten worden aangepast loopt de periode ten einde hun onderneming aan de voorschriften van de richtlijn 64/433/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in vers vlees⁽¹⁾ over die betrekking hebben op de voorwaarden voor de productie en in de handel brengen van vers vlees, welke voorschriften zijn ingevoerd bij gewijzigd door richtlijn 91/497/EEG van de Raad van 29 juli 1991 om de werkingssfeer van de oorspronkelijke richtlijn 64/433/EEG uit te breiden tot de produktie en het in de handel brengen van vers vlees, zoals zijn bepaald in richtlijn 91/498/EEG van de Raad van 29 juli 1991 houdende vaststelling van de voorschriften voor het toestaan van tijdelijke en beperkte afwijkingen op deze specifieke communautaire gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van vers vlees, aan te passen.

De toepassing van de nieuwe voorschriften van bovenstaande richtlijnen heeft in veel ondernemingen in de lidstaten tot problemen geleid. Toen richtlijn 64/433/EEG is gewijzigd bij door richtlijn 95/23/EG van 22 juni 1995 betreffende de gezondheidsvoorschriften voor de produktie en het in de handel brengen van vers vlees⁽²⁾, de volgende bepaling werd onderhavige voorschrift ingevoerd. De bevoegde autoriteiten kunnen slachthuizen waaraan een afwijking is toegestaan overeenkomstig artikel 2 van richtlijn 91/498/EEG en die ten genoegen van die autoriteiten kunnen aantonen dat ze begonnen zijn te voldoen aan de voorschriften van de onderhavige richtlijn, maar de aanvankelijk bepaalde termijn, om redenen die hun niet zijn aan te rekenen, niet zullen kunnen eerbiedigen, een extra termijn toestaan om de aangeane verbintenissen na te kunnen komen.

Nadat de Commissie uit de parlementaire schriftelijke vraag nr. E-3274/97⁽³⁾ van het geachteerbare parlementslid kennis had gekregen van de werkwijze in Italië, heeft zij de Italiaanse autoriteiten om opheldering verzocht, contact opgenomen. Het Italiaanse ministerie van gezondheid heeft de Commissie meegedeeld dat ze slachthuizen die nog niet voldoen aan de voorschriften bij wet een extra termijn heeft toegestaan. Indien deze extra termijn als een algemene afwijking en niet geval per geval wordt toegestaan, lijkt dit moeilijk in overeenstemming te brengen met de bedoeling van richtlijn 95/23/EG. Een extra algemene verlenging tot 31 december 1999 zoals nu door Italië is toegestaan, kan nauwelijks verantwoord worden met een verwijzing naar „de extra termijn” die toegestaan kan worden op grond van artikel 4 bis, lida n) 2, van richtlijn 64/433/EEG, zoals gewijzigd door bij richtlijn 95/23/EG. Daarom behoudt de Commissie zich het recht voor een inbreukprocedure tegen Italië in te leiden.

⁽¹⁾ PB L 121 van 29.7.1964.

⁽²⁾ PB L 243 van 11.10.1995.

⁽³⁾ PB C 15 van 25.5.1998.

(1999/C 370/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0201/99
van Florus Wijsenbeek (ELDR) aan de Commissie

(11 februari 1999)

Betreft: Gijzelingsacties in Frankrijk

Heeft de Commissie kennis genomen van een incident dat zich heeft voorgedaan van 18 op 19 januari 1999 in Rennes, waarbij een Nederlandse vrachtwagenchauffeur door Franse boeren werd gegijzeld?

Heeft de Commissie tevens kennis genomen van het feit dat 22 ton varkensvlees voor consumptie ongeschikt is gemaakt en de vrachtauto is vernield?

Is de Commissie niet van oordeel dat aan dit soort ontoelaatbare acties paal en perk dient te worden gesteld en dat de Franse overheid, die dit soort acties niet wil verhinderen, per ommegaande aan vervoerder, verlader en chauffeur schadevergoeding dient te betalen?

Zo neen, waarom niet?

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

De Commissie is inderdaad via een klacht die de firma AB Veenstra Transport bij haar heeft ingediend, op de hoogte van een nieuw incident waarbij sprake is van geweldpleging door groepen Franse landbouwers ten aanzien van landbouwproducten uit andere lidstaten.

Gewelddadige inbreuken door particulieren op het beginsel van het vrije verkeer van goederen en het door de verantwoordelijke autoriteiten van de betrokken lidstaat achterwege laten van de nodige maatregelen tot handhaving van de openbare orde om een einde te maken aan die inbreuken, zijn door de Commissie altijd veroordeeld. De Commissie brengt in herinnering dat een door haar ingestelde procedure wegens inbreuk ertoe heeft geleid dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 december 1997 in zaak C-265/95 Commissie tegen Frankrijk het volgende voor recht heeft verklaard: „Door niet alle noodzakelijke adequate maatregelen te nemen om te verhinderen dat acties van particulieren het vrije verkeer van groenten en fruit belemmerden, is de Franse Republiek de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 30 EG-Verdrag in samenhang met artikel 5 van het Verdrag en krachtens de gemeenschappelijke marktordeningen voor landbouwproducten.”. De Commissie wijst er ook op dat de Raad op 7 december 1998 Verordening (EG) 2679/98 inzake de werking van de vrije markt wat het vrije verkeer van goederen tussen de lidstaten betreft ⁽¹⁾ heeft aangenomen.

Voor de toekomst is de Commissie vastbesloten op te treden om te bereiken dat de lidstaten de op hun weg liggende maatregelen nemen om inachtneming van het beginsel van het vrije verkeer van goederen te garanderen.

In het onderhavige geval heeft de Commissie, zodra zij van het incident kennis had gekregen, zich tot de Franse autoriteiten gewend om hun te vragen de voor het waarborgen van het vrije verkeer van goederen noodzakelijke maatregelen van openbare orde te nemen en van hen te vernemen wat er wordt gedaan om het benadeelde bedrijf schadeloos te stellen.

De Franse autoriteiten hebben in hun antwoord meegedeeld dat de Nederlandse vervoerder in de avond van 17 januari 1999 door een groep varkenshouders is tegengehouden voor een vleeswarenfabriek in Quimper. Nadat de bestuurder te verstaan was gegeven dat hij zijn voertuig moest gaan parkeren voor een andere vleeswarenfabriek in Ergue Gaberic, is dit voertuig geblokkeerd tot 19 januari om 20.30 uur, op welk tijdstip de bestuurder weer heeft kunnen weggrijden. De Franse autoriteiten leggen er de nadruk op dat het voertuig is geblokkeerd terwijl door militairen van de nationale gendarmerie werd opgelet of de situatie niet uit de hand liep. Volgens de Franse autoriteiten is geen geweld gepleegd tegen de bestuurder, die zijn persoonlijke bewegingsvrijheid zou hebben behouden „ook al hebben de omstandigheden hem ertoe gebracht tijdens de gehele duur van de gebeurtenissen in de trekker van de combinatie te blijven”. De Franse autoriteiten merken ook nog op dat, toen het voertuig werd geblokkeerd, de overheid onderhandelingen was begonnen om de betrokken verstoring van de openbare orde te doen ophouden. Zij preciseren dat daartoe een beroep is gedaan op een eskadron van de mobiele gendarmerie, dat in de avond van 19 januari 1999 gereed was om in te grijpen.

Met betrekking tot de kwaliteitsvermindering doordat er olie over het vlees is uitgegoten, delen de Franse autoriteiten mee dat momenteel een grondig onderzoek naar deze feiten wordt ingesteld omdat de schade niet eerder is ontdekt dan verscheidene uren nadat de vrachtwagen de plaats had verlaten waar deze

geblokkeerd was geweest. Volgens de Franse autoriteiten is het aan de benadeelde onderneming om bij de prefect van het betrokken departement een verzoek om vergoeding van de geleden schade in te dienen, vergezeld van alle bewijsstukken waarmee kan worden aangetoond dat de schade werkelijk is geleden en hoe groot deze is.

(¹) PB L 337 van 12.12.1998.

(1999/C 370/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0238/99
van Michèle Lindeperg (PSE) aan de Commissie

(12 februari 1999)

Betreft: Betalingen in euro

De Europese „pro-euro” burgers verheugden zich erop om vanaf 1 januari 1999 hun betalingsverrichtingen tijdens hun reizen in de Europese Unie te kunnen vereenvoudigen door in euro (chèques in euro of kredietkaarten) te betalen. Daarin zagen zij een van de direct verwachte concrete voordelen van de afschaffing van de koersopslagen en de bijkomende kosten.

Zij hebben echter moeten constateren dat bij betaling in euro per chèque of kredietkaart de koersopslagen weliswaar zijn verdwenen, maar de bankkosten daarentegen zo hoog zijn geworden dat betaling in euro in een ander Europees land dan hun eigen land elke aantrekkelijkheid verliest.

Meent de Commissie niet dat de meest fervente voorstanders van de euro daardoor worden ontmoedigd en dat men een kans heeft laten lopen om door middel van actieve en concrete voorlichting te wijzen op de voordelen van de eenheidsmunt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(1 april 1999)

De Commissie is zich bewust van de problemen die zich bij grensoverschrijdende betalingen, hetzij in euro, hetzij in nationale munt stellen. Het was evenwel te verwachten dat de invoering van de euro bij dergelijke betalingen niet automatisch zou leiden tot gratis dienstverlening door de banken.

Bij de cheques moet een onderscheid worden gemaakt. Bij transacties met de genormaliseerde cheques „de Eurocheques” is de oplossing vrij gemakkelijk want één en ander wordt beheerd door centrale compenserende organen. De betaling verloopt evenwel in principe nog steeds op dezelfde wijze als vóór de inwerkingtreding van de derde fase van de monetaire unie, hetgeen tot gevolg heeft dat de met de betaling gepaard gaande kosten dezelfde zijn gebleven als voordien. Bij de niet-genormaliseerde cheques (de nationale cheques) is de betaling complexer. Iedere cheque wordt manueel behandeld, d.w.z. dat deze instrumenten niet geschikt zijn voor grensoverschrijdend gebruik, zeker niet wanneer het om kleine bedragen gaat.

Bij de „bankkaarten” spant de Commissie zich reeds lang in om de onderlinge verwisselbaarheid van deze kaarten te bevorderen. Zo is het in steeds talrijker gevallen mogelijk geworden om geld uit geldautomaten in het buitenland te halen en zelfs om bij aankopen in winkels in het buitenland, aan de terminals van de verkooppunten te betalen met kaarten die zijn afgegeven in het land van vestiging van de houder van de kaart. De kosten in verband met deze verrichtingen die slechts ten dele bestaan uit koersopslagen zijn, volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt, ook grotendeels dezelfde gebleven als voordien. De Commissie onderzoekt evenwel de mogelijkheden om deze dienstverlening te verbeteren. Zij heeft contact opgenomen met de bankwereld om de verschillende aspecten te onderzoeken die verband houden met de interoperabiliteit van de elektronische portemonnees. Zij hoopt dat deze instrumenten die uiterst geschikt zijn voor het gebruik van de euro kunnen bijdragen tot de ontwikkeling van de actieve voorlichting waarover het geachte parlementslid terecht heeft gesproken.

Tot slot zij eraan herinnerd dat de financiële instellingen, vóór de invoering van de euro, tenminste een gedeelte van hun kosten konden doorberekenen in de vorm van variabele wisselkoersen die bij de verrichting werden toegepast. Momenteel zijn zij verplicht vaste wisselkoersen toe te passen en moeten zij de kosten apart opvoeren. Op deze wijze werd de transparantie van de kosten verbeterd waardoor de klanten beter kunnen kiezen uit de beste aanbiedingen.

(1999/C 370/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0267/99**van Florus Wijsenbeek (ELDR) aan de Commissie**

(17 februari 1999)

Betreft: Concurrentie tussen rijbewijsverlenende instanties — Herinnering aan vraag E- 2907/98

Kan de Commissie mededelen hoever zij gevorderd is met het verzamelen van de nodige gegevens ter beantwoording van vraag E-2907/98 ⁽¹⁾ betreffende concurrentie tussen rijbewijsverlenende instanties?

Binnen welke termijn denkt de Commissie bovengenoemde vraag te kunnen beantwoorden?

⁽¹⁾ PB C 96 van 8.4.1999, blz. 153.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(3 mei 1999)

Na haar antwoord op schriftelijke vraag E-2907/98 ⁽¹⁾ van het geachte parlementslid, heeft de Commissie bij de lidstaten navraag gedaan naar de verschillende regelingen. Van 12 lidstaten heeft zij een antwoord ontvangen.

In bijlage II, punt 11, van Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs ⁽²⁾, is bepaald dat een door de lidstaat erkend lichaam toezicht moet uitoefenen op de werkzaamheden van examinatoren.

Uit de tot nu toe ontvangen antwoorden maakt de Commissie op dat de aanwijzing van de voor de organisatie van het rijexamen verantwoordelijke instanties in de verschillende lidstaten als volgt is geregeld.

In België, Duitsland, Nederland, Portugal en Finland zijn particuliere organisaties bij wet belast met deze openbare taak. In België en Duitsland zijn verschillende instanties verantwoordelijk voor de rijexamens. Elk van deze organisaties is verantwoordelijk voor de organisatie van de rijexamens in een bepaalde regio.

In Portugal en Finland kunnen de aangewezen instanties — het directoraat-generaal voor het wegvervoer (P) respectievelijk het centrum voor voertuigadministratie (FIN) — contracten afsluiten met dienstverleners voor het afnemen van rijexamens in specifieke geografische gebieden. De dienstverleners worden gekozen via een aanbesteding. In het Verenigd Koninkrijk is de logistieke organisatie van het theorie-examen via een open aanbesteding uitbesteed.

In de lidstaten bestaan uiteenlopende procedures om in beroep te gaan tegen beslissingen van de instanties die rijbewijzen afgeven. Uit de door de lidstaten verstrekte gegevens blijkt dat er tegen een bepaalde beslissing meestal beroep mogelijk is bij de administratieve of burgerlijke rechter (D, F, IRL, NL, FIN, VK). In sommige lidstaten moet men eerst in beroep gaan bij de afgifte-instantie alvorens zich tot de rechter te wenden (NL, FIN). In andere lidstaten dient men zich eerst tot een hogere (GR) of een andere (P) exameninstantie te wenden om opnieuw rijexamen te doen. In België worden beroepen behandeld door een speciale commissie van onafhankelijke hogere ambtenaren. In Spanje, Italië en Luxemburg moet er volgens de officiële procedure beroep worden aangetekend bij de hoogste instantie van het verantwoordelijke overheidsorgaan.

De lidstaten die tot nu toe hebben geantwoord, wijzen erop dat alleen erkende instanties bevoegd zijn om rijexamens te organiseren.

⁽¹⁾ PB C 96 van 8.4.1999, blz. 153.

⁽²⁾ PB L 237 van 24.8.1991.

(1999/C 370/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0269/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(5 februari 1999)

Betreft: Steun aan Rusland — verdwenen miljoenen van de EU

Afgelopen herfst besloot de Europese Unie samen met de VS uit bezorgdheid voor een hongervinter tot voedselhulp aan Rusland ter waarde van 6,3 miljard Schilling. Nu duikt er informatie op dat ten eerste de verwezenlijking van de aangekondigde programma's slechts haperend op gang komt, en men ten tweede ook niet kan garanderen dat de hulpgoederen niet weer in handen van de maffia terecht komen, zoals in de winter van 1991/1992 al eens gebeurd is.

1. Welke veiligheidsmaatregelen zijn getroffen om te garanderen dat de levensmiddelen daadwerkelijk bij de juiste mensen aankomen?
2. Waarheen wordt er geleverd, en hoe is het distributiesysteem in Rusland opgebouwd?
3. Wie is namens de EU verantwoordelijk voor de afwikkeling?
4. De door de VS gekozen strategie verschilt van de Europese in de zin dat men naast leveranties van goederen ook een lening heeft verstrekt met de verplichting hiermee VS-goederen te kopen. Waarom heeft de EU deze verdeling niet ook toegepast?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(27 april 1999)

In het door de Commissie en de Russische regering ondertekende Memorandum van Overeenstemming wordt in punt 3.13 het volgende bepaald: „De regering van de Russische federatie zal zorgdragen voor de doorzichtigheid van en een volledige controle op alle verrichtingen vanaf de overname van de goederen tot het distributiepunt waar uiteindelijk de verkoop plaatsvindt. Met name op de inzameling en het gebruik van de opbrengsten uit de verkoop en op de gedetailleerde specificatie met betrekking tot de speciale rekening zal door passende Russische controle instanties toezicht worden uitgeoefend”.

Zoals vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag P-131/99 van Mevrouw Anttila⁽¹⁾ bepaalt het Memorandum van Overeenstemming voorts dat de Russische autoriteiten bijstand verlenen aan de onafhankelijke organisaties die door de Commissie belast zijn met het toezicht en de controle op alsmede de evaluatie van de werkzaamheden. Voorts bepaalt het Memorandum dat de Rekenkamer het recht heeft om audits uit te voeren met betrekking tot alle verrichtingen in Rusland.

De bestemming van de hulp en het distributiestelsel zijn bepaald door de Russische autoriteiten en zijn vermeld in de bijlagen bij het Memorandum van Overeenstemming.

De terbeschikkingstelling van de goederen en hun vervoer tot de Russische grens valt onder de bevoegdheid van het directoraat-generaal Landbouw. De gemeenschappelijke dienst Relex voor het beheer van steun aan derde landen zal namens de Commissie zorgdragen voor het toezicht, de controle, de audit en de evaluatie in zowel Europa als Rusland.

Het PL 480-programma van de Verenigde Staten (Titel I) houdt de verkoop in van landbouwproducten aan ontwikkelingslanden in het kader van kredietregelingen op lange termijn. Deze verkoop vindt plaats tussen regeringen. De Gemeenschap beschikt niet over een soortgelijk vast programma aan de hand waarvan zij krediet kan verstrekken. Omdat de Gemeenschap niet over de financiële middelen beschikte om kredieten te verschaffen maar wel over landbouwproducten in haar interventievoorraden, was een communautair programma voor gratis levering van landbouwproducten aan de Russische federatie de enige mogelijkheid om te voldoen aan het Russische verzoek om voedselhulp.

Het geachte parlementslid wordt tevens verwezen naar het antwoord van de Commissie op mondelinge vraag H 130/99 van de heer Giansily tijdens het vragenuur in de vergaderperiode van het Parlement van maart I 1999⁽²⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 19.

⁽²⁾ Verslag van de vergadering van het Parlement (maart I, 1999).

(1999/C 370/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0327/99**van Alexander Falconer (PSE) aan de Commissie**

(23 februari 1999)

Betreft: Kosten van EU-informatiediensten

Hoeveel bedragen de jaarlijkse kosten voor de Europese Unie aan manuren, onderzoek, ontwikkeling, programmering, hardware (distributeurs en gebruikers), promotie, opleiding, reizen en overhead van elk van de volgende projecten: EUROLIB, BREL, CASE, ECHO en EURONET? Hoeveel hebben deze projecten de Unie al gekost sinds zij van start gingen? Wat kost elk project de Europese Unie?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

Eurolib is de groepering van de bibliotheken van de Europese instellingen, opgericht in 1988 op initiatief van de Secretaris-generaal van het Parlement. De deelname aan haar vergaderingen en haar werk werden nooit gefinancierd via specifieke begrotingskredieten of -uitgaven daar deze kosten deel uitmaken van de algemene werkingskosten van de deelnemende instellingen. De Commissie en andere instellingen zijn de mening toegedaan dat, vooral in een tijd van snelle veranderingen in het bibliotheekwezen, de huidige, halfjaarlijkse contacten tussen vakgenoten een belangrijke toegevoegde waarde betekenen voor hun werk. Een voorbeeld hiervan is het creëren van de Eurolibpagina's op de interinstitutionele Europa-website. Het is praktisch onmogelijk en weinig zinvol één enkel domein aan te wijzen waarop het Eurolibsecretariaat tussen 1988 en 1994 heeft bijgedragen tot het werk van de medewerkers van 18 bibliotheken, waaronder ook die van het Parlement.

BREL (Bibliothèque de recherches européennes de Luxembourg) valt onder de bevoegdheden van het Parlement en de nationale bibliotheek van Luxemburg.

ECHO (Electronic case handling in offices) en Euronett (Evaluating user responses on new European transport technologies) waren respectievelijk RACE- en DRIVE 1-projecten tussen 1980 en 1984. Een gedetailleerd overzicht van de uitgaven voor elk ervan wordt het geachte parlementslid en het Secretariaat van het Parlement toegezonden.

Het acroniem CASE komt de Commissie niet bekend voor als benaming van een Europees voorlichtingsprogramma.

(1999/C 370/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0328/99**van Alexander Falconer (PSE) aan de Commissie**

(23 februari 1999)

Betreft: Kosten van EU-informatiediensten

Hoeveel bedragen de jaarlijkse kosten voor de Europese Unie aan manuren, onderzoek, ontwikkeling, programmering, hardware (distributeurs en gebruikers), promotie, opleiding, reizen en overhead van de volgende op de lijst van de Unie voorkomende projecten: CCN, ISSN, ISBN, JANET en SALBIN? Hoeveel hebben deze projecten de Unie al gekost sinds zij van start gingen? Kan de Commissie een specificatie van de gefinancierde projecten geven?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

Volgens de Commissie staat geen van de letterwoorden die door het geachte parlementslid worden genoemd voor een Europees informatieproject.

Het ISBN en ISSN lijken onder de bevoegdheid van de UNESCO te vallen, terwijl JANET en SALBIN in het Verenigd Koninkrijk gevestigde netwerken lijken te zijn.

(1999/C 370/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0332/99
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Richtlijn 98/58 van de Raad inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren

In Italië is op 28 januari jl. de „Legge comunitaria 1998” definitief vastgesteld door de Kamer van Afgevaardigden.

Bij de richtlijnen die in nationale wetten omgezet moeten worden ontbreekt richtlijn 98/58/EG van de Raad inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren ⁽¹⁾, in artikel 10 waarvan 31 december 1999 wordt genoemd als uiterste datum voor de omzetting in nationale bepalingen.

Het is duidelijk dat Italië deze belangrijke richtlijn niet tijdig zal kunnen uitvoeren, daar de volgende „Legge comunitaria 1999” pas aan het eind van het jaar bekend wordt en voor de omzetting van een richtlijn in het algemeen een jaar nodig is vanaf de datum van aanneming van deze wet.

Is de Commissie van een en ander op de hoogte, wat vindt zij ervan en welke maatregelen denkt zij te nemen?

Heeft de Commissie de nodige stappen gezet om de in artikel 8 van deze richtlijn genoemde uiterste datum van 30 juni 1999 aan te houden en zal zij ook het Parlement in kennis stellen van de uitkomst?

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998, blz. 23.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(9 april 1999)

De Commissie was niet op de hoogte van dit probleem. Het is vaste praktijk dat de Commissie de lidstaten herinnert aan de verplichting om richtlijnen tegen de daarvoor vastgestelde datum uit te voeren. Als een richtlijn tegen die datum niet correct is uitgevoerd, wordt automatisch een inbreukprocedure ingeleid.

De Commissie is begonnen met de voorbereiding van het verslag dat voor 30 juni 1999 aan de Raad moet worden uitgebracht op grond van artikel 8 van Richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998 inzake de bescherming van voor landbouwdoeleinden gehouden dieren ⁽¹⁾. De Commissie heeft alle derde landen die dieren of dierlijke producten naar de Gemeenschap mogen uitvoeren, verzocht haar informatie te zenden over wetgeving of andere voorschriften die zij toepassen met het oog op het welzijn van dieren die op landbouwbedrijven worden gehouden, worden vervoerd of worden geslacht. Zodra deze informatie is ontvangen, zal ze worden getoetst zowel aan artikel 8 van Richtlijn 98/58/EG als aan de verplichtingen in het kader van de WTO. Het verslag zal ook worden toegezonden aan het Parlement.

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998.

(1999/C 370/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0346/99
van Katerina Daskalaki (UPE) aan de Commissie

(23 februari 1999)

Betreft: Te geven gevolg aan het initiatiefverslag van het EP over de geschreven pers

In haar resolutie A4-0289/97 ⁽¹⁾ erkende de plenaire vergadering van het EP de onbetwistbare en blijvende rol van de geschreven pers voor de democratie en de mensenrechten, en riep ze de Commissie op om na een desbetreffend onderzoek acties voor te stellen in verband met de nieuwe situatie die zich voor de geschreven pers in het kader van de informatiemaatschappij aandient en die dringend vraagt om de aanpassing en de ontwikkeling van de distributiesystemen, van een aangepaste opleiding nieuwe technologieën voor journalisten, van de fiscale stelsels, van de infrastructuurkosten, van de rol van de regionale pers, van de persagentschappen en van de geschreven pers in haar geheel als betrouwbare gegevensbron op de informatiesnelweg.

Is de Commissie van plan gevolg te geven aan de bovenstaande resolutie van het EP evenals aan de conclusies van de rondetafelconferentie van de perssector over hetzelfde thema, die het Directoraat-generaal samen met het Europees Centrum voor Journalistiek op 24 september 1998 te Maastricht heeft georganiseerd? Is ze bovendien voornemens een concreet actieplan op te zetten voor thema's die betrekking hebben op de pers in het nieuwe communicatielandschap?

(¹) PB C 339 van 10.11.1997, blz. 415.

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie heeft met grote belangstelling het verslag van het Parlement over de gevolgen van de nieuwe technologieën voor de pers in Europa bestudeerd, en heeft nota genomen van de bezorgdheid met betrekking tot de gevolgen ervan voor de democratische informatievoorziening in de Gemeenschap.

Zoals het geachte parlementslid dit heeft vermeld, heeft de Commissie reeds het initiatief genomen tot het organiseren van een rondetafelbespreking met vertegenwoordigers van de media, in september 1998, in het Europees Centrum voor Journalistiek te Maastricht inzake de toekomst van de geschreven pers. Teneinde voor deze werkbijeenkomst relevante achtergrond te leveren en de discussies tussen de media en de Europese instellingen te stimuleren, heeft de Commissie eveneens een verslag terzake geïnitieerd, gebaseerd op gespecialiseerde literatuur en op internetonderzoek.

Zoals de Commissie dit op deze werkbijeenkomst heeft benadrukt, neemt zij de invoering van nieuwe informatietechnologieën en de veranderende omstandigheden voor de media zeer ernstig op; er is op verschillende actiemogelijkheden gewezen. Tevens werden de media ertoe uitgenodigd een nauwere dialoog met de Gemeenschap aan te gaan en concrete verzoeken om steun van de Gemeenschap voor te leggen.

Een specifiek met opleidingsactiviteiten verband houdende strategie wordt voorbereid. Doch vanwege begrotingsbeperkingen en interne overwegingen over de toekomstige organisatie van de betrekkingen met de media dient over deze strategie nog een eindovereenstemming te worden bereikt.

(1999/C 370/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0366/99

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Salaris van leden van de Commissie

Omdat in de Europese media tegenstrijdige berichten zijn verschenen, zou ik de Commissie willen vragen op welke grondslag het salaris en de pensioenen van de commissarissen worden vastgesteld, hoe hoog de vergoeding bij vertrek is waar zij recht op hebben en op welke wijze voor commissarissen de algemene arbeidsvoorwaarden voor EU-werknemers zijn geregeld. Welke voordelen op het gebied van BTW zijn aan de commissarissen toegekend en hoe wijken deze voordelen af van de voordelen voor de overige werknemers van de EU?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(15 april 1999)

De bezoldigingen en vergoedingen van de leden van de Commissie zijn gebonden aan de bezoldigingen en vergoedingen van de ambtenaren van de Europese Instellingen zoals vastgesteld in het Statuut, met inbegrip van Verordening nr. 2762/98 van de Raad van 17 december 1998 houdende aanpassing met ingang van 1 juli 1998 van de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden der Europese Gemeenschappen alsmede van de aanpassingscoëfficiënten welke van toepassing zijn op deze bezoldigingen en pensioenen (¹).

De bezoldiging van de leden van de Commissie bestaat uit:

- een basissalaris dat gelijk is aan 112,5 % van het basissalaris van een ambtenaar van de rang A1, zesde salaristrap. De vice-voorzitters en de voorzitter van de Commissie ontvangen een basissalaris dat gelijk is aan 125 % respectievelijk 138 % van het salaris van een ambtenaar van de rang A1, zesde salaristrap

(het basissalaris van de leden van de Commissie is onderworpen aan een progressieve belasting (het maximaal belastingtarief bedraagt 45 %) en aan een tijdelijke bijdrage van 5,83 % van een deel van het salaris. Deze belastingen zijn dezelfde als die welke worden betaald door de ambtenaren van de Instellingen. Daarnaast wordt een bijdrage van 1,8 % van het salaris ingehouden voor de ziektekosten- en ongevallenverzekering);

- een standplaatstoelage van 15 % van het basissalaris;
- een maandelijkse representatietoelage van 607.71 €;
- de andere vergoedingen van de leden van de Commissie zijn dezelfde als die welke worden toegekend aan de ambtenaren van de Instellingen (behalve de ontheemdingstoelage die wordt vervangen door de standplaatstoelage) zoals vastgesteld in het Statuut.

De leden van de Commissie hebben geen recht op een uitkering bij vertrek. Na de nederlegging van hun ambt ontvangen de leden van de Commissie gedurende een periode van drie jaar een overbruggingstoelage die gelijk is aan een percentage van hun basissalaris dat in verhouding staat tot de duur van hun volbrachte mandaat. Op de overbruggingstoelage wordt de gemeenschapsbelasting in mindering gebracht.

Na hun ambtsnederlegging hebben de leden van de Commissie, wanneer zij de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt, recht op een ouderdomspensioen. Dit pensioen wordt berekend op basis van 4,5 % van het basissalaris voor elk geheel ambtsjaar. Het pensioen bedraagt ten hoogste 70 % van het laatst ontvangen basissalaris. Op het pensioen wordt de gemeenschapsbelasting in mindering gebracht.

Wat „normale arbeidsvoorwaarden” betreft, gelden er geen speciale bepalingen voor de leden van de Commissie.

De leden van de Commissie worden in België gelijkgesteld met diplomaten. Zij genieten daarom dezelfde voordelen die in België worden verleend aan de daar geaccrediteerde diplomaten van de lidstaten, in het bijzonder wat betreft de aankoop van goederen voor persoonlijk gebruik. De Commissie heeft zich afgevraagd in hoeverre fiscale vrijstellingen (BTW en accijnzen) ten behoeve van diplomaten van de lidstaten die binnen de Unie hun ambt vervullen alsook daarmee gelijkgestelde personen, verenigbaar zijn met het streven van de Unie naar integratie. De Commissie heeft besloten deze situatie diepgaand te onderzoeken om eventueel passende wetgevingsinitiatieven te kunnen nemen. De Commissie verwijst het geachte parlements lid eveneens naar haar antwoord op schriftelijke vraag E-3878/98 van de heer De Coene ⁽²⁾.

Ambtenaren en andere personeelsleden (tijdelijke of hulpfunctionarissen) hebben geen diplomatieke status. Functionarissen, die een overeenkomst van ten minste één jaar hebben ondertekend kunnen, wanneer zij voor het eerst in België bij één van de Instellingen in dienst treden, bij aankoop van bepaalde goederen voor persoonlijk gebruik gedurende een periode van twaalf opeenvolgende maanden en binnen een periode van twee jaar met ingang van de datum van hun indiensttreding worden vrijgesteld van BTW.

(¹) PB L 346 van 22.12.1998.

(²) PB C 325 van 12.11.1999.

(1999/C 370/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0378/99

van Viviane Reding (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Het pijnlijk ombrengen van honden en katten in Azië

Onlangs is er in Duitsland op de televisie een reportage vertoond waarin was vastgelegd hoe in Thailand, China en op de Filipijnen, honden en katten in abattoirs een pijnlijke langzame dood vonden door wurging terwille van hun vlees en vooral hun vel. Het is bewezen dat deze huiden merendeels worden geëxporteerd naar Europa en daar worden verwerkt tot bontkragen, portefeuilles of rheumadekens.

Weet de Commissie waar deze geïmporteerde honden- en kattenvellen vandaan komen? Wat denkt de Commissie hiertegen te doen? Denkt de Commissie aan een invoerverbod van honden- en kattenvellen en leerproducten uit deze landen?

Moet aan de consument niet duidelijk worden gemaakt hoe deze vellen en lederproducten worden verkregen, bijvoorbeeld door een verplichte herkomstaanduiding?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie moge het geachte parlementslid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag E-40/99 van mevrouw Maij-Weggen ⁽¹⁾ omtrent deze kwestie.

Er bestaan geen communautaire voorschriften inzake etikettering van katten- en hondenpelzen en producten die uit deze pelzen worden vervaardigd.

⁽¹⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 14.

(1999/C 370/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0381/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Gebruik van pepdranken door kinderen

Volgens een studie van het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding van de Europese Unie veroorzaakt het gebruik van pepdranken bij kinderen nervositeit, stress en opwinding. Kan de Commissie meer informatie verstrekken over deze conclusies? Welk soort stappen denkt ze te ondernemen om kinderen te beschermen tegen de inname van dit soort drankjes?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(21 april 1999)

Het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding heeft een advies ⁽¹⁾ gegeven over cafeïne, taurine en glucuronolacton als bestanddelen van zogenaamde „energy drinks”. Voor cafeïne kwam het tot de conclusie dat het aandeel van energy drinks in de totale inname van cafeïne geen probleem lijkt te vormen voor volwassenen. Voor kinderen evenwel, die normaal niet veel thee of koffie drinken en die cola en andere frisdranken misschien vervangen door energy drinks, kan het verbruik van deze dranken tot een stijging van hun dagelijkse inname van cafeïne leiden in vergelijking met hun vroegere inname. Een dergelijke inname kan gedragswijzigingen tot gevolg hebben, zoals een grotere opwinding, irritatie, zenuwachtigheid of angstgevoelens. Voor zwangere vrouwen adviseerde het comité een matiging van de inname van cafeïne uit eender welke bron. Wat de andere beoordeelde bestanddelen (taurine en glucuronolacton) betreft, was het Wetenschappelijk Comité niet in staat te concluderen dat het veilige gebruik van deze stoffen in de concentraties die in zogenaamde energy drinks voorkomen, adequaat is vastgesteld.

Het is hoofdzakelijk de producent die de wetenschappelijke gegevens beschikbaar moet stellen waarmee een risicobeoordeling van de veiligheid van deze stoffen in energy drinks kan worden uitgevoerd. De Commissie heeft de lidstaten dan ook op de hoogte gebracht van het advies en hen gevraagd erop toe te zien dat, overeenkomstig de verplichtingen uit hoofde van Richtlijn 92/59/EEG van de Raad van 29 juni 1992 inzake algemene productveiligheid ⁽²⁾, de producten die bij hen op de markt worden gebracht, veilig zijn. De Commissie zal de wetenschappelijke beoordeling van de stoffen in kwestie blijven volgen zodra er nieuwe relevante informatie beschikbaar is.

⁽¹⁾ Bereikbaar via Internet op: (http://europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/out22_en.html).

⁽²⁾ PB L 228 van 11.8.1992.

(1999/C 370/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0386/99
van Marianne Thyssen (PPE) aan de Commissie

(19 februari 1999)

Betreft: Groei en werkgelegenheid

In navolging van de werkgelegenheidstop in Luxemburg, en op initiatief van het Europees Parlement keurde de Raad in mei het nieuw programma groei en werkgelegenheid goed. Dit programma bekwam een dotatie van 450 miljoen €.

Dit programma voorziet in de steun aan KMO's teneinde hun toegang tot financieringen te vergemakkelijken en hen zodoende in de mogelijkheid te stellen te groeien en werkgelegenheid te creëren. Dit programma bestaat uit drie luiken: een garantiefaciliteit, een risicokapitaalfaciliteit en een jointventureprogramma.

Uit mijn contacten blijkt dat KMO's onvoldoende vertrouwd zijn met dit programma. Kan de Commissie, na negen maanden werking, mededelen:

1. op welke manier de KMO's op de hoogte zijn gesteld bij welke risicokapitaalfondsen, garantiefaciliteiten of financiële instellingen zij terecht kunnen om van dit programma te genieten;
2. hoeveel van dergelijke intermediaire instellingen er reeds actief zijn voor ieder van de luiken en in welke regio's of landen;
3. hoeveel en welke KMO's (sector, grootte, land) reeds van het groei- en werkgelegenheidsprogramma gebruik hebben gemaakt?

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(27 april 1999)

1. Een lijst van fondsen en geselecteerde tussenpersonen is voor de ETF-Startersregeling en de MKB-Garantiefaciliteit, beide beheerd door het Europees Investeringsfonds (EIF), beschikbaar op het Internet (<http://www.eif.org/>). De erkende tussenpersonen ontwikkelen tevens hun eigen promotiemateriaal voor het midden- en kleinbedrijf.

De lijst van financiële tussenpersonen voor het programma Joint European Venture (JEV) kan worden geraadpleegd op de websites van Directoraat-generaal II, Dienst Financiële Verrichtingen en van DG XXII, alsmede op de websites van de Euro-Infocentra. De financiële tussenpersonen worden aangemoedigd aan het JEV-programma publiciteit te geven, en de Commissie voorziet in de cofinanciering van promotieacties. Een aantal acties is reeds ondernomen door de Euro-Infocentra, organisaties die het midden- en kleinbedrijf vertegenwoordigen en de financiële tussenpersonen zelf.

2. Voor de ETF-Startersregeling zijn twee fondsen reeds geselecteerd (Frankrijk en Duitsland), terwijl onderhandelingen gaande zijn met nog eens zeven fondsen, die vijf andere lidstaten dekken. Voor de Garantiefaciliteit zijn twee contracten reeds getekend (Nederland en Oostenrijk), terwijl onderhandelingen gaande zijn in België, Duitsland, Finland, Frankrijk, Italië en Spanje. Voor JEV zijn tot dusver 80 financiële tussenpersonen geselecteerd, waarmee de dekking tot alle lidstaten is uitgebreid.

3. Voor de ETF-Startersregeling zijn nog geen gegevens beschikbaar, aangezien de contracten pas onlangs zijn getekend. Wat de Garantiefaciliteit betreft was op 31 december 1998 slechts één Oostenrijkse tussenpersoon actief.

In het kader van JEV is tot dusver steun verleend aan 34 kleine en middelgrote ondernemingen uit twaalf lidstaten voor de oprichting van 17 gezamenlijke ondernemingen. De begunstigde kleine en middelgrote ondernemingen zijn actief in de volgende sectoren: industriële productie, milieutechniek, informatietechnologie, logistiek en vervoer, biotechnologie, gezondheidszorg, bouw en handel. Zestien van deze ondernemingen hebben minder dan tien werknemers. Volgens de verwachtingen van de betrokken bedrijven schept elk van de gezamenlijke ondernemingen gemiddeld vijftien arbeidsplaatsen.

(1999/C 370/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0396/99**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(1 maart 1999)

Betreft: Ernstige aantasting van het milieu op de rotseilandengroep Gavdos — Gavdopoula

Volgens beschuldigingen van Kretenzische milieu-organisaties bestaan er plannen om op de rotseilandengroep Gavdos — Gavdopoula ten zuiden van Kreta, die is opgenomen in het netwerk van „Natura 2000” met classificatie „A”, fabrieken, helihavens, aanlegsteigers over geheel de omtrek van het rotseiland Gavdopoula, losinstallaties voor schepen en een woonwijk voor vierhonderd personen op het eiland Gavdos te bouwen.

Indien deze beschuldigingen worden bewaarheid, zal dit niet alleen leiden tot de ondergang van een belangrijke biotoop, maar ook van de culturele en sociale cohesie van de regio. Kan de Commissie bijgevolg antwoorden op de volgende vragen:

1. Is zij op de hoogte van deze geplande werken?
2. Weet zij of de nodige milieu-effectrapportages reeds zijn verricht; is zij zich ervan bewust dat de regio in kwestie een beschermd gebied is?
3. Is zij van plan de Griekse autoriteiten te vragen de besluiten in kwestie in te trekken opdat het ecologisch evenwicht en het prachtige natuurschoon van deze regio behouden blijven?

(1999/C 370/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0493/99**van Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Teloorgang van het Griekse eiland Gavdopoula

Volgens onlangs bekend geworden plannen zal op het Griekse eiland Gavdopoula een haven worden ingericht die het ecosysteem aldaar volledig zal vernietigen. Men wil het gehele eiland tot een hoogte van 6 meter boven de zeespiegel afgraven en met het aldus gewonnen materiaal het eiland vergroten, waarbij een particuliere haven moet ontstaan met een ankerplaats van ongeveer 12 km lengte. Voorts ligt het in de bedoeling fabrieksgebouwen, opslagruimten en administratieve complexen te bouwen.

Het eiland Gavdopoula en het gebied daaromheen staan onder bescherming van de habitatrichtlijn; de Griekse regering heeft deze regio al lang een bijzondere beschermingsstatus toegekend. Het eiland dient trekvogels op hun weg naar Afrika tot belangrijke rustplaats. Er zijn daar tevens veertien verschillende soorten landslakken vastgesteld die nergens anders ter wereld voorkomen, terwijl er in de wateren rond het eiland onder meer monniksrobben en zeeschildpadden leven. Verder zijn er vondsten uit de oudheid gedaan die voor het Europese erfgoed van grote betekenis zijn.

1. Welke opvatting huldigt de Commissie over de beschermingsnormen die uit de bepalingen van de habitatrichtlijn voortvloeien en die in het gebied van Gavdopoula moeten worden nageleefd om tenminste — zoals door de richtlijn vereist — een verslechtering van de ecologische toestand aldaar te vermijden?
2. Acht de Commissie de plannen die men voor de regio van Gavdopoula heeft in het licht van de Europese milieunormen toelaatbaar?
3. Acht de Commissie de in het kader van genoemde plannen uitgevoerde milieueffectrapportages op grond van de Europese voorschriften voldoende?

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0396/99 en E-0493/99**

(21 april 1999)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord op mondelinge vraag H-669/98 van de heer Ephremidis tijdens het vragenuur van de parlementsvergadering in juli 1998 ⁽¹⁾ en haar antwoorden op de schriftelijke vragen E-741/98 ⁽²⁾ van de heer Papayannakis en E-3607/98 ⁽³⁾ van mevrouw Schroedter.

Naast het geven van deze antwoorden heeft de Commissie nu een formeel verzoek om informatie omtrent de kwestie naar de Griekse autoriteiten gestuurd. Afhankelijk van het antwoord van de Griekse autoriteiten zal de Commissie overwegen welk vervolg aan deze kwestie gegeven dient te worden.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (juli 1998).

⁽²⁾ PB C 402 van 22.12.1998, blz. 27.

⁽³⁾ PB C 297 van 15.10.1999, blz. 88.

(1999/C 370/047)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0406/99
van Giuseppe Rauti (NI) aan de Commissie**

(1 maart 1999)

Betreft: Aanslag op de gezondheid wegens vervuiling te Podenzano di Piacenza (Italië)

Op 27 november 1998 zond het Comité van bewoners van de plaats Colombaia van de gemeente Podenzano (Piacenza) een document toe aan de voorzitter van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming (protocol nr. 123), waarin het de hygiënische en milieuomstandigheden beschreef van het gebied wegens de aanwezigheid van de firma River NV die is ingedeeld onder de eerste categorie van voor de gezondheid schadelijke bedrijven. Ondertussen zijn de resultaten bekend geworden van nieuwe controles van de plaatselijke gezondheidsdienst (AUSL), waaruit zou blijken dat er geen gevaar bestond, terwijl het tegendeel is bewezen door andere bronnen, zoals de 116 specialistische medische certificaten van de burgers, een expertise van het Nationaal Onderzoekscentrum (CNR) te Rome en een advies, op verzoek van het OM te Piacenza, van dr. Soffritti, oncoloog aan de Universiteit van Pavia. Uit deze analyses blijkt, zoals wordt verklaard door twee door het comité benoemde adviseurs (prof. Bressa van „Toxicology Consultant” te Padua en dr. Vianello van het chemisch laboratorium „R.D. Chem” te Dossone di Casier (Treviso)) de oppervlakkigheid van de gebruikte methoden. Hetzelfde bedrijf heeft ook reeds milieuschade veroorzaakt te S. Stefano Lodigiano (Lodi) met soortgelijke chemische fabrieken.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of er sprake is van burgerlijke aansprakelijkheid van de plaatselijke controleinstanties,
2. of zij maatregelen kan treffen om de gezondheid van de bewoners van het gebied te beschermen, o.a. overeenkomstig de communautaire richtlijnen, zoals richtlijn 84/360/EEG ⁽¹⁾ die voorschrijft dat geen enkele vergunning mag worden gegeven voordat de afwezigheid van luchtvervuiling is gewaarborgd,
3. of zij controle kan uitoefenen op het lopende onderzoek,
4. of zij bij de Italiaanse staat blijf kan geven van de ontevredenheid van de burgers, waarmede de plaatselijke instanties en ook de minister van Milieuzaken Ronchi geen rekening schijnen te houden, terwijl deze burgers als proefkonijn worden gebruikt sedert vier jaar, gedurende welke een openvolging van talrijke analyses geen enkel resultaat heeft gegeven, terwijl geen einde wordt gemaakt aan de emissies die volgens de oncoloog Soffritti verantwoordelijk zijn voor ziekten onder de bevolking en mogelijk de oorzaak zijn van toekomstige gevallen van kanker, waarbij onderstreept zij dat winstbejag en de installatie van een bedrijfsactiviteit niet boven de bescherming van de volksgezondheid en het milieu mogen worden gesteld?

⁽¹⁾ PB L 188 van 16.7.1984, blz. 20.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie*(9 april 1999)*

1. Dit valt niet onder de bevoegdheden van de Commissie.

2.-4. Volgens de door het geachte parlamentslid verstrekte informatie, zou de situatie waarnaar hij verwijst binnen de werkingssfeer van Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging kunnen vallen. Deze richtlijn voorziet in maatregelen en procedures die erop zijn gericht om luchtverontreiniging van industriële inrichtingen binnen de Gemeenschap te voorkomen of te verminderen.

De genoemde inrichting lijkt een installatie te zijn die overeenkomstig deze richtlijn is goedgekeurd (een na 1 juli 1987 in bedrijf zijnde of na die datum gebouwde of goedgekeurde installatie). Artikel 4 van Richtlijn 84/360/EEG luidt als volgt:

Onverminderd de eisen van nationale en communautaire bepalingen die betrekking hebben op een ander doel dan hetgeen in deze richtlijn wordt beoogd, kan de vergunning alleen worden verleend indien de bevoegde autoriteit zich ervan heeft vergewist:

- dat alle passende maatregelen ter voorkoming van luchtverontreiniging zijn genomen, met inbegrip van het gebruik van de beste beschikbare techniek, op voorwaarde dat dergelijke preventieve maatregelen geen overmatig hoge kosten meebrengen;
- dat de exploitatie van de inrichtingen geen belangrijke luchtverontreiniging veroorzaakt, in het bijzonder door de emissie van in bijlage II vermelde stoffen;
- dat geen van de toepasselijke emissiegrenswaarden wordt overschreden;
- dat met alle toepasselijke grenswaarden van de luchtkwaliteit rekening wordt gehouden.

Artikel 12 van deze richtlijn bepaalt:

De lidstaten volgen de ontwikkeling van de beste beschikbare techniek en van de situatie van het milieu. In het licht van dat onderzoek leggen zij, indien nodig, aan de inrichtingen waarvoor overeenkomstig deze richtlijn een vergunning is verleend, passende voorwaarden op waarbij ze enerzijds rekening houden met deze ontwikkeling en anderzijds met de wenselijkheid geen overmatig hoge kosten te veroorzaken voor de betrokken inrichtingen met name gezien de economische situatie van de tot de betrokken categorie behorende ondernemingen.

Een brief waarin om informatie over de kwestie verzocht wordt, is de Italiaanse autoriteiten toegestuurd. De Commissie zal passende stappen ondernemen om de naleving van de communautaire wetgeving en in het bijzonder van Richtlijn 84/360/EEG te verzekeren.

(1999/C 370/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0407/99**van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie***(1 maart 1999)*

Betreft: Semi-soortnamen van „Port”

In zijn antwoord van 17 oktober 1997 op mijn vraag E-2674/97 ⁽¹⁾ deelde de heer Franz Fischler, lid van de Commissie, mij mede dat in het bijzonder met betrekking tot Zuid-Afrika (...) de Commissie met dit land in onderhandeling is getreden om op basis van wederkerigheid geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van wijnen en spiritualiën te beschermen en met name om aan elk generiek of semi-generiek gebruik van communautaire aanduidingen een einde te maken.

Uit diverse berichten over deze onderhandelingen blijkt nu dat er een ontwerpakkoord over de toekomstige handelsbetrekkingen tussen de EU en Zuid-Afrika is gesloten.

Nu schijnt het dat hierin is bepaald dat Zuid-Afrika onder de benaming „PORT” en/of „PORTO” en/of „PORTWINE” wijn mag blijven produceren en deze gedurende een periode van twaalf jaar op zijn binnenlandse markt mag afzetten zonder dat er bij voorbaat voor gezorgd is dat na deze toch al zo lange periode een verbod op het gebruik van deze oorsprongsbenamingen en geografische aanduidingen van kracht wordt.

Als deze informatie juist is, betekent dit dat de Commissie mij op 17 oktober 1997 niet juist heeft voorgelicht.

Wat is het commentaar van de Commissie op deze tegenstrijdigheden?

(¹) PB C 117 van 16.4.1998, blz. 41.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(30 april 1999)

De Commissie kan alleen herhalen hetgeen ze naar voren heeft gebracht ter beantwoording van de vragen E-2485/97 van de heer Barros Moura (¹) en E-2674/97 van het geachte parlementslid betreffende onderhandelingen met derde landen over betere bescherming van geografische aanduidingen en herkomstbenamingen in de sector wijn en spiritualiën. Wat de Portowijn betreft, werd deze doelstelling bevestigd tijdens de Europese top van Berlijn bij afsluiting van de overeenkomst met Zuid-Afrika (zie hierover het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-408/99 van het geachte parlementslid (²)).

(¹) PB C 82 van 17.3.1998.

(²) PB C 348 van 3.12.1999, blz. 63.

(1999/C 370/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0411/99

van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Gebruik van de benaming „PORT” voor in Australië geproduceerde wijnen

Op grond van de multilaterale overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom („TRIPS-overeenkomst”), en met name titel 3 van deel II, artikel 23 en 24, lid 4, en op grond van de wijnovereenkomst van 1994 met Australië, heeft dit land zich ertoe verplicht om na een overgangperiode geen semi-soortnamen meer te gebruiken, dus ook de term „PORT” niet, en de communautaire wijnen een exclusieve en absolute bescherming te bieden. Kan de Commissie in het licht hiervan mededelen:

1. of Australië op grond van de wijnovereenkomst van 1994 zich er ook toe heeft verplicht niet langer de term „PORT” te gebruiken voor wijnen die in Australië zijn geproduceerd en die voor de binnenlandse markt bestemd zijn?
2. wanneer de overgangperiode van deze overeenkomst afloopt en Australië derhalve niet langer de term „PORT” mag gebruiken voor wijnen die in dit land worden geproduceerd en die naar derde landen, en met name EU, worden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

1. Krachtens de overeenkomst van 1994 tussen de Europese Gemeenschap en Australië inzake de handel in wijn (¹), heeft Australië zich ertoe verbonden af te zien van het gebruik van „semi-soortnamen” die een communautaire geografische verwijzing bevatten, zoals bij voorbeeld de benaming „Port”. Deze verbintenis, die in totaal 23 benamingen betreft, geldt zowel voor de Australische markt als voor de exportmarkten.

2. De semi-soortnaam „Port” behoort tot de derde groep van in artikel 8, lid 1, onder c), van de overeenkomst bedoelde namen waarvoor nog overgangperiodes moeten worden vastgesteld. De onderhandelingen tussen de Commissie en de Australische regering voor de vaststelling van de duur van deze periodes zijn bijna afgerond en naar verwachting zal het formele besluit vóór het einde van dit jaar worden genomen. Dit besluit zal ook gelden voor uitvoer uit Australië naar derde landen. Op grond van het bepaalde in de overeenkomst zal Australië in elk geval geen Australische wijn met de benaming „Port” op de markt van de Gemeenschap mogen afzetten. Sinds de toetreding van Portugal tot de Gemeenschap mag de benaming „Port” op grond van de communautaire regelgeving voor wijn namelijk alleen worden gebruikt voor wijnen van oorsprong uit deze lidstaat.

(¹) PB L 86 van 31.3.1994.

(1999/C 370/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0416/99
van Jens-Peter Bonde (I-EDN) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Rechten van Groenlanders en Denen

Welke rechten hebben Denen die in Denemarken woonachtig zijn, die in Groenland wonende Denen en Groenlanders niet hebben, gezien de bepalingen over het burgerschap van de Unie en de grondrechten in de EU zoals die door het Hof zijn erkend?

Aanvullend antwoord
van de heer Monti namens de Commissie

(30 juni 1999)

Alle bijzondere bepalingen betreffende Groenland die van invloed zijn op de rechten die de bewoners van Groenland krachtens het Gemeenschaprecht hebben, waren oorspronkelijk opgenomen in de toetredingsakte van Denemarken tot de Europese Gemeenschappen alsmede in de verdragen tot oprichting van de Gemeenschappen en het afgeleid recht waardoor deze ten uitvoer worden gelegd.

Het Verdrag houdende wijziging van de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen is op 1 februari 1985 ⁽¹⁾ van kracht geworden. Volgens dit verdrag, dat op voorstel van Denemarken tot stand kwam, zijn de verdragen tot oprichting van de Gemeenschappen niet langer van toepassing op Groenland. Als nieuw kader voor de relaties tussen de Gemeenschappen en Groenland werden de verdragsbepalingen met betrekking tot de landen en gebieden overzee gekozen.

Sinds 1 februari 1985 behoort Groenland dus tot de landen en gebieden overzee waarop de artikelen 182 tot en met 187 van het EG-Verdrag (ex artikelen 131 tot en met 136) van toepassing zijn en die in bijlage II bij het EG-Verdrag worden opgesomd. Volgens artikel 188 van het EG-Verdrag (ex artikel 136 bis) is het bepaalde in de artikelen 182 tot en met 187 op Groenland van toepassing behoudens de voor Groenland geldende bijzondere bepalingen omschreven in het protocol betreffende de bijzondere regeling van toepassing op Groenland, dat aan het EG-Verdrag is gehecht.

Krachtens artikel 17 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (ex artikel 8) is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie. Iedereen die in Groenland verblijft en die de nationaliteit van een lidstaat bezit, is dan ook burger van de Unie.

Krachtens artikel 5, lid 1, van de toetredingsakte van Denemarken tot het Akkoord van Schengen, is dit Akkoord niet van toepassing op Groenland. Volgens artikel 5, lid 2, zullen personen die tussen Groenland en de Schengen-landen (plus IJsland en Noorwegen) reizen, echter niet worden gecontroleerd aan de grenzen. Dit artikel zal worden toegepast zodra Denemarken het Akkoord van Schengen ten uitvoer heeft gelegd. Er zij echter op gewezen dat er aan de grens tussen Groenland en de landen van de Noordse Paspoortunie geen controles worden verricht.

⁽¹⁾ PB L 29 van 1.2.1985.

(1999/C 370/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0418/99
van Michl Ebner (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Wisselkoersen in de banken

Sinds het begin van dit jaar liggen de wisselkoersen van de munten van de EU-11 vast, waardoor voor de banken de door koersverschillen gegenereerde verdiensten weggefallen zijn. Om dit verlies te compenseren hebben de banken kennelijk de commissie voor wisseltransacties verhoogd. Het komt niet zelden voor dat banken op het ogenblik 3 % en meer aan commissie vragen.

Kan de Commissie mededelen:

1. of zij niet wil aandringen op invoering van een omgekeerde progressie van de commissietarieven, d.w.z. dat het commissietarief lager wordt naarmate het te wisselen bedrag hoger is;
2. of zij het niet zinvol acht als algemene maatregel te bepalen dat de commissie voor wisseltransacties niet hoger mag zijn dan 1,5 %?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(30 april 1999)

Volgens het Gemeenschapsrecht moeten de banken van nu af aan de definitief vastgestelde wisselkoersen tussen de nationale munteenheden van de eurozone toepassen en ten aanzien van de kosten volledige transparantie waarborgen. Daarom kunnen zij bij hun valutatransacties binnen de eurozone niet langer verschillende aankoop- en verkoopkoersen hanteren. Niettemin hebben zij, om hun kosten te kunnen dekken, eind 1998 speciaal voor wisseltransacties nieuwe kosten ingevoerd. In individuele gevallen kan dit per saldo resulteren in prijsverhogingen (bijvoorbeeld wanneer minimumkosten worden aangerekend die, als percentage uitgedrukt, bij het wisselen van kleine bedragen bijzonder hoog kunnen uitvallen). De Commissie heeft de belangrijkste Europese federatie van banken herhaaldelijk verzocht geen overdreven hoge provisie aan te rekenen voor transacties tussen nationale valuta-eenheden van de eurozone, aangezien dit het vertrouwen van het publiek in de euro aanmerkelijk zou schaden. Bovendien is zij op het ogenblik bezig met een algemeen onderzoek naar de wijze waarop de prijzen worden gevormd.

Niettemin kan de Commissie niet zelf maatregelen nemen en regels inzake de vaststelling van tarieven voorschrijven; zij kan geen maximumpercentage van 1,5 % voorschrijven; evenmin kan zij van de banken eisen dat zij een degressieve provisie hanteren. Zij kan daarentegen wel rechtstreeks ingrijpen indien nieuwe tarieven tot concurrentievervalsing leiden. Deze kwestie wordt op dit ogenblik eveneens onderzocht.

(1999/C 370/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0423/99

van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Onrechtmatige intrekking van de vergunning van de Griekse verzekeringsmaatschappij Themis in Italië

Themis S.A. General Insurance Company te Athene is een Griekse verzekeringsmaatschappij die in het bezit is van een vergunning voor het uitoefenen van verzekeringsactiviteiten op het grondgebied van de Italiaanse staat krachtens de regeling inzake vrije dienstverlening. Bij besluit van 20 november 1997 heeft de Griekse minister op verzoek van de ISVAP (de Italiaanse instantie die belast is met de controle en het toezicht op het particuliere verzekeringswezen) deze vergunning ingetrokken wegens vermeende belastingfraude, die niet alleen nooit is aangetoond maar bovendien weerlegd wordt door de certificaten van de Italiaanse belastingdienst waaruit blijkt dat het optreden van genoemde maatschappij volledig in overeenstemming is met de wet.

De wijze waarop het intrekkingbesluit tot stand is gekomen en aan de betrokken maatschappij is meegedeeld staat haaks op het bepaalde in artikel 40 van richtlijn (EEG) 92/49⁽¹⁾, die in de Italiaanse wetgeving is overgenomen middels wetsbesluit nr. 175 van 1995 en waarin wordt bepaald dat de controleinstantie van de lidstaat de onderneming die vrije dienstverlening uitoefent op voorhand in kennis dient te stellen van eventuele onregelmatigheden die bij eventuele onderzoeken van die instantie aan het licht zijn gekomen.

Kan de Commissie:

1. zorgen dat er een diepgaand algemeen onderzoek wordt ingesteld naar de instanties die controle uitoefenen op verzekeringsmaatschappijen in Italië en Griekenland;
2. nagaan of de ISVAP bij haar controles nagelaten heeft de betrokken maatschappij in te lichten, hoewel dat in bovengenoemde Europese richtlijn expliciet verplicht wordt gesteld;
3. verifiëren of het feit dat de ISVAP om intrekking van de vergunning heeft gevraagd zonder dat de ten laste gelegde onregelmatigheden zijn bewezen, niet een onwettige handeling is die tot doel heeft buitenlandse verzekeringsmaatschappijen van de Italiaanse markt te weren — hetgeen een aperte schending zou betekenen van de Europese wetgeving inzake de interne markt en de vrije mededinging

bij het verlenen van diensten — en zo bepaalde verzekeringsmaatschappijen te bevoordelen en hun oligopolie in stand te houden?

(¹) PB L 228 van 11.8.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(23 april 1999)

Ten eerste dienen een aantal punten te worden verduidelijkt betreffende de toepassing door de nationale toezichtsautoriteiten van Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering).

Op basis van de bij deze richtlijn ingevoerde enige vergunning kan iedere onderneming die in een lidstaat een vergunning heeft in de gehele Gemeenschap werkzaamheden uitoefenen, hetzij in het kader van de vrijheid van vestiging, hetzij in het kader van het vrij verrichten van diensten. Zij is daarbij in hoofdzaak onderworpen aan de controle en de rechtsvoorschriften van de lidstaat waar de verzekeringsonderneming haar hoofdkantoor heeft (lidstaat van herkomst) (artikelen 4 en 5). Deze lidstaat heeft de uitsluitende bevoegdheid om de vergunning af te geven en in te trekken. Indien een verzekeringsonderneming zich niet voegt naar de regels die van toepassing zijn op haar activiteiten, behoort het opleggen van saneringsmaatregelen en sancties (met inbegrip van het intrekken van de vergunning) tot de uitsluitende bevoegdheid van de controleautoriteit van de lidstaat van herkomst (artikelen 13 en 14). Indien de vergunning wordt ingetrokken, dient de controleautoriteit van de lidstaat van herkomst de controleautoriteiten van de andere betrokken lidstaten daarvan op de hoogte te stellen, met inbegrip van de lidstaat waar de diensten worden verricht.

Op grond van artikel 40, waarnaar het geachte parlementslid tevens verwijst, moet de verzekeringsonderneming die diensten wenst te verrichten aan de controleautoriteiten van de lidstaat van dienstverrichting alle gevraagde documenten overleggen om na te gaan of haar activiteiten conform zijn aan de geldende regels. Indien de controleautoriteit vaststelt dat een verzekeringsonderneming die aldaar in het kader van het vrij verrichten van diensten werkzaam is, zich niet houdt aan de lokale rechtsvoorschriften, verzoekt zij de betrokken onderneming een einde te maken aan deze onregelmatigheid. Indien de betrokken onderneming niet het nodige doet, stelt de controleautoriteit van de lidstaat van dienstverrichting de controleautoriteit van de lidstaat van herkomst hiervan in kennis. Deze laatste neemt alle passende maatregelen ten aanzien van de schuldige onderneming. In dringende gevallen of indien de door de lidstaat van herkomst getroffen maatregelen ontoereikend zijn, kan de controleautoriteit van de lidstaat van dienstverrichting, na de controleautoriteit van de lidstaat van herkomst daarvan op de hoogte te hebben gebracht, passende maatregelen nemen.

Wat de technische en financiële regelingen betreft, heeft de lidstaat van herkomst de uitsluitende bevoegdheid over de voorschriften inzake technische voorzieningen, de belegging van de tegenover de technische voorzieningen staande activa, de solvabiliteitsmarge en het garantiefonds voor in het kader van het vrij verrichten van diensten uitgevoerde transacties. De belastingregels en boekhoudkundige voorschriften van de lidstaat van herkomst zijn van toepassing voor de directe belasting. Inzake de indirecte belasting is de lidstaat waar het risico is gelegen, die in principe de lidstaat van dienstverrichting is, bevoegd. De verzekeringsovereenkomsten die in het kader van het vrij verrichten van diensten werden gesloten, zijn onderworpen aan de indirecte belastingen en parafiscale heffingen op verzekeringspremies die bestaan in de lidstaat waar het risico is gelegen (artikel 46). De onderneming moet de nationale bepalingen van de lidstaat waar het risico is gelegen, toepassen betreffende de maatregelen met het oog op de inning van de verschuldigde indirecte belastingen en parafiscale heffingen.

In dit geval heeft de Griekse controleautoriteit, dat wil zeggen de autoriteit van de lidstaat waar het hoofdkantoor is gevestigd, de uitsluitende bevoegdheid om de vergunning af te geven en in te trekken en om de bedrijfseconomische en financiële soliditeit van de onderneming die haar zetel in Griekenland heeft te controleren. Zo kan ook de Italiaanse controleautoriteit, als autoriteit van de lidstaat van dienstverrichting, de Griekse autoriteit verzoeken op te treden indien er sprake is van een inbreuk op de bepalingen tot vaststelling van het financiële en bedrijfseconomische kader en tegen de belastingvoorschriften.

In haar hoedanigheid van hoedster van de verdragen kan de Commissie op grond van artikel 169 van het EG-Verdrag inbreukprocedures inleiden tegen lidstaten die het Gemeenschapsrecht schenden, maar zij beschikt niet over een algemene controlebevoegdheid ten aanzien van de nationale besturen.

In het geval van een foutieve omzetting of verkeerde toepassing van een richtlijn zijn de mogelijkheden van de Commissie om op te treden beperkt: indien de omzetting overeenkomstig de richtlijn is gebeurd, maar de nationale autoriteiten de nationale wetgeving verkeerd toepassen, is er geen inbreuk tegen de richtlijn maar tegen de nationale wetgeving; de daaruit voortvloeiende rechtsgeschillen moeten in beginsel voor de nationale rechtbanken worden beslecht. De Commissie kan alleen optreden indien de administratieve praktijk zich over een lange periode uitstrekt, en de nationale rechtsvoorschriften dus over een lange

periode verkeerd worden toegepast, zodat de richtlijn niet het dienstige effect sorteert hoewel zij door een nationale tekst op passende wijze werd omgezet. Uit de verstrekte gegevens blijkt echter dat er in dit geval geen sprake is van een langdurige inbreuk door de Griekse autoriteiten, maar veeleer van een geïsoleerd geval.

De Commissie heeft de maatregelen tot omzetting van de richtlijn in Griekenland en in Italië onderzocht, en heeft geen onregelmatigheden vastgesteld, tenminste wat de problemen betreft die het voorwerp zijn van deze schriftelijke vraag. Bovendien zijn de lidstaten op grond van artikel 56 van Richtlijn 92/49/EEG verplicht ervoor te zorgen dat tegen besluiten ten aanzien van een verzekeringsonderneming, die worden genomen op grond van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke in overeenstemming met deze richtlijn zijn vastgesteld, beroep bij de rechter openstaat.

In dit geval heeft de betrokken onderneming twijfels over de juistheid van de procedure die de Italiaanse autoriteiten ten aanzien van de onderneming hebben gevolgd, maar ook over de intrekking van haar vergunning. Alle kwesties in verband met deze zaak moeten worden opgelost door een administratief of gerechtelijk beroep in te stellen bij de Griekse en Italiaanse instanties, op basis van het Griekse en het Italiaanse recht.

(1999/C 370/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0426/99
van Mary Banotti (PPE) aan de Commissie

(1 maart 1999)

Betreft: Chartervluchten

Kan de Commissie in aansluiting op haar antwoord op schriftelijke vraag E-3115/98 ⁽¹⁾ overwegen om richtlijn 90/314/EEG ⁽²⁾ van de Raad in diër voege uit te breiden dat ook passagiers op georganiseerde reizen bescherming wordt geboden tegen lange vertragingen op chartervluchten?

Kan de Commissie zeggen welke redresmogelijkheden de consument tegen deze lange vertragingen heeft?

⁽¹⁾ PB C 142 van 21.5.1999, blz. 86.

⁽²⁾ PB L 158 van 23.6.1990, blz. 59.

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(4 mei 1999)

Hoewel vertragingen niet expliciet worden behandeld in Richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreis pakketten, geldt de verplichting voor de organisator om gebruikers van pakketreizen te compenseren voor verschillen tussen de aangeboden en de geleverde dienst in principe ook in het geval van vertragingen. Op dit punt worden momenteel dan ook geen nieuwe maatregelen overwogen.

Wanneer er een grond is voor schadevergoeding, is het feitelijke bedrag daarvan afhankelijk van de specifieke situatie. De Commissie kan dan ook niet gedetailleerder ingaan op dit aspect van de problematiek.

Bovendien regelt het verdrag van Warschau ook de aansprakelijkheid van luchtvaartmaatschappijen bij vertragingen; in het verdrag is met name bepaald dat de luchtvaartmaatschappij aansprakelijk is voor schade als gevolg van vertraging bij het transport door de lucht van passagiers, bagage of goederen (artikel 19).

(1999/C 370/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0447/99
van José Valverde López (PPE) aan de Commissie

(4 maart 1999)

Betreft: Afdeling voedingsmiddelenanalyse van het Milieu-instituut (Ispra)

Het Europees Milieu-instituut (Ispra) heeft een afdeling voedingsmiddelenanalyse die de kwaliteit controleert van ingrediënten, additieven en chemische producten in het algemeen die gebruikt worden bij de productie van levensmiddelen.

Kan de Commissie gegevens verstrekken over het functioneren van deze afdeling in 1998?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(22 april 1999)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar het antwoord dat zij tijdens het vragenuur van de eerste vergaderperiode van het parlement in maart 1999 heeft gegeven op zijn mondelinge vraag H-139/99 ⁽¹⁾.

De Commissie zou met name enkele van de activiteiten van de eenheid levensmiddelen in 1998 willen benadrukken, zoals de validering van methoden om genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) in levensmiddelen op te sporen, de ontwikkeling van methoden om plantaardige vetten in chocolade te bepalen, de deelname aan onderzoek naar de migratie van ftalaten in speelgoed, de validering van methoden op het gebied van de veiligheid van diervoeders in verband met boviene spongiforme encefalopathie (BSE) en de uitbreiding van de databank voor wijn (met gegevens over meer dan 10.000 wijnen).

Daarnaast werkt de Commissie aan een gedetailleerd verslag over de werkzaamheden van de eenheid in 1998, dat begin mei 1999 beschikbaar zal zijn.

⁽¹⁾ Handelingen van het Parlement (maart I 1999).

(1999/C 370/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0451/99**van Giuseppe Rauti (NI) aan de Commissie**

(5 maart 1999)

Betreft: Kwaliteit van de voedselhulp aan Rusland

Onverwachts ontstond er een geschil ten aanzien van de levering van voedselhulp van de Europese Unie aan Rusland die momenteel, juist wegens dit geschil, is opgeschort.

Volgens berichten in de Europese pers schijnt het dat Rusland, hoewel er als bekend een schrijnende behoefte aan deze hulp is, heeft verzocht voedsel te krijgen dat conform is aan de op zijn grondgebied geldende gezondheidsvoorschriften.

Volgens andere berichten („Le Figaro” van 10 februari jl., blz. 3) zou Rusland slechts de wens hebben uitgesproken dat de kwaliteit van de voedselhulp zou overeenkomen met die van de goederen die gedurende het normale handelsverkeer zouden zijn geleverd, hetgeen volkomen gerechtvaardigd lijkt.

Kan de Commissie mededelen waarover het geschil precies gaat, met kennis van zaken en met voldoende gegevens, o.a. over de hierbij betrokken firma's, verklaren dat de kredieten van de Unie in Europa worden gebruikt om de onderhavige levensmiddelen naar Rusland te sturen en dat niet is getracht Rusland te „dwingen” tot het aanvaarden van producten van slechte kwaliteit, waarbij cynisch is gespeculeerd op de behoeftige omstandigheden van de Russische bevolking?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

De Commissie verwijst naar het antwoord op mondelinge vraag H-130/99 van de heer Giansily tijdens het vragenuur van het Parlement in maart 1999 ⁽¹⁾.

Zoals bepaald in het op 20 januari 1999 door de Gemeenschap en de Russische federatie ondertekende memorandum heeft de Commissie zich ertoe verbonden producten te leveren met de voor interventieaankoop vereiste minimumkwaliteit.

Deze producten (met uitzondering van varkensvlees en volwitte rijst) zijn reeds in voorraad in interventiepakhuizen en moesten op het ogenblik van de aankoop aan de bedoelde kwaliteitseisen voldoen.

De betrokken marktdeelnemers zullen alleen worden belast met het vervoer van de producten van de interventiepakhuizen naar de haven of de aangegeven grensovergangen. Voor varkensvlees en volwitte rijst worden de kwaliteitscriteria door de Commissie vastgesteld bij de verordeningen waarbij de inschrijvingen worden geopend.

De door de Commissie aangewezen controleinstanties moeten onder andere nagaan of de producten uit de communautaire voorraden nog de voor interventie vereiste minimumkwaliteit hebben en of ze bij aankomst in Rusland niet aanzienlijk in kwaliteit zijn achteruitgegaan.

De voor interventie vereiste minimumkwaliteit wordt aanvaard voor elke commerciële uitvoertransactie. De door de Russische marktdeelnemers verlangde kwaliteit lag aanzienlijk hoger dan wat de Gemeenschap kon garanderen.

(¹) Debatten van het Parlement (maart 1999).

(1999/C 370/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0477/99

van Susan Waddington (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Regelgevend kader voor natuurlijke cosmeceutische producten

Producenten van cosmeceutische producten — dat zijn noch geneesmiddelen noch zuiver cosmetische producten — ondervinden problemen als zij vergunningen voor hun producten willen krijgen, daar een regelgevende structuur op Europees niveau ontbreekt. Is dit probleem de Commissie bekend en welke maatregelen overweegt zij eventueel ter invoering van een regelgevend kader, zodat deze producten in de gehele interne markt kunnen worden verkocht?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(19 april 1999)

Het begrip „cosmoceutische” producten wordt in de communautaire regelgeving niet erkend en de Commissie is van oordeel dat dit type producten in het kader van de bestaande regelgeving moet worden geïnclassificeerd, d.w.z. ofwel als geneesmiddel, waarbij de bepalingen van Richtlijn 65/65/EEG van de Raad van 26 januari 1965 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake farmaceutische specialiteiten (¹) van toepassing zijn, ofwel als cosmetisch product dat bijgevolg onderworpen is aan de bepalingen van Richtlijn 76/768/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten (²).

Een product dient als geneesmiddel te worden geïnclassificeerd wegens zijn reële functie (als het over geneeskraft beschikt) of zijn presentatie (de consument is ervan overtuigd dat het product in kwestie een geneesmiddel is of de fabrikant presenteert het als zodanig). In dit geval moet vooraf een vergunning voor het in de handel brengen worden verkregen. Er mag daarentegen geen geneeskraft worden aangevoerd voor een cosmetisch product, dat uitsluitend of hoofdzakelijk tot functie heeft de verschillende delen van het menselijke lichaamsoppervlak, de tanden en kiezen en de mondslijmvliezen te reinigen, te parfumeren, het uiterlijk ervan te wijzigen of ze te beschermen of in goede staat te houden of lichaamsgeuren te corrigeren. Voor cosmetische producten is geen enkele voorafgaande vergunning voor het in de handel brengen vereist.

(¹) PB L 22 van 9.2.1965.

(²) PB L 262 van 27.9.1976.

(1999/C 370/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0478/99
van Susan Waddington (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Brandveiligheidsvoorschriften — hotels in Spanje

Bestaan er Europese normen ter waarborging van de harmonisatie van brandveiligheidsvoorschriften in hotels in de hele Europese Unie? Zo ja, welke en hoe wordt toegezien op de naleving?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(30 april 1999)

De Commissie verwijst naar haar antwoorden inzake de brandbeveiliging in hotels. Zij verzoekt het geachte parlementslid derhalve mondelinge vraag H-1179/98 van de heer Watson tijdens het vragenuur van de parlementsitting van januari I 1999 ⁽¹⁾ en de schriftelijke vragen E-1423/97 ⁽²⁾, E-2500/97 ⁽³⁾ en E-3744/97 van mevrouw Pollack ⁽⁴⁾ te raadplegen.

Verder wijst de Commissie erop dat er ondanks het feit dat er momenteel geen specifieke Europese normen bestaan ten aanzien van een harmonisering van brandbeveiligingsmaatregelen in hotels, verscheidene maatregelen zijn genomen in het kader van verschillende communautaire beleidsterreinen ter aanvulling en ondersteuning van acties van de lidstaten. Voor nadere details omtrent deze acties gelieve het geachte parlementslid het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag P-854/98 van de heer Harrison ⁽⁵⁾ te raadplegen.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement (januari I 1999).

⁽²⁾ PB C 45 van 10.2.1998.

⁽³⁾ PB C 11 van 16.4.1998.

⁽⁴⁾ PB C 17 van 8.6.1998.

⁽⁵⁾ PB C 13 van 20.1.1999.

(1999/C 370/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0497/99
van Bartho Pronk (PPE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Grensoverschrijdende medische zorg

Onlangs heeft het Hof enkele uitspraken gedaan inzake artikel 59 en 60 van het Verdrag en artikel 22 van Verordening 1408/71 betreffende het verkrijgen van medische behandeling- en/medicijnen in een andere lidstaat dan de bevoegde lidstaat ⁽¹⁾.

1. Is het de Commissie bekend hoeveel mensen gebruik maken van medische voorzieningen in een andere lidstaat dan de bevoegde lidstaat?
2. Zo nee, is de Commissie dan met de vraagsteller van mening dat verder onderzoek hiernaar gewenst is mede om te bezien of als gevolg van voornoemde uitspraken van het Hof een wijziging van artikel 22 Verordening 1408/71 ⁽²⁾ noodzakelijk is?

⁽¹⁾ Zaak C-158/96 (Kohll) en Zaak C-120/95 (Decker).

⁽²⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(3 mei 1999)

Om te beginnen deelt de Commissie de geachte afgevaardigde mede dat zij niet over recente gegevens beschikt over het aantal personen dat in een andere dan de bevoegde lidstaat een beroep doet op medische verzorging en medicijnen.

De Commissie deelt de mening van de geachte afgevaardigde over het nut van een studie op grond waarvan de konsekventies van de in de arresten Kohll en Decker gevestigde jurisprudentie van het Hof van Justitie voor de socialezekerheidsstelsels van de lidstaten en de communautaire regelgeving kunnen worden geanalyseerd. Zij zal derhalve de nodige maatregelen treffen om een dergelijke studie te doen verrichten.

(1999/C 370/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0502/99
van Susan Waddington (PSE) aan de Commissie

(5 maart 1999)

Betreft: Internationale vereniging voor de bevordering van de samenwerking met wetenschappers uit de nieuwe onafhankelijke staten van de voormalige Sovjetunie (INTAS)

Welke betrekkingen onderhoudt de Europese Unie met de internationale vereniging voor de bevordering van samenwerking met wetenschappers uit de nieuwe onafhankelijke staten van de voormalige Sovjetunie (INTAS)? Ontvangt deze vereniging subsidies van de Gemeenschap, en zo ja, hoeveel?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(16 april 1999)

Na het uiteenvallen van de voormalige Sovjetunie wenste de Gemeenschap de betrokken wetenschappers dringende steun te verlenen door de samenwerking met wetenschappers uit de lidstaten te bevorderen.

Het derde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO), dat destijds in uitvoering was, voorzag niet in dergelijke dringende steun. Derhalve werd besloten in 1993 bij wijze van proefproject buiten het kaderprogramma INTAS op te zetten in de vorm van een intergouvernementele „vereniging zonder winstoogmerk” (VZW) in het kader van het Belgische privaatrecht. De huidige leden van INTAS zijn de Gemeenschap, de lidstaten, Noorwegen, Zwitserland, IJsland en Israël.

In het vierde en het vijfde kaderprogramma voor OTO is INTAS vermeld als één van de beschikbare instrumenten voor de tenuitvoerlegging van het specifieke programma op het gebied van samenwerking met derde landen en internationale organisaties.

Momenteel is INTAS opgezet voor een periode die tot 31 december 2002 loopt. De rol van de Commissie bestaat er hoofdzakelijk in de middelen voor financiële steun voor de projecten en voor de werking van het secretariaat te verstrekken, alle wettelijke en financiële aspecten met betrekking tot de communautaire regelgeving op te volgen en te controleren, de algemene vergadering van INTAS voor te zitten, waarbij de Gemeenschap een vetorecht heeft, en een ambtenaar van de Commissie af te vaardigen als secretaris (er zijn nog een aantal andere ambtenaren afgevaardigd).

De begroting van INTAS voor de periode 1993-1998 bedroeg in totaal 121 miljoen €, waarvan 111,5 miljoen € voor wetenschappelijke activiteiten was bestemd, hetgeen 7,85 % overliet voor de administratie. Circa 95 % van de begroting is afkomstig van de tweede activiteit van het vierde kaderprogramma (INCO-programma). De overblijvende 5 % is afkomstig van de jaarlijkse bijdrage van Zwitserland plus de aanvullende vrijwillige bijdragen van de lidstaten van INTAS. In het vijfde kaderprogramma van de Gemeenschap voor wetenschap en technologie is in het kader van het INCO 2-programma (internationale samenwerking) aan INTAS 70 miljoen € toegewezen van de 112 miljoen € die bestemd is voor acties waarbij de staten van de voormalige Sovjetunie betrokken zijn.

(1999/C 370/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0507/99
van Klaus Lukas (NI) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Malversaties in Bulgarije

1. Zijn de Bulgaarse persberichten juist volgens welke 20 bestuursleden van de door de Commissie in het leven geroepen stichting ter bevordering van de civiele maatschappij met de middelen die de EU ter beschikking stelt om de democratie te ontwikkelen in de eerste plaats zichzelf hebben gesubsidieerd?

2. Zijn de berichten juist volgens welke zij meer dan 200.000 ecu aan PHARE-middelen hebben doorgesluisd naar verenigingen waarin zij zelf financiële belangen hadden, of waarbij zij op de loonlijst stonden? Wat is hierover op dit moment bekend?
3. Waarom werd het Parlement totnogtoe niet geïnformeerd?
4. In welke andere kandidaatlanden zijn soortgelijke gevallen van zelfverrijking voorgekomen?
5. Waarom is de Commissie eens te meer tekortgeschoten in haar plicht toezicht te houden op de haar toevertrouwde gelden?
6. Wie is in disciplinair en hiërarchisch opzicht verantwoordelijk voor dit falen?
7. Welke maatregelen zijn genomen tegen de frauderende bestuursleden van deze stichting?
8. Heeft de Commissie op zijn minst terugbetaling verlangd?
9. Worden de betrokkenen strafrechtelijk vervolgd?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(7 mei 1999)

1.-2. De Commissie is niet op de hoogte van persberichten over misbruik van Pharegelden door de directie van de Bulgaarse stichting voor de ontwikkeling van de civiele samenleving.

Er zijn drie evaluatierapporten uitgebracht over de twee Phareprojecten die respectievelijk in 1994 en 1996 ten uitvoer zijn gelegd op het gebied van de civiele samenleving en sociale zaken in Bulgarije. Daarmee was in totaal een bedrag van 2,7 miljoen € gemoeid, bestemd voor de stichting voor de ontwikkeling van de civiele samenleving. Het betreft rapporten van de Rekenkamer (oktober 1998) en OMAS, de externe dienst voor monitoring en evaluatie van Phare (november 1998), alsmede een rapport van de Charities Aid Foundation (november 1998). Geen van de rapporten over de monitoring en evaluatie door de Commissie van projecten die met dit bedrag zijn gesteund, heeft onregelmatigheden of misbruik van gelden aan het licht gebracht.

In dit verband moet erop worden gewezen dat in diverse aspirantlidstaten programma's voor bijstand op het gebied van de civiele samenleving en sociale zaken ten uitvoer worden gelegd door stichtingen voor de ontwikkeling van de civiele samenleving. Dit heeft te maken met het feit dat deze over een passend mechanisme beschikken voor het beheer van bijstand aan niet-gouvernementele organisaties (NGO's), en dat zij als overkoepelende organisatie een grote verscheidenheid aan politieke standpunten vertegenwoordigen.

Desondanks hebben de stichtingen voor de ontwikkeling van de civiele samenleving in de aspirantlidstaten, ook de Bulgaarse, over het algemeen aanloopproblemen gehad bij de vaststelling van de organisatorische en uitvoeringsprocedures. De hierboven genoemde rapporten over de Phareprojecten in Bulgarije zijn dan wel positief, toch rijzen in deze context vragen over de wijze waarop de directie van de stichting wordt benoemd, en bestaat de behoefte de bepalingen en procedures ter voorkoming van belangenverstremgeling te versterken, bijvoorbeeld om te voorkomen dat directieleden en experts een besluit moeten nemen over subsidieaanvragen van NGO's waarmee zij nauwe banden onderhouden.

De Commissie heeft begin 1997 al maatregelen genomen om de bepalingen en procedures ter voorkoming van belangenverstremgeling te versterken. Het statuut van de stichtingen voor de ontwikkeling van de civiele samenleving en de geldende regels zijn in dat verband aangepast. Onder meer is de regel ingevoerd dat alle bij het besluitvormingsproces betrokken personen verplicht zijn mogelijke belangenconflicten te melden. In die gevallen worden zij van de besluitvorming uitgesloten.

De Commissie heeft ook rekening gehouden met de gedetailleerde opmerkingen en aanbevelingen in de bovengenoemde rapporten, die in 1998 zijn uitgebracht, dat wil zeggen na de programmering van het Phareproject voor 1998 op dit gebied, en de projecten voor 1998 dienovereenkomstig aangepast.

3.-6. Gezien het bovenstaande antwoord dat er in verband met deze Phareprogramma's geen sprake is geweest van misbruik van Pharegelden, en gezien de over het algemeen positieve evaluatie van de betreffende Bulgaarse projecten door de Rekenkamer, OMAS en de Charities Aid Foundation, heeft de Commissie het niet noodzakelijk geacht het Parlement te informeren.

Wat de verantwoordelijkheid voor de correcte uitvoering van de projecten betreft, had de Commissie al voordat de hierboven genoemde rapporten eind 1998 werden uitgebracht maatregelen genomen ter voorkoming van belangenverstrengeling, en is bij de programmering voor 1998 rekening gehouden met de aanbevelingen.

Met betrekking tot de andere aspirantlidstaten zijn geen gevallen van zelfverrijking geconstateerd.

7-9. Ook wat deze punten betreft was het, in het licht van de bovenstaande antwoorden, niet nodig maatregelen te treffen die zich richten tegen individuele leden van de directie van de stichting voor de ontwikkeling van de civiele samenleving, en zijn deze niet in staat van beschuldiging gesteld. De Commissie heeft het evenmin noodzakelijk geacht te verzoeken om terugbetaling van middelen.

(1999/C 370/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0512/99

van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Luchtverbinding met de eilanden Pantelleria en Lampedusa

Op 25 oktober 1998 staakte Alitalia de luchtverbindingen tussen Sicilië enerzijds en Pantelleria en Lampedusa anderzijds. Hierdoor worden deze twee eilanden, die dicht bij Afrika dan bij Sicilië liggen, nog meer van Italië en van Europa afgesloten.

Sinds Alitalia de twee landingsplaatsen heeft opgegeven, wordt de verbinding met de twee eilanden verzorgd door Air Sicilia, dat het monopolie bezit van de biljettenverkoop. Een retourbiljet kost 300.000 lire, hoewel studies de werkelijke kostprijs van een retourvlucht tussen Pantelleria en Sicilië, met een bezettingsgraad van 70 %, ramen op 100.000 lire.

De overdreven hoge prijs van het biljet, de daling van het aanbod en het beperkte verkoopnet van Air Sicilia (momenteel is reservering via de gebruikelijke IATA-systemen inderdaad onmogelijk) hebben geleid tot een daling met 2500 passagiers tussen 25 oktober 1998 en nu, terwijl voor het gehele jaar 1999 rekening wordt gehouden met een vermindering van de vraag met 30.000 passagiers op een totaal van 200.000.

1. Acht de Commissie de prijzen die de huidige vervoerder (Air Sicilia) toepast gerechtvaardigd of meent zij dat een en ander integendeel ernstige gevolgen kan hebben voor de economie van de twee eilanden, in het bijzonder op het vlak van de werkgelegenheid en de toeristische ontwikkeling?
2. Meent de Commissie niet dat, gezien de perifere ligging van de twee eilanden en het sociale karakter van de luchtverbindingen, goedkope vluchten van en naar Sicilië moeten worden gewaarborgd?
3. Waarom heeft Alitalia — en eigenlijk ook Air Sicilia — nadat zij eerst de autoriteiten van Pantelleria overtuigd hadden van het nut een maatschappij op te richten voor het beheer van de luchthaven van het eiland, er nooit een beroep op gedaan, hetgeen de kostprijs van de vluchten aanzienlijk zou hebben kunnen drukken?
4. Wat is Europa bereid te doen voor de inwoners van beide eilanden, waarvan Italië kennelijk het bestaan is vergeten?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(23 april 1999)

Verordening (EEG) 2408/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes (!) maakt het mogelijk dat openbare dienstverplichtingen voor bepaalde routes naar regionale luchthavens worden opgelegd. Volgens de van toepassing zijnde bepalingen, is het aan de lidstaten en niet aan de Commissie om te besluiten dergelijke openbare dienstverplichtingen al dan niet op te leggen voor routes die van vitaal belang geacht worden voor de economische ontwikkeling van een gebied. Ten einde een adequate luchtverbinding op dergelijke routes te verzekeren, dient aan bepaalde voorwaarden te worden voldaan in overeenstemming met bepaalde verplichtingen, die luchtvaartmaatschappijen niet op zich zouden nemen indien zij alleen met hun commercieel belang rekening hielden.

Indien de autoriteiten het noodzakelijk achten, kunnen via dit mechanisme ook maximumprijzen vastgelegd worden om niet alleen betaalbare vliegtarieven voor alle passagiers te garanderen, maar in het bijzonder ook bij te dragen tot de bevordering van het toerisme en de economische ontwikkeling van een perifere gebied.

De Commissie is ervan op de hoogte, dat de Italiaanse autoriteiten mogelijke manieren overwegen voor het onderhouden van luchtvaartdiensten naar perifere gebieden, inclusief de kleinere eilanden van Sicilië. De bestaande mogelijkheden krachtens de communautaire wetgeving zijn het opleggen van openbare dienstverplichtingen voor de betrokken routes, zoals hierboven vermeld, of de goedkeuring van een niet-discriminerende subsidie ten behoeve van de bewoners van dergelijke eilanden.

(¹) PB L 240 van 24.8.1992.

(1999/C 370/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0521/99

**van Laura González Álvarez (GUE/NGL)
en Pedro Marset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: Milieueffectrapportage over de Atlantische snelweg in Vigo (Galicië-Spanje)

In de milieuverklaring betreffende bovengenoemd project werd erop gewezen dat bij de milieueffectrapportage sprake was van een groot aantal ernstige tekortkomingen. Desondanks werd het project uitvoerbaar geacht, mits bepaalde maatregelen werden genomen in verband met de afwatering en de instabiliteit van het terrein op de helling van de Monte da Madroa. Bij de uitvoering van het project werd niet aan deze voorwaarden voldaan en in 1997 deden zich grote grondverschuivingen en overstromingen op de genoemde helling voor. Het gevolg was dat het project opnieuw werd gepland, waarbij de oppervlakte veel groter werd en veel meer grond moest worden afgegraven. Het thans uitgevoerde project verschilt aanzienlijk van het project waarvoor een milieueffectrapportage werd verricht.

De veranderingen op de genoemde berghelling hebben grote gevolgen voor het milieu zoals verkleining van de bosoppervlakte, verandering van het microklimaat, zichtbare aantasting van het landschap en verminderde stabiliteit van het terrein, met alle risico's vandien voor de bevolking.

1. Is de Commissie van deze situatie op de hoogte?
2. Is de Commissie niet van mening dat in strijd wordt gehandeld met richtlijn 85/337/EEG (¹) betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en dat de ter zake bevoegde autoriteiten een nieuwe milieueffectrapportage moeten uitvoeren gezien de nieuwe gegevens die aanzienlijk afwijken van die van het oorspronkelijke project?
3. In het kader van de informatieverstrekking aan het publiek konden de burgers geen kennis nemen van eventueel toekomstige maatregelen die hen aangaan en waartegen zij bezwaren kunnen indienen. Is de Commissie van mening dat afbreuk wordt gedaan aan het recht van de burgers om over alle informatie over het milieu te beschikken zoals wordt bepaald in richtlijn 90/313/EG (²) betreffende de vrije toegang tot informatie op milieugebied?

(¹) PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

(²) PB L 158 van 23.6.1990, blz. 56.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(15 april 1999)

1. De Commissie is niet op de hoogte van de door de geachte parlementsleden genoemde situatie.
2. De Commissie heeft een dossier over de vraag van de geachte parlementsleden geopend om in casu de mogelijke niet-naleving van de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten te verifiëren. Ook is aan de Spaanse autoriteiten gevraagd hun opmerkingen mee te delen.
3. In artikel 3 van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie is bepaald dat overheidsinstanties gehouden zijn op verzoek milieu-informatie beschikbaar te stellen aan iedere natuurlijke of rechtspersoon, zonder dat deze een belang behoeft aan te tonen. De Commissie is niet in staat om alleen op basis van de door de geachte parlementsleden genoemde feiten vast te stellen of bij de Spaanse autoriteiten een aanvraag om toegang tot informatie is ingediend waaraan zij niet het nodige gevolg hebben gegeven.

(1999/C 370/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0523/99
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: Interview directeur Landaburu in blad „Nederlandse Gemeente” 18-25 december 1998 over netto bijdragen lidstaten

In het blad Nederlandse Gemeente van 18-25 december 1998 komt een interview voor met directeur Landaburu van de Algemene Directie voor Regionaal Beleid en Cohesie van de Europese Commissie. Deze hoge EU-ambtenaar, zo zegt de titel, gispt Nederland met de woorden „De netto-betalers zijn zeer arrogant”.

1. Onderschrijft de Europese Commissie de uitspraken van deze directeur Landaburu, vooropgesteld dat deze juist zijn weergegeven?
2. Vindt de Commissie dat het op de weg van een Commissie-ambtenaar ligt uitspraken te doen over de houding van individuele lidstaten t.a.v. hun contributie aan de EU-begroting?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(27 april 1999)

1. De uitspraken die de directeur-generaal van het Directoraat-generaal Regionaal Beleid en Cohesie in de mond zijn gelegd, houden verband met een informele ontmoeting met een groep journalisten van de regionale pers die met name ging over de onderhandelingen over Agenda 2000 en de vele blokkeringsituaties die zich toen aftekenden. Op geen enkel ogenblik van deze discussie is het de bedoeling geweest de lidstaten in de aangegeven zin in diskrediet te brengen, wel is zeker geweest op de „vastberadenheid” van de netto-betalers en op hun tegenstand tegen de „cohesielanden” wat de interpretatie van het begrip stabilisatie betreft.
2. Met het oog op transparantie en op informatie van de pers en van de Europese burger via de pers, lijkt het niet inopportuun dat de burger wordt ingelicht over de strekking en soms de hardheid van de discussies van de lidstaten, zowel over de ontvangsten als de uitgaven in het kader van de begroting van de Gemeenschap.

(1999/C 370/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0524/99
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(8 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verzocht de Commissie onder meer een studie op te stellen over de situatie in de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie en daarbij aandacht te besteden aan de volgende aspecten: ondernemingen, ontwikkeling van de sector in de afgelopen jaren in de verschillende lidstaten, productiegegevens, herkomst van de grondstof, omvang van de in- en uitvoer, werkgelegenheid, technische eisen en gezondheidsvoorschriften, tariefbepalingen en in het algemeen de voor deze sector geldende wetgeving en de codificatie ervan.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan het verzoek van het Parlement te voldoen door de gevraagde studie en de codificatie van de voor de conservenindustrie geldende wetgeving uit te werken?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0525/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement verzocht de Commissie o.a. voorstellen bij de Raad en het Parlement in te dienen voor een specifiek actieprogramma en een geheel kader voor steunverlening aan de visconservenindustrie waarin rekening wordt gehouden met het huidige structuurbeleid en met de nieuwe richtsnoeren van het regionaal beleid voor de periode 2000-2006, waarvan de beginselen momenteel worden besproken; deze voorstellen moeten tevens voorzien in de nodige financiële steun om ervoor te zorgen dat de communautaire conservenindustrie in het kader van een mondiale economie kan concurreren.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen met het oog op de indiening van de door het Europees Parlement gevraagde voorstellen?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0527/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement verzocht de Raad en de Commissie o.a. een gedetailleerde analyse op te stellen van de communautaire tariefbepalingen voor conserven van visserij- en aquacultuurproducten met het oog op de afschaffing van voordelen bij de toegang tot de communautaire markt die geen bestaansgrond meer hebben.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement te voldoen en welke resultaten tot dusverre zijn bereikt?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0528/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement verklaarde dat, indien op grond van het algemeen belang van de externe handelsbetrekkingen van de Unie of het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid de invoer gehandhaafd moet blijven van bepaalde producten die bij toegang tot de markt oneerlijke concurrentie opleveren voor de communautaire producten, deze als gevoelige producten moeten worden aangemerkt en dat tot compenserende maatregelen voor de conservensector moet worden besloten.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement te voldoen en welke resultaten zijn bereikt?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0529/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreeft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement drong aan op intensivering van de controles op producten uit derde landen overeenkomstig richtlijn 91/493/EEG ⁽²⁾ betreffende de gezondheidsvoorschriften voor de productie, zodat de producten uit deze landen niet aan lagere gezondheidseisen worden onderworpen dan de communautaire producten.

Kan de Commissie het Europees Parlement informeren over het resultaat van de maatregelen die zijn genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement te voldoen?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

⁽²⁾ PB L 268 van 24.9.1991, blz. 15.

(1999/C 370/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0530/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreeft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement was van mening dat de Unie moet doorgaan met het uitstippelen van een beleid inzake de voorziening van grondstoffen dat beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de verwerkende industrie in de Gemeenschap, de communautaire vloot steun moet verlenen en de toegang tot de benodigde grondstoffen op elk moment moet waarborgen tegen de beste voorwaarden die de wereldmarkt biedt.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zijn genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0531/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreeft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechte hieraan zijn goedkeuring. Het Europees Parlement verzocht de Commissie promotiecampagnes voor communautaire visconserven op te zetten die de consument over herkomst, kwaliteit, productiewaarborgen en de hoge voedingswaarde voorlichten en hem in staat stellen zich van de uitstekende eigenschappen van de communautaire producten te overtuigen.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0532/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(8 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verzocht de Commissie de nodige initiatieven te ontplooiën met het oog op de oprichting van een communautair referentielaboratorium ter waarborging van de kwaliteit en de naleving van de technische en gezondheidsvoorschriften voor de communautaire producten en de producten uit derde landen die op het grondgebied van de Unie vrij in de handel worden gebracht.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan het verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0533/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement drong er bij de Commissie en de verantwoordelijke instanties van de lidstaten op aan de voorschriften te verscherpen, de controlemechanismen voor de visserijproducten die op het grondgebied van de Unie in de handel worden gebracht te verbeteren en de naleving van de wetgeving inzake de regels van oorsprong voor verse en verwerkte visserijproducten op betrouwbare wijze te controleren.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij in verband met dit verzoek van het Europees Parlement heeft genomen en welke resultaten zijn bereikt?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0534/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement steunde de promotie van kwaliteitsproducten, met inbegrip van de grondstoffen die aan de verschillende conservenbereidingen kunnen worden toegevoegd zoals conserveeringsvloeistoffen, met name olijfolie, voor welk product wordt aangedrongen op maatregelen zodat de prijs op het niveau van de wereldmarktprijs ligt, een en ander met het oog op de handhaving van het concurrentievermogen van dit soort bereiding, symbool voor de kwaliteit van de communautaire conserven. In dit verband wordt erop aangedrongen de restituties voor olijfolie die voor de industrie is bestemd in het kader van de GMO van olijfolie te handhaven of te verhogen.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij in verband met dit verzoek van het Europees Parlement heeft genomen?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0535/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement drong bij de Commissie aan op stimulering van en financiële steun voor innoverende methoden, onderzoek naar nieuwe productiesystemen, nieuwe producten, verwerking van soorten die momenteel geen commerciële waarde hebben alsook voor nieuwe wijzen van bereiding en presentatie.

Kan de Commissie medelen welke maatregelen zij heeft genomen om gehoor te geven aan dit verzoek van het Europees Parlement?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0537/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verklaarde dat de conservenindustrie voor sardines voor veel communautaire regio's een economische activiteit van groot belang is en wees erop dat deze sector in een crisissituatie verkeert die vereist dat met spoed beschermende maatregelen worden genomen zoals:

beschikbaarstelling van extra middelen voor de periode 2000-2006 om de herstructurering van de sector te bevorderen als aanvulling op de middelen uit hoofde van de bestaande structuurfondsen;

Kan de Commissie medelen welke maatregelen in verband met dit verzoek van het Europees Parlement zijn genomen om de ernstige crisis in de conservenindustrie voor sardines aan te pakken?

⁽¹⁾ PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0538/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) ⁽¹⁾ en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verklaarde dat de conservenindustrie voor sardines voor veel communautaire regio's een economische activiteit van groot belang is en wees erop dat deze sector in een crisissituatie verkeert die vereist dat met spoed beschermende maatregelen worden genomen zoals:

invoering van een compenserende vergoeding voor sardines bestemd voor de communautaire conservenindustrie en handhaving van een evenwichtige opslagsteun om prijsfluctuaties op de markt als gevolg van het seizoengebonden productaanbod voor de conservenindustrie te voorkomen. Deze steun moet rechtstreeks aan de conservenindustrie worden uitbetaald zodra deze de betaling van de minimumproductieprijs rechtvaardigt;

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen in verband met dit verzoek van het Europees Parlement zijn genomen om de ernstige crisis in de conservenindustrie voor sardines aan te pakken?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0539/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) (¹) en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verklaarde dat de conservenindustrie voor sardines voor veel communautaire regio's een economische activiteit van groot belang is en wees erop dat deze sector in een crisissituatie verkeert die vereist dat met spoed beschermende maatregelen worden genomen zoals:

het opzetten van een communautaire campagne, met de nodige financiële middelen, ter bevordering van de consumptie van sardines en producten als sardineconserven en „patés” van sardine, waarbij wordt gewezen op de hoge voedingswaarde van dit product;

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen in verband met dit verzoek van het Europees Parlement zijn genomen om de ernstige crisis in de conservenindustrie voor sardines aan te pakken?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0540/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) (¹) en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement wees erop dat de tonijnconservenindustrie wat werkgelegenheid en omzet betreft de belangrijkste sector van de communautaire conservenindustrie vormt en dat het ter bevordering van de enorme groeivoorzichten van deze sector noodzakelijk is:

te zorgen voor de correcte toelevering van de benodigde grondstoffen (verse en ingevroren tonijn en tonijnfilet), waarbij voorrang wordt gegeven aan de communautaire vloot en alleen nieuwe invoercontingenten worden opengesteld wanneer deze voor de communautaire industrie strikt noodzakelijk zijn;

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan dit verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven en aldus de groeivoorzichten van de communautaire tonijnconservenindustrie te bevorderen?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0541/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) (¹) en hechtte

hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement wees erop dat de tonijnconservenindustrie wat werkgelegenheid en omzet betreft de belangrijkste sector van de communautaire conservenindustrie vormt en dat het ter bevordering van de enorme groeivoorzichten van deze sector noodzakelijk is:

erop toe te zien dat de aan derde landen verleende compensaties beantwoorden aan de in de communautaire bepalingen vastgestelde doelstellingen, te weten duurzame ontwikkeling (ACS), drugsbestrijding (SAP-drugs, Andespact) en dat deze landen die al voorrang hebben bij de toegang tot de communautaire markt geen sociale dumping toepassen;

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan dit verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven en aldus de groeivoorzichten van de communautaire tonijnconservenindustrie te bevorderen?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

(1999/C 370/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0544/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: De conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie

In de plenaire vergadering van juni 1998 behandelde het Europees Parlement het initiatiefverslag over de conservenindustrie voor visserij- en aquacultuurproducten in de Europese Unie (A4-0137/98) (¹) en hechtte hieraan zijn goedkeuring. Het Parlement verzocht de Commissie en de Raad de opname van de communautaire conserven in hun beleid inzake humanitaire voedselhulpverlening aan arme landen te bevorderen, rekening houdend met het feit dat conserven hun voedingseigenschappen behouden, optimaal bewaard en gemakkelijk vervoerd kunnen worden.

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen zij heeft genomen om aan dit verzoek van het Europees Parlement gehoor te geven?

(¹) PB C 210 van 6.7.1998, blz. 295.

Gecombineerd Antwoord

van mevrouw Bonino namens de Commissie

op de schriftelijke vragen E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99, E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99, E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 en E-0544/99

(3 mei 1999)

Ten aanzien van een studie van de Commissie over de situatie van de conservenindustrie wil de Commissie opmerken dat in haar werkprogramma voor 1999 is voorzien in de indiening van een voorstel voor een verordening betreffende de inzameling van essentiële visserijgegevens. Dit voorstel zal eveneens voorzien in het vergaren van bepaalde economische gegevens over de verwerkende industrie, inclusief de conservenindustrie.

Aangaande de steunmaatregelen voor de conservenindustrie van visserij- en aquacultuurproducten wijst de Commissie erop dat dergelijke steunmaatregelen voorkomen in de structurele programma's ten behoeve van de visserij- en aquacultuursector. Deze programma's omvatten praktisch altijd een deel „verwerking en afzet van de producten”, een deel „promotie” en een deel „modelprojecten”. De keuze van de afzonderlijke projecten, met name die ten behoeve van de conservenindustrie, wordt overgelaten aan de door de lidstaat aangewezen beheerinstantie. Er zij op gewezen dat openbare financiële steun voor een promotiecampagne toegespitst op de communautaire oorsprong van een product een discriminerende maatregel zou zijn die in strijd is met de internationale verplichtingen van de Gemeenschap, met name in het kader van de Wereldhandelsorganisatie.

De communautaire tariefregelingen zijn het gevolg van de handelspolitiek van de Gemeenschap waarvan de hetzij op autonome basis toegekende preferentiële regelingen, (zoals het stelsel van algemene tariefpreferenties (SAP) of het bevoorradingsbeleid) hetzij op basis van een verdrag (zoals de Overeenkomst van

Lomé of de vrijhandelsovereenkomsten) toegekende preferentiële regelingen deel uitmaken. Deze tariefverlagingen worden regelmatig herzien volgens een procedure van periodieke bijstelling (contingenten en autonome schorsingen) of volgens een van te voren in de oprichtingsakte (SAP, Overeenkomst van Lomé, Europese overeenkomsten) vastgestelde procedure. Zo is de nieuwe SAP-regeling voor de periode van 1 juli 1999 tot en met 31 december 2001 onlangs in werking getreden en wordt momenteel met de landen in Afrika, het Caribisch Gebied en de Stille Oceaan (ACS) onderhandeld over de nieuwe Overeenkomst van Lomé. Het spreekt vanzelf dat bij al deze herzieningen en heronderhandelingen de handelsvoordelen die geen bestaansreden meer hebben, komen te vervallen.

Het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid van de Gemeenschap kan bevoorrechte toegang van de productie van begunstigde landen tot de gemeenschappelijke markt omvatten. Aangezien de in een dergelijk kader ingevoerde producten aan dezelfde beperkingen en voorschriften op regelgevingsgebied zijn onderworpen als de communautaire productie houdt het feit op zich van het in aanmerking komen voor tariefverlaging geen oneerlijke concurrentie in. Indien bepaalde uit een derde land afkomstige producten op grond van bijvoorbeeld minder hoge arbeidskosten concurrerende zijn, zal een stelsel van compenserende maatregelen niet noodzakelijkerwijs het concurrentievermogen van de communautaire industrie verhogen. Een dergelijk stelsel zou voorts in strijd zijn met de internationale verplichtingen van de Gemeenschap.

De Commissie is doende de lijst van derde landen waaruit invoer van visserijproducten voor menselijke consumptie is toegestaan, zoals vastgesteld in Beschikking 97/296/EG van de Commissie van 22 april 1997 tot vaststelling van de lijst van derde landen waaruit de invoer van visserijproducten voor menselijke consumptie is toegestaan⁽¹⁾ (laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 99/136/EG van de Commissie van 28 januari 1999⁽²⁾), te herzien. Slechts die landen die garanties hebben geleverd dat naar de Gemeenschap uitgevoerde visserijproducten beantwoorden aan de gezondheidsvoorschriften die door de communautaire regelgeving voor de bescherming van de gezondheid van de consument zijn vastgesteld, zijn op de lijst opgenomen. Om te controleren dat de gezondheidsvoorwaarden in deze derde landen op zijn minst gelijk zijn aan die welke gelden voor de productie en de afzet van communautaire producten verricht de Commissie controles van de bevoegde instanties. Deze controles omvatten de feitelijke beoordeling van de regelgeving, de bevoegde instantie en haar inspectiediensten alsmede van de gezondheidsvoorwaarden tijdens de productie, opslag en verzending van voor de Gemeenschap bestemde visserijproducten.

Voorts volvoert de Commissie inspectie- en controlemissies om de verrichtingen van de autoriteiten te controleren, inclusief inspecties van afzonderlijke instellingen om ter plaatse het voldoen aan de terzake dienende regelgeving te beoordelen. De selectie van door de inspecteurs van de Commissie te bezoeken derde landen vindt plaats op basis van risicobeoordelingsprocedures betrekking hebbende op criteria verband houdende met de gezondheidsbescherming van de consument. De Commissie werkt momenteel een intensief programma van bezoeken aan derde landen af met het oog op beoordeling van de verrichtingen van de autoriteiten verantwoordelijk voor de handhaving van gezondheidsnormen voor visserijproducten, zoals deze zijn vastgesteld in de communautaire regelgeving, met name Richtlijn 91/493 van de Raad van 22 juli 1991 tot vaststelling van de gezondheidsvoorwaarden voor de productie en de afzet van visserijproducten⁽³⁾ en Richtlijn 91/492 van de Raad van 15 juli 1991 tot vaststelling van de gezondheidsvoorwaarden voor de productie en de afzet van levende tweekleppige weekdieren³. De inspectie van derde landen op het gebied van visserijproducten en levende tweekleppige weekdieren werd in het kader van het missieprogramma voor 1999 als prioritair beschouwd. Voor de eerste helft van 1999 zijn er reeds ongeveer 30 missies op dit gebied gepland. Verwacht wordt dat in 1999 een totaal van ongeveer 50 missies zal worden volvoerd.

In het kader van de hervorming van de gemeenschappelijke ordening van de markten van visserij- en aquacultuurproducten heeft de Commissie voor soorten waarvoor het communautair aanbod onvoldoende of inexistent is, autonoom volledige of gedeeltelijke tariefschorsingen voor onbepaalde duur voorgesteld om de verwerkingssector te verzekeren van concurrerende en stabilere bevoorradingsvoorwaarden.

Voor de laboratoria zij het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 3971/98⁽⁴⁾.

Meer dan een jaar geleden kwam een politiek debat op gang over de verbetering van de werking van de preferentiële tariefstelsels, met name wat betreft de toepassing van en de controle op de regels van oorsprong. De Commissie heeft zich hierover in haar mededeling over het beheer van de preferentiële stelsels van juli 1997, de Raad interne markt in zijn conclusies van 18 mei 1998 en het Parlement via de goedkeuring van het verslag van de heer Nordmann van 21 oktober 1998 uitgesproken. De Commissie stelde een programma ter vernieuwing van de preferentiële tariefstelsels voor (waarmee gedeeltelijk reeds een begin is gemaakt) waarin met deze problematiek rekening wordt gehouden.

Bij de recente aanpassing van de gemeenschappelijke ordening van de markt voor olijfolie (Verordening (EG) 1638/98 van de Raad van 20 juli 1998 tot wijziging van Verordening nr. 136/66/EEG houdende vaststelling van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector oliën en vetten ⁽⁵⁾) volgde de Raad het voorstel van de Commissie om het beginsel van toekenning van een productierestitutie voor voor de vervaardiging van bepaalde conserven gebruikte olijfolie te handhaven. Het niveau van de restitutie wordt vastgesteld met inachtneming van met name de prijs van olijfolie op de wereldmarkt die wordt gevormd in de Gemeenschap, die met 80 % van de wereldproductie de koploper is. Gezien de marktsituatie, die zich sinds bijna een jaar kenmerkt door het ontbreken van exportrestituties (met uitzondering van een korte periode in september 1998 waarin 10 ecu per 100 kg werd gerestitueerd), heeft de Commissie besloten om ook het niveau van de „conserven”restituties aan te passen. Dit niveau daalde geleidelijk van 67,18 ecu per 100 kg in januari 1998 tot 44 ecu per 100 kg in november 1998 om rekening te houden met zowel de situatie van de markt als het streven om een behoorlijk restitutiebedrag in stand te houden teneinde de bijzondere sector conserven in olijfolie te blijven steunen.

Voor eventuele compenserende vergoedingen voor conservenindustrieën die zich in een crisissituatie bevinden zij het geachte parlementslid verwezen naar artikel 17, lid 1, sub c), van het voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van de voorwaarden voor de structurele acties in de visserijsector ⁽⁶⁾.

Om zich van de benodigde grondstof te voorzien, doet de communautaire industrie een intensief beroep op invoer. Om deze industrie in staat te stellen te concurreren met in derde landen gefabriceerde producten werden de invoerrechten op tonijn als grondstof (met uitzondering van tonijnfilets) volledig geschorst. In 1970 werd een compenserende vergoeding tonijn ingesteld om de nadelen te compenseren die voor de communautaire producenten voortvloeien uit de invoerregeling voor tonijn als grondstof bestemd voor de verwerkende industrie. Ingeval van daling van de invoerprijzen wordt hun een vergoeding uitgekeerd om hun op bepaalde voorwaarden een inkomstenniveau te garanderen voor het in de Gemeenschap verkochte deel van hun productie. Deze vergoedingsregeling berust op een elk jaar door de Raad, op voorstel van de Commissie, op basis van het gemiddelde van de prijzen in de afgelopen drie verkoopseizoenen voor de communautaire productie vastgestelde prijs. Zoals door het geachte parlementslid opgemerkt, is tonijnfilet ook een van de door de communautaire conservenindustrie gebruikte grondstoffen. Dit product vormt niet het voorwerp van de compenserende vergoeding en hiervoor geldt een tarief van 24 %. De conservenindustrie maakt steeds meer gebruik van deze grondstof. Om te voorzien in de toenemende behoeften moet deze industrie zich op de internationale markt bevoorraden. Er werden beperkte tariefcontingenten ingesteld in 1997 (1.000 ton tegen 12 %) en in 1998 (1.200 ton tegen 9 %) en in 1999 (1.200 ton tegen 6 %).

Om de communautaire industrie beter in staat te stellen het hoofd te bieden aan de toenemende concurrentie van derde landen heeft de Commissie autonoom een gedeeltelijke schorsing van het tarief in het kader van de hervorming van de gemeenschappelijke ordening van de markten voorgesteld.

Ten aanzien van de in het kader van de Overeenkomst van Lomé en het SAP-stelsel toegekende tariefconcessies tonijn als alternatief voor verdovende middelen zij opgemerkt dat de invoer in het kader van de preferentiële regeling positieve gevolgen heeft voor de producenten van deze producten in de begunstigde derde landen. Voor zover deze regelingen bijdragen aan het scheppen van arbeidsplaatsen in het kader van een alternatieve economische activiteit voor de teelt van verdovende middelen en de ontwikkeling stimuleert lijken zij gerechtvaardigd.

De Commissie geeft voorrang aan de aankoop en verzending van conservenproducten in het kader van haar spoedvoedselhulpacties ten behoeve van derde landen. Overeenkomstig de bepalingen van de kaderpartnerschapsovereenkomst zijn de operationele partners verantwoordelijk voor alle aankopen van producten en diensten, inclusief verzending, vervoer en opslag. De humanitaire organisaties moeten alle maatregelen treffen die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de voedselproducten zo goed mogelijk beantwoorden aan de lokale gewoonten en behoeften en het meest adequaat zijn in termen van kwaliteit, kosten, geldigheidsduur en beschikbaarheid. In de kaderpartnerschapsovereenkomst wordt eveneens bepaald dat de humanitaire organisatie bij voorkeur haar bestellingen in het land waar de actie plaatsvindt of in de landen van de regio moet plaatsen. In het geval van niet-voorhanden zijn of te hoge prijzen worden de bestellingen in de Gemeenschap of, indien dat niet mogelijk is, in ontwikkelingslanden geplaatst. Uitzonderlijk kunnen bestellingen om technische redenen, om redenen van kwaliteit of niet-beschikbaarheid op voornoemde markten, bij schaarste of hoge transportkosten, in andere ontwikkelde landen worden geplaatst.

(¹) PB L 122 van 14.5.1997.

(²) PB L 44 van 18.2.1999.

(³) PB L 268 van 24.9.1991.

(⁴) PB C 325 van 12.11.1999.

(⁵) PB L 210 van 28.7.1998.

(⁶) COM(98) 728 def, PB C 16 van 21.1.1999.

(1999/C 370/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0547/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Ramphulp

Het Alpengebied in Italië, Frankrijk, Oostenrijk en Zwitserland wordt sedert weken geteisterd door zware lawines. In Oostenrijk zijn de gebieden Tirol en Vorarlberg het zwaarst getroffen. Het grootste lawineongeluk dat Oostenrijk sinds de Tweede Wereldoorlog heeft gekend, vond gisteren plaats in Galtür, een dorp in Tirol. Tot nog toe werden 16 doden geborgen, waaronder twee kleine kinderen, meer dan 30 personen worden nog vermist. Gevreesd moet worden dat het aantal slachtoffers zal toenemen. Het plaatsje, een gemeente van 700 inwoners, werd zwaar beschadigd door de sneeuwmassa's.

De EU heeft in haar begroting voor 1999 onder post B4-330 kredieten voorzien voor civiele bescherming en hulp bij milieurampen. Ziet de Commissie een mogelijkheid om de getroffen gebieden en plaatsen, waaronder ook het Tiroolse bergdorp Galtür, dat zo zwaar te lijden heeft, uit deze begrotingspost middelen voor de wederopbouw ter beschikking te stellen?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(30 april 1999)

Begrotingslijn B4-3300 voor civiele bescherming laat een financiële tegemoetkoming in de kosten voor de wederopbouw van rampgebieden, verlening van economische hulp of noodhulp niet toe.

De Commissie herinnert eraan dat het Parlement in 1997 begrotingslijn B4-3400 heeft ingetrokken die de verlening van noodhulp aan slachtoffers van rampen mogelijk maakte. Het geachte parlementslid wordt in dit kader verzocht om het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag P-763/99 van de heer Cornelissen ⁽¹⁾ te raadplegen.

⁽¹⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 129.

(1999/C 370/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0552/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Ontwikkelingshulp

Waarom is de hulp van de EG aan landen met gemiddelde inkomens per hoofd van de bevolking naar verluidt drie maal zo hoog als aan landen met lage inkomens? Bestaan er plannen om de ontwikkelingshulp van de EG weer sterker te richten op de bestrijding van de armoede en in de periode 2000 – 2006 de middelen naar de landen met lage inkomens te verleggen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(6 mei 1999)

Het geachte parlementslid stelt terecht dat het aandeel van de steun aan de armste landen de afgelopen jaren is afgenomen. De Gemeenschap staat volledig achter de campagne tegen armoede in de ontwikkelingslanden. De Commissie tracht er vanzelfsprekend voor te zorgen dat deze verschuiving die campagne niet ondermijnt en is derhalve voornemens het aandeel van de communautaire steun dat aan de armste landen wordt besteed nauwlettend in het oog te houden.

De wijze waarop kan worden gezorgd voor samenhang en een doelmatige aanpak bij de strategie voor ontwikkelingshulp, die de kern vormt van de vraag van het geachte parlementslid, is desalniettemin complex. Bij de toewijzing van steun kan niet uitsluitend rekening worden gehouden met het peil van de armoede. Ook andere factoren zoals historische of culturele banden, doelstellingen van het buitenlands beleid, politieke en economische stabiliteit, de kwaliteit en de omvang van het partnerschap en het ontwikkelingsniveau van de burgermaatschappij spelen hierbij onlosmakelijk een rol zoals zowel de Raad

als het Parlement hebben erkend. Voorts dient te worden onderstreept dat de plaatselijke absorptiecapaciteit en de mate van goed bestuur in een land of regio van doorslaggevend belang zijn om de doelmatigheid van samenwerking te kunnen bepalen; dit zijn factoren die niet eenvoudig kunnen worden beïnvloed door donors.

De afgelopen tien jaar lieten de communautaire steunprogramma's voor het Middellandse-Zeegebied, Latijns-Amerika en Oost-Europa, na de nieuwe beleidsdoelstellingen van de lidstaten die door het Parlement werden gesteund, een groei zien. Dit heeft inderdaad geleid tot een verlaging van het aandeel van de steun aan landen met lage inkomens (tussen 1986 en 1996 van 75 % tot 56 %). De monetaire waarde van de steun die aan deze landen ter beschikking werd gesteld steeg in diezelfde periode echter met 31 %. Het aandeel van de communautaire steun aan de minst-ontwikkelde landen blijft voorts hoger dan dat van de lidstaten (34 % vergeleken met 32 %). De communautaire steun in 1996 bedroeg per capita 2 ecu in de minst-ontwikkelde landen, vergeleken met 1,4 ecu per capita voor de landen met lage tot gemiddelde inkomens.

In dit verband mag niet worden vergeten dat de toewijzing van communautaire steun aan de minst-ontwikkelde landen geen maatstaf is voor de algemene inspanningen die de Gemeenschap zich getroost om de armoede te bestrijden omdat hierbij geen rekening wordt gehouden met de partnerschapsprogramma's van de Gemeenschap die worden uitgevoerd in landen met lage tot modale inkomens (bijvoorbeeld in Latijns-Amerika) waar armoede vaak hardnekkige en belangrijke wortels heeft gevormd ondanks de hogere welvaart. Deze landen zijn bovendien de voornaamste begunstigden van economische samenwerkingsovereenkomsten die bijdragen tot hun ontwikkeling en waardoor ze worden geholpen een klimaat te scheppen dat gunstiger is voor investeringen, internationale handel en de overdracht van technologie zodat zij zelf beter in staat worden gesteld de armoede te bestrijden.

Voor de toekomst is in de nieuwe op de Europese Raad van Berlijn goedgekeurde financiële vooruitzichten een zeer beperkte verhoging van 0,22 % per jaar in reële termen voorzien, hetgeen betekent dat de steun van 4 550 miljoen € in het jaar 2000 zal worden verhoogd tot 4610 miljoen € in 2006. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de communautaire ontwikkelingssteun voor landen in Afrika, het Caraïbisch Gebied en de Stille Oceaan (ACS-landen) die wordt verleend uit hoofde van het afzonderlijk gefinancierde Europese Ontwikkelingsfonds (EOF). Tot het jaar 2001 zullen de meeste verplichtingen op dit gebied worden gefinancierd met behulp van het huidige 8ste EOF (ter waarde van 15 000 miljoen € over een periode van vijf jaar). Prognoses voor de periode na deze datum hangen af van besluiten inzake de begroting en de werking van de financiële regelingen in het tijdperk na Lomé. De Commissie is voornemens in de komende paar maanden een voorstel te formuleren met betrekking tot de financiële enveloppe voor deze regelingen.

Een van de centrale grondslagen van de aanpak van de Commissie van de onderhandelingen na Lomé is het toekomstig partnerschap met de ACS-landen (waaronder het merendeel van de minst ontwikkelde landen (MOL)) te richten op de centrale doelstelling om de armoede terug te dringen. Zij zal hierbij uitgaan van de richtsnoeren van het Comité ontwikkelingshulp van de organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling (OESO) en zeker trachten de fondsen meer op de armste landen te richten.

Tot slot mag in dit verband worden opgemerkt dat de periodieke herziening van de programma's en het eventueel opnieuw toewijzen van fondsen voor de centrale doelstelling van armoedebestrijding wat de ACS-landen betreft reeds plaats vindt. De Commissie heeft onlangs een systeem ingevoerd waarbij ieder jaar een overzicht wordt opgesteld van de communautaire steun die elke begunstigde heeft ontvangen met het oog op eventuele aanpassingen. Dit systeem zal worden gekoppeld aan een herziening halverwege van de overeenkomsten met de ACS-landen (nationale indicatieve programma's) in de loop van dit jaar, zodat toewijzingen van steun waarvoor geen verplichtingen zijn aangegaan of die onderbenut zijn, zullen worden toegewezen aan lage inkomenslanden zelfs voordat de nieuwe financieringsfase is ingegaan die gepland is voor de periode 2000-2006.

(1999/C 370/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0560/99
van John Iversen (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Nieuwe procedure voor toekenning van ISPO-middelen

In november 1998 diende het „Institut for Informations- og Medievidenskab” (Instituut voor informatie- en mediawetenschappen van de Universiteit van Århus) bij ISPO een aanvraag in om toekenning van een financiële bijdrage voor een conferentie met als thema de informatie- en mediamaatschappij. Op de aanvraag werd positief gereageerd. Het instituut werd zelfs verzocht de conferentie grootser op te zetten en een grotere bijdrage aan te vragen. De organisatoren begonnen vervolgens met de voorbereidingen voor de conferentie, met medewerking van 100 mensen uit 18 verschillende landen.

Op 1 december 1998 deed ISAC/ISPO de toezegging 48.000 ecu bij te dragen aan de conferentie die in februari 1999 in Århus moest plaatsvinden.

Martina Haak vermeldt in een brief dat ISPO op zijn homepage van de conferentie melding maakt. In een brief van 4 februari 1999 wordt de Universiteit van Århus echter onverwacht meegedeeld dat de Commissie haar toezegging intrekt. In een brief van 5 februari 1999 aan professor Per Jauert licht Jörg Wenzel een en ander toe. Het blijkt dat de universiteit van Århus reeds 127.000 DKR heeft uitgegeven aan de conferentie die nooit heeft plaatsgevonden.

Hoe is de Commissie van plan de Universiteit van Århus schadeloos te stellen voor de kosten die zij in verband met de conferentie heeft gemaakt?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(30 april 1999)

De Universiteit van Aarhus nam in de herfst van 1998 contact op met het Information society promotion office (ISPO) omdat zij steun probeerde te verkrijgen voor een door haar te organiseren workshop of conferentie over het onderwerp „lokale media en de informatiemaatschappij”. Eerst op 20 november 1998 werd een formele subsidieaanvraag ontvangen en op 1 december werd de voorlopige door het ISPO uitgevoerde analyse met betrekking tot de inhoud en de aanpak van de voorgestelde conferentie afgesloten met het gunstig advies om de gevraagde subsidie van 49.5 % van de begrote uitgaven eventueel toe te kennen. Vervolgens werd de aanvraag via bemiddeling van het ISPO aan de verdere besluitprocedure bij de Commissie onderworpen.

Nadat de organisatoren contact hadden opgenomen om te weten te komen hoe het met hun verzoek gesteld was, werd het voorlopige gunstig advies van het ISPO op 2 december informeel aan de Universiteit van Aarhus meegedeeld, waarbij evenwel uitdrukkelijk verklaard werd dat geen definitieve goedkeuring kon worden verleend voordat de Commissie een officieel besluit had genomen, en dat dit nog wel enige tijd kon duren (waarschijnlijk zou dit eind december een feit kunnen zijn). Het hier genoemde advies droeg geenszins het karakter van een officieel besluit van de Commissie met betrekking tot het verzoek, en is ook nooit als zodanig aan de Universiteit van Aarhus gepresenteerd.

Verder deelde het secretariaat van het ISPO in de context van de contacten met de organisatoren mee dat er op de ISPO website een hyperlink zou worden gecreëerd naar de webpage van de conferentie, hetgeen regelmatig gedaan wordt voor tal van andere conferenties en evenementen die de informatiemaatschappij (IS) als onderwerp hebben, hetgeen trouwens volledig in overeenstemming is met de doelstellingen welke aan het ISPO werden toegekend, toen dit door de Commissie werd opgericht. De homepage van het ISPO is enkel en alleen een instrument voor het verspreiden van mededelingen waarmee beoogd wordt een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de activiteiten in de Gemeenschap waarbij de informatiemaatschappij betrokken is, en verleent via eventuele hyperlinks toegang tot informatie bij andere websites. Men moet echter wel bedenken dat een „link” van de ISPO homepage naar de webpage van de een of andere conferentie niet moet worden opgevat als een bewijs van het feit dat de Commissie ten aanzien van deze gebeurtenis bepaalde verplichtingen is aangegaan. Dergelijke links worden vaak los van iedere financiële steun op verzoek van de organisatoren tot stand gebracht.

Tevens werd aan de organisatoren van de conferentie voorgesteld om ook een vertegenwoordiger aan te trekken van een door de stad Stockholm geleid project waardoor nog andere activiteiten zouden kunnen worden ontplooid die van belang zouden kunnen zijn voor de deelnemers en het programma van de conferentie meer glans zouden kunnen verlenen.

Op 1 januari 1999 traden er nieuwe regels in werking voor het verlenen van subsidies door de Commissie. Met het oog op deze procedure werd de onderhavige aanvraag op de op 1 februari gehouden eerste vergadering van het Comité voor de evaluatie van subsidies ingediend. In aansluiting op de conclusies van dit comité besloten de desbetreffende diensten de gevraagde subsidie niet te verstrekken. Deze beslissing werd op 4 februari 1999 ter kennis gebracht van de Universiteit van Aarhus, meer dan drie weken voordat het geplande evenement zou plaatsvinden.

Aangezien de organisator geen officiële bevestiging had ontvangen en indien, zoals nu is komen vast te staan, de financiële bijdrage van de Commissie van levensbelang was voor het doorgaan van de conferentie, zou het raadzaam zijn geweest als de laatste fase van de organisatie van de conferentie zou zijn uitgesteld totdat de Commissie officieel het groene licht gegeven had. Jammer genoeg is dit niet het geval geweest en blijken de organisatoren met een verliespost te zijn opgezadeld. De Commissie kan voor dit verlies niet aansprakelijk worden gesteld aangezien de uitgaven gedaan zijn zonder enige officiële verbintenis of instructies van de kant van de Commissie, en het is niet duidelijk of de Universiteit van Aarhus op de beste manier heeft gehandeld om de thans opgelopen verliezen te vermijden, toen de subsidie voor de op 25 en 26 februari 1999 te houden conferentie niet werd verleend.

De Commissie betreurt het dat dit evenement niet kon plaatsvinden, zelfs al sloot het in beginsel goed aan bij de doelstellingen van het ISPO werkprogramma.

De Commissie wenst tevens te bevestigen dat in het kader van de nieuwe geharmoniseerde en meer transparante procedures voor het verlenen van subsidies in het kader van het Promise programma dat op 30 maart 1998 door de Raad werd goedgekeurd ⁽¹⁾ met de bedoeling om de informatiemaatschappij in Europa te promoten, in de komende weken in het Publicatieblad van de EG een oproep zal worden gedaan om aanvragen voor subsidies terzake in te dienen.

Tenslotte drukt de Commissie de hoop uit dat dit incident een vruchtbare samenwerking met de Universiteit van Aarhus in de toekomst niet in de weg zal staan.

⁽¹⁾ PB L 107 van 7.4.1998.

(1999/C 370/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0563/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Hervorming van het CONI en bescherming van de werkgelegenheid

Op 29 januari 1999 stelde de Italiaanse raad van ministers een ontwerpwetgevingsbesluit vast inzake de hervorming van het Italiaans Nationaal Olympisch Comité (CONI). Deze „hervorming” is in feite een wilde structurele privatisering van het CONI, waarbij het wordt losgemaakt van de verschillende sportfederaties, met het risico dat de structurele operationaliteit ervan ernstig wordt bedreigd en een groot aantal arbeidsplaatsen verloren gaat.

Bovendien zou deze structurele privatisering het overheidstekort niet verminderen, maar zouden de aanzienlijke inkomsten uit wedstrijden en prognoses in verband met sportactiviteiten (voetbaltoto e.a.) in particuliere handen overgaan.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen:

1. of zij niet vindt dat de privatisering in het wilde weg van het CONI en de federaties niet geleidelijker moet gaan, met bijzondere aandacht voor de arbeidsplaatsen,
2. of de privatiseringsprocedure niet in strijd dreigt te zijn met het „Europees Handvest voor de sport” dat in 1992 op Rodos door de VIIe Conferentie van Europese ministers van sport is goedgekeurd,
3. of deze privatisering niet het gevaar inhoudt dat het recht op sport wordt onthouden aan financieel minder draagkrachtige bevolkingslagen, gezien ook het geringe aantal openbare structuurvoorzieningen dat door andere instanties dan het CONI wordt beheerd,
4. wat haar algemene oordeel ter zake is?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(5 mei 1999)

De vraag van het geachte parlementslid valt onder de bevoegdheid van de Italiaanse regering.

Aangezien de hervorming van het Italiaans Nationaal Olympisch Comité echter een privatisering meebrengt, waarop Richtlijn 77/187/EEG ⁽¹⁾ van 14 februari 1977 betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen van toepassing is, dient de verkrijger dezelfde arbeidsvoorwaarden toe te passen als de vervreemder.

In de zin van de richtlijn vormt de overgang van een onderneming op zichzelf voor de vervreemder of de verkrijger geen reden tot ontslag (artikel 4, lid 1), maar deze bepaling vormt geen beletsel voor ontslagen wegens economische, technische of organisatorische redenen die wijzigingen voor de werkgelegenheid meebrengen.

In die omstandigheden worden de rechtsgevolgen van deze kwestie geregeld door het nationaal recht tot omzetting van Richtlijn 77/187/EEG, zoals die door het Europese Hof van Justitie wordt geïnterpreteerd.

⁽¹⁾ PB L 61 van 5.3.1977.

(1999/C 370/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0568/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Ontwikkelingen inzake Urban te Rome

Kan de Commissie, naar aanleiding van mijn vorige vragen E-2221/97 ⁽¹⁾ en E-3436/98 ⁽²⁾ en gezien het antwoord van 25 januari 1999 van Commissielid Wulf-Mathies op laatstgenoemde vraag, verdere informatie verschaffen over genoemde vertragingen die de gemeente Rome heeft opgelopen bij het beheer van het Urban-programma en over hoe de kredieten zijn gebruikt, en met name nauwkeurige gegevens verstrekken over Urban in Rome en in de andere Italiaanse steden?

⁽¹⁾ PB C 82 van 17.3.1998, blz. 46.

⁽²⁾ PB C 320 van 6.11.1999.

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(3 mei 1999)

Eind 1998 was de gemeente Rome betalingsverplichtingen aangegaan voor 28 % van de voor de uitvoering van het URBAN-programma beschikbare begroting waarvan 8,4 % werd uitgegeven.

De rechtstreeks naar het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement verzonden tabel laat zien welke positie de overige gemeenten in Italië die deel uitmaken van het URBAN-programma innemen (voorlopige cijfers).

Het geachte parlementslid wordt erop gewezen dat de voor Rome beschikbare begroting in november 1998 naar aanleiding van vertragingen bij de tenuitvoerlegging was verlaagd tot 346.000 €. Uit de huidige prognoses blijkt echter dat de vertragingen eind april waren ingelopen zodat verwacht wordt dat vastleggingen zijn gedaan voor 70 % van de begroting.

(1999/C 370/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0570/99
van José Barros Moura (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Uitvoer van stieren voor stierengevechten

In het verlengde van mijn twee eerdere vragen (E-3620/98 en E-0151/99) en gezien het antwoord van de Commissie van 22 januari 1999 op vraag E-3620/98 ⁽¹⁾, vraag ik of de menselijke gezondheid, die als argument wordt gehanteerd voor het embargo op de uitvoer van vechtstieren (die overigens in de vrije natuur grazen, zodat er geen gevaar bestaat), niet voldoende beschermd is nu Spanje dezelfde procedure heeft vastgesteld die in Colombia geldt voor uit Spanje afkomstige wilde stieren, namelijk de verbranding van de dieren na het gevecht?

Volgens betrouwbare berichten in het tijdschrift „6 Toros 6” van 26 januari 1999 bestaan er aanwijzingen dat wilde stieren in Spanje ook besmet zouden zijn, hetgeen wellicht zou betekenen dat zij moeten worden uitgesloten van gevechten in de Spaanse arena's. Was het besluit om wilde stieren uit Portugal onder het embargo te laten vallen niet juist ingegeven door eenzelfde vrees voor besmetting?

⁽¹⁾ PB C 320 van 6.11.1999.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 april 1999)

De Commissie kan niet bevestigen dat Spanje heeft besloten alle vechtstieren na afloop van de gevechten te verbranden, zoals het geachte parlementslid meldt. Voor zover de Commissie bekend is, worden de gedode vechtstieren in Spanje meestal voor menselijke consumptie gebruikt.

Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt, worden vechtstieren vooral gevoederd met natuurlijk voeder. Aan acht maanden oude kalveren kunnen evenwel voedersupplementen worden toegediend en zes maanden vóór het gevecht wordt aan de stieren soms mengvoeder gegeven.

De Commissie beschikt niet over aanwijzingen dat Spaanse vechtstieren besmet zouden zijn met boviene spongiforme encefalopathie. Voor het geval dat het geachte parlementslid wel over dergelijke informatie beschikt, wenst de Commissie daarvan in kennis te worden gesteld.

Voorts wenst de Commissie eraan te herinneren dat verzoeken om vechtstieren vrij te stellen van het algemene verbod om levende runderen uit Portugal te vervoeren, moeten worden onderzocht in het licht van de mogelijkheden om fraude te voorkomen en rekening houdend met onder meer de in de lidstaat van bestemming geldende controlemaatregelen.

(1999/C 370/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0583/99

van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(3 maart 1999)

Betreft: Lidmaatschap commissaris Monti van het uitvoerend comité van de Trilaterale Commissie

Uit de antwoorden van de Commissie op mijn vragen P-3880/98 ⁽¹⁾, E-3903/98 ⁽²⁾ en H-0933/98 ⁽³⁾ zou men kunnen afleiden dat de commissaris zijn lidmaatschap van het stuurcomité van de Bilderberggroep niet heeft vermeld, omdat dat speelde voordat hij commissaris werd (hoewel in zijn desbetreffende verklaring wel melding werd gemaakt van eerdere functies) of omdat het slechts om bijeenkomsten met een privé-karakter zou gaan (d.w.z. zonder een officiële juridische structuur). Kan de Commissie uitleggen waarom de heer Monti ook geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij momenteel en reeds gedurende geruime tijd deel uitmaakt van het uitvoerend comité van de Trilaterale Commissie, een wel formeel ingesteld orgaan waarvan het lidmaatschap een officieel karakter heeft en waarvan de leden hun lidmaatschap moeten opgeven wanneer zij een openbare functie aannemen?

⁽¹⁾ PB C 182 van 28.6.1999, blz. 131.

⁽²⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 145.

⁽³⁾ Volledig verslag der vergaderingen van het Europees Parlement (november 1998).

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(8 april 1999)

De heer Monti was van 1988 tot 1997 lid van het uitvoerend comité van de Trilaterale Commissie (Europa).

De Trilaterale Commissie (Europa) eist niet van haar leden dat zij ontslag nemen wanneer zij een openbare functie gaan bekleden.

De heer Monti heeft geen melding gemaakt van dit lidmaatschap omdat de door de leden van de Europese Commissie afgelegde verklaring betrekking heeft op functies in een bedrijf of stichting, en de Trilaterale Commissie is geen van beide.

(1999/C 370/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0587/99

van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Verzoek om informatie naar aanleiding van schriftelijke vraag E-0370/98

Kan de Commissie naar aanleiding van haar antwoord van 27 maart 1998 op mijn schriftelijke vraag E-0370/98 ⁽¹⁾, een opsomming geven van de nongouvernementele organisaties die bezorgdheid geuit hebben over het vervoer van radioactieve stoffen en waarvan mededeling gedaan is aan de Permanente

werkgroep van deskundigen inzake veilig vervoer van radioactieve stoffen in de afgelopen vijf jaar? Waarover hebben de NGO's zich bezorgd getoond en welke maatregelen zijn er genomen door de permanente werkgroep of door de Commissie in antwoord op deze verklaringen?

(¹) PB C 310 van 9.10.1998, blz. 55.

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(3 mei 1999)

Voor nadere gegevens over de werkwijze van de Permanente werkgroep van deskundigen inzake het vervoer van radioactieve stoffen wordt het geachte parlementslid verzocht het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag P-3454/98 van mevrouw Bloch von Blottnitz (¹) te raadplegen.

Daaruit blijkt dat, hoewel de groep zich bij zijn werkzaamheden regelmatig moest bezighouden met de opmerkingen van bepaalde non-gouvernementele organisaties, de behandelde onderwerpen en naar voren gebrachte standpunten vertrouwelijk zijn.

(¹) PB C 320 van 6.11.1999.

(1999/C 370/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0590/99 van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Richtlijn van de Raad 96/29/Euratom en de milieugevolgen van de deregulering van de radioactiviteitscontroles

Welke voorstellen heeft de Commissie ontvangen inzake richtlijn van de Raad 96/29/Euratom (¹) voor wat betreft de milieugevolgen van de deregulering van de radioactiviteitscontroles over welke informatie beschikt zij inzake demaatregelen die de EU-lidstaten genomen hebben voor de omzetting van de basisnormenrichtlijn in nationale wetgeving?

(¹) PB L 159 van 29.6.1996, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 april 1999)

Richtlijn 96/29/Euratom van de Raad tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren omvat de belangrijkste elementen van het voorstel van de Commissie, dat gebaseerd was op het advies van de groep wetenschappelijke deskundigen waarnaar in artikel 31 van het Euratom-Verdrag wordt verwezen.

Richtlijn 96/29/Euratom vervangt Richtlijn 80/836/Euratom (¹) zoals gewijzigd bij Richtlijn 84/467/Euratom (²) en de Commissie is van oordeel dat zij de werkers en de bevolking een betere bescherming biedt op basis van bijgewerkt wetenschappelijk advies, in overeenstemming met de aanbeveling van de bevoegde internationale organisaties. Van deze nieuwe richtlijn kan niet worden gezegd dat zij dit gebied dereguleert. Er zijn integendeel verscheidene nieuwe vereisten geïntroduceerd en het toepassingsgebied is uitgebreid tot blootstelling aan natuurlijke straling.

Ondanks de zorg van de Commissie bij de voorbereiding van de voorgestelde richtlijn en bij de onderhandelingen met de instellingen die tot de goedkeuring ervan hebben geleid, kan deze richtlijn, net als enig andere wetgevend document, aanleiding geven tot kritiek vanwege individuen of belangengroepen. Tijdens de workshop „Overzicht en evaluatie van kritiek op de basisveiligheidsnormen voor de bescherming van werkers en de bevolking tegen ioniserende straling”, die op 5 februari 1998 te Brussel door het Parlement werd georganiseerd, is een overzicht van de kritiek gegeven. Deze is opgenomen in het door het Parlement gepubliceerde document met dezelfde naam.

Tenslotte heeft alleen Nederland reeds belangrijke delen van Richtlijn 96/29/Euratom, die uiterlijk op 13 mei 2000 moet zijn omgezet, in zijn wetgeving opgenomen. Denemarken heeft incidenteel enkele bepalingen van de richtlijn omgezet.

(¹) PB L 246 van 17.9.1980.

(²) PB L 265 van 5.10.1984.

(1999/C 370/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0591/99
van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Onderzoek van de Commissie inzake het beheer van radioactief afval en nucleaire waarborgen

Kan de Commissie een overzicht geven van de gevallen sinds 1995 dat deskundigen van a) het Verenigd Koninkrijk en van b) de Ierse regering hebben bijgedragen aan onderzoek van de Commissie inzake 1) het beheer van radioactief afval en 2) nucleaire waarborgen, alsmede maatregelen gericht op de fysieke bescherming tegen plutonium? Kan de Commissie een lijst van de terzake relevante onderzoeken publiceren in het Publicatieblad?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie

(3 mei 1999)

Wat het beheer van radioactief afval in de betrokken periode betreft, zijn deskundigen van de Britse en Ierse regering, in de gebruikelijke zin van het woord, alleen actief geweest in permanente en ad hoc comités naast deskundigen van de andere lidstaten. Deze comités hebben uiteenlopende taken, bijvoorbeeld programmamanagement, contractevaluatie en assistentie bij het opstellen van rapporten over bepaalde onderwerpen. Zij zijn niet betrokken geweest bij studies als zodanig.

In deze periode heeft de Commissie evenwel een groot aantal studies gefinancierd over verschillende aspecten van radioactief afval en de sanering van besmette terreinen. Deze studies zijn uitgevoerd door contractanten die doorgaans in een openbare aanbesteding waren geselecteerd. Meer dan 20 van deze studiecontracten zijn gegund aan Britse bedrijven. Daarnaast is het waarschijnlijk dat Britse bedrijven als subcontractant bij veel andere contracten betrokken waren. Tevens waren Britse bedrijven en organisaties in het vierde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) betrokken bij meer dan 20 onderzoekcontracten in verband met het beheer van radioactief afval. In sommige van deze bedrijven had of heeft de Britse regering een meerderheidsbelang (bijvoorbeeld British nuclear fuels Ltd. (BNFL), United Kingdom atomic energy authority (UKAEA)), terwijl andere diensten zijn binnen het Britse ambtelijke apparaat (bijvoorbeeld National radiological protection board (NRPB)). Het is niet duidelijk of medewerkers van de contractanten in dergelijke gevallen als deskundigen van de overheid moeten worden beschouwd en een lijst van al dat personeel zou waarschijnlijk enkele honderden namen bevatten. De resultaten van alle studiecontracten naar aanleiding van een openbare aanbesteding zijn echter openbaar, terwijl de rapporten doorgaans als EUR-rapport worden gepubliceerd. Desgewenst kan een volledige lijst van titels en bedrijven worden verstrekt.

Nucleaire veiligheidscontrole wordt door de Commissie uitgevoerd uit hoofde van hoofdstuk 7 van het Euratom-Verdrag. De uitvoering is nader geregeld bij Verordening (Euratom) nr. 3227/76 van de Commissie van 19 oktober 1976 houdende toepassing van de bepalingen inzake de veiligheidscontrole van Euratom⁽¹⁾. Er is niet aan nationale instanties of deskundigen gevraagd om deel te nemen aan veiligheidscontrolestudies van de Commissie.

⁽¹⁾ PB L 363 van 31.12.1976.

(1999/C 370/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0592/99
van Nuala Ahern (V) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Kennisgeving door de Japanse autoriteiten van plannen om verbruikte hoogverrijkte uraniumbrandstoffen via EU-havens naar de VS te verschepen

Hebben de Japanse autoriteiten sinds januari 1998 aan de Commissie om toestemming verzocht of haar anderszins in kennis gesteld van plannen om verbruikte hoogverrijkte uraniumbrandstoffen naar de VS te schepen via havens in de Europese Unie?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie*(30 april 1999)*

De Commissie heeft inzake de vergunningsverlening voor het transport van nucleair materiaal naar of van communautair gebied geen wettelijke bevoegdheden. Deze verantwoordelijkheid ligt bij de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten.

Er bestaat in het kader van de Euratom-veiligheidscontrole geen verplichting om de Commissie de doorvoer van nucleair materiaal via EU-havens te melden of haar hierover rapport uit te brengen. Een meldplicht bestaat alleen dan indien het materiaal alvorens verscheping naar de uiteindelijke plaats van bestemming plaatsvindt voor tijdelijke opslag in een communautaire kerninstallatie uit het betrokken schip of luchtvaartuig geladen wordt.

(1999/C 370/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0594/99**van Nuala Ahern (V) aan de Commissie***(12 maart 1999)*

Betreft: Illegale in- of uitvoer van radioactieve stoffen in of uit de EU in 1998

Hoeveel gevallen zijn er ter kennis gebracht van de Euratom-autoriteiten van de beweerde illegale in- of uitvoer van radioactieve stoffen in of uit de Europese Unie in 1998? In hoeverre is er onderzoek ingesteld naar elke afzonderlijke bewering en kan de Commissie bijzonderheden geven over de gevallen dat deze gestaafd werden?

Antwoord van de heer Papoutsis namens de Commissie*(3 mei 1999)*

De Commissie herinnert het geachte parlementslid eraan dat er krachtens het Euratom-Verdrag geen wettelijke verplichting voor de lidstaten is om de Commissie in kennis te stellen van legale of illegale importen of exporten van radioactieve stoffen. Als de radioactieve stoffen echter ook dienen te worden beschouwd als nucleair materiaal in de zin van artikel 197 van het Euratom-Verdrag, worden zij evenwel automatisch onderworpen aan de Euratom-veiligheidscontrole van hoofdstuk 7 van het Euratom-Verdrag. In sommige gevallen zijn ook de regels in verband met de voorziening van hoofdstuk 6 van toepassing. Derhalve moet de Commissie in kennis worden gesteld van alle nucleair materiaal dat illegaal op het grondgebied van de Gemeenschap opduikt.

De meeste gevallen in 1998 betroffen geen nucleaire materialen, maar alleen radioactieve stoffen, ingekapselde bronnen en besmet afvalmateriaal. De lidstaten zijn wettelijk niet verplicht de Commissie te informeren over illegale praktijken waarbij radioactieve stoffen betrokken zijn. Voorts kunnen de Commissie geen gedetailleerde gegevens over gevallen van illegale handel worden verstrekt zolang er een justitieel onderzoek of een gerechtelijke procedure loopt. De Commissie heeft evenwel informatie ontvangen over drie gevallen van illegale handel in radioactieve stoffen in de lidstaten in 1998. Bovendien is de Commissie op grond van hoofdstuk 7 van het Euratom-Verdrag in kennis gesteld van drie andere gevallen, waarbij nucleaire materialen waren betrokken. In twee gevallen ging het om laagverrijkt uraan, in het derde geval om verarmd uraan.

Voor meer gegevens over deze gevallen dient het geachte parlementslid zich te wenden tot de bevoegde instanties in Duitsland, Italië en het Verenigd Koninkrijk, aangezien de Commissie ingevolge artikel 194 van het Euratom-Verdrag geen details mag bekendmaken.

(1999/C 370/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0596/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Groeihormonen rBST

1. Kan de Commissie erop toezien dat de desbetreffende comités een onderzoek instellen naar alle informatie over de invloed op de gezondheid van zowel het dier als de mens van het groeihormoon rBST, voor het geval de firma die dit middel bezit een vergunning aanvraagt voor de verkoop ervan in de EU?
2. Is de Commissie voornemens het voorzorgsprincipe toe te passen zodra de vraag inzake de verlening van een vergunning voor de verkoop van het groeihormoon voor runderen rBST aan de orde komt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 mei 1999)

De Commissie heeft het wetenschappelijk comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren alsmede het wetenschappelijk comité voor veterinaire maatregelen in verband met de volksgezondheid om advies gevraagd met betrekking tot het gebruik van BST. Beide comités hebben onlangs op basis van hun specifieke deskundigheid een wetenschappelijk advies uitgebracht. Deze adviezen zijn ter inzage op de Europa server van de Commissie. Zich baserend op de conclusies van deze wetenschappelijke adviezen zal de Commissie bij de Raad en het Parlement een verslag indienen vergezeld van een voorstel inzake de toekomst van het tijdelijk verbod op bovine somatotropine (Beschikking 94/936/EG van de Raad) ⁽¹⁾ opdat in deze materie een besluit zal kunnen worden genomen.

⁽¹⁾ PB L 366 van 31.12.1994.

(1999/C 370/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0599/99
van Frédéric Striby (I-EDN) aan de Commissie

(3 maart 1999)

Betreft: Registratie en belasting van Elzasser pleziervaartuigen

Voor in Frankrijk geregistreerde vaartuigen die de internationale wateren bevaren, moet een „zeebelasting” worden betaald. Voor vaartuigen die de binnenwateren bevaren, en dit geldt dus ook voor Elzasser pleziervaartuigen, moet de belastingsticker VNF worden betaald. Aangezien het Rhône-Rijnkanaal, dat ook Noord- en Zuid-Elzas met elkaar verbindt, gedeclasseerd is, moeten Elzasser pleziervaartuigen nu gebruik maken van het Elzaskanaal. Dit kanaal valt onder een internationaal statuut en hoewel Elzasser pleziervaartuigen die naar Straatsburg, Colmar of Mulhouse willen varen slechts tijdelijk gebruik van dit kanaal zullen maken, moeten zij bij de douane een zeebelasting betalen, hetgeen neerkomt op een dubbele belasting, terwijl buitenlandse vaartuigen hiervan verschoond blijven.

Is de Commissie op de hoogte van deze dubbele belastingheffing? Welke stappen denkt zij tegen de Franse Republiek te ondernemen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(27 april 1999)

Over de door het geachte parlementslid beschreven situatie is de Commissie niets bekend. Er zij evenwel op gewezen dat, aangezien registratie- en verkeersbelastingen op bepaalde vervoermiddelen (waaronder pleziervaartuigen) in de Gemeenschap nog niet geharmoniseerd zijn, het de lidstaten vrij staat dergelijke belastingen in te voeren of in stand te houden op voorwaarde dat deze geen aanleiding geven tot inbreuken op de communautaire wetgeving en met name op artikel 95 van het EG-Verdrag. Dit laatste artikel verbiedt de lidstaten belastingssystemen in te voeren of in stand te houden waarbij de belasting op ingevoerde producten en die op nationale producten verschillend worden berekend op basis van verschillende criteria die ertoe leiden dat op ingevoerde producten een hogere belasting wordt geheven. Op basis van de verstrekte informatie ziet het ernaar uit dat de dubbele belasting die op bepaalde vaartuigen wordt geheven alleen van invloed is op binnenlandse vervoermiddelen en dus geen inbreuk op de communautaire wetgeving vormt.

(1999/C 370/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0603/99
van Umberto Bossi (NI) aan de Commissie

(4 maart 1999)

Betreft: Voorstel van de Italiaanse regering om de wekelijkse arbeidstijd tot 35 uur te verminderen

De principes van de arbeidstijd worden geregeld door richtlijn 93/104/EG ⁽¹⁾ die de maximumwaarden vaststelt, waaraan de lidstaten zich moeten houden. Op grond van het subsidiariteitsbeginsel moeten de staten vervolgens hun nationale wetgeving aan hun eigen behoeften aanpassen.

Italië heeft echter deze richtlijn nog niet opgenomen en daarom is tegen dit land een overtredingsprocedure ingesteld.

Momenteel wil de Italiaanse regering een wet invoeren voor de vermindering van de wekelijkse arbeidstijd tot 35 uur, o.a. om de schade ten gevolge van de overtredingsprocedure te beperken en de boetes die hieruit voortvloeien te vermijden.

Kan de Commissie mededelen of zij niet meent dat de wettelijke vermindering van de wekelijkse arbeidstijd zonder belasting- of financiële compensaties voor de bedrijven hogere arbeidskosten met zich mee brengt en in feite nieuwe aanwervingen ontmoedigt,

of zij niet gelooft dat de wettelijke vermindering van de wekelijkse arbeidstijd (met behoud van het salaris en zonder compensaties voor de bedrijven) tot verhoging van de prijzen van de eindproducten leidt,

of zij derhalve niet van oordeel is dat de wettelijke vermindering van de wekelijkse arbeidstijd in een staat de producten van die staat op de interne markt benadeelt en dus concurrentievervalsing geeft?

⁽¹⁾ PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(16 april 1999)

Uit hoofde van de Richtlijn betreffende de arbeidstijd dienen de lidstaten uiterlijk voor 23 november 1996 de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke omzettingsmaatregelen te nemen en de Commissie daarvan in kennis te stellen. De Commissie heeft van Italië tot op heden nog niet de vereiste informatie gekregen en derhalve besloten om de zaak aanhangig te maken bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾.

Indien de minimumvoorschriften uit de Richtlijn worden nagekomen, zijn er op communautair niveau geen verdere wettelijke vereisten waaraan moet worden voldaan. Er zij evenwel op gewezen dat de sociale partners in de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 1999 verzocht worden „om op alle geëigende niveaus door middel van onderhandelingen overeenstemming te bereiken over regelingen tot modernisering van de arbeidsorganisatie, met inbegrip van flexibele arbeidsregelingen, teneinde ondernemingen productief en concurrerend te maken en het vereiste evenwicht tussen flexibiliteit en zekerheid tot stand te brengen.”

De economische effecten van arbeidstijdverkorting zijn complex. De Commissie heeft onlangs echter een kritisch overzicht van veertien studies over dit onderwerp gepubliceerd ⁽²⁾. In het verslag wordt geconcludeerd dat een algemene en uniforme arbeidstijdverkorting beperkte gevolgen heeft voor de werkgelegenheid en werkloosheid. De Commissie zal het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement een kopie van het document doen toekomen.

Onder bepaalde omstandigheden kan een verkorting of aanpassing van de arbeidstijd niettemin een gunstig effect op de werkgelegenheid hebben, indien hierover met name op plaatselijk niveau overeenstemming is bereikt door de sociale partners.

⁽¹⁾ Zie IP/98/628. zaak C-386/98.

⁽²⁾ Arbeidstijd: onderzoek en ontwikkeling 1995-1997. Een literatuuroverzicht in opdracht van de Europese Commissie en de Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden, gepubliceerd door DG V/D2.

(1999/C 370/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0608/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Deelname van Slowakije aan het vijfde kaderprogramma voor onderzoek

De Europese Commissie acht zeven toetredingskandidaten (Estland, Polen, Hongarije, Letland, Litouwen, Tsjechië en Slovenië) geschikt aan het vijfde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling deel te nemen.

Slowakije wordt nog niet vermeld, hoewel de bekende gegevens over dit land een positief beeld van de economische prestatiemogelijkheden te zien geven en deelname daarom ook voorshands mogelijk lijkt.

Welke beoordelingscriteria heeft de Commissie bij haar besluit gehanteerd?

Waarom wordt Slowakije nog niet in het voorstel opgenomen; wanneer zal dit wel het geval zijn?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(21 april 1999)

Op 24 februari 1999 heeft de Commissie haar voorstel met betrekking tot het verzoek van Slowakije aangenomen om geassocieerd te worden bij het vijfde kaderprogramma voor onderzoek. De reden voor het feit dat dit voor enkele staten eerder en voor andere staten later heeft plaatsgevonden, houdt verband met het feit dat Slowakije, Bulgarije en Roemenië hun officiële schriftelijke bevestiging later aan de Commissie hebben toegezonden dan de andere zeven kandidaatlanden die in de vraag zijn genoemd.

(1999/C 370/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0609/99
van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Steun aan tijdschriften en kranten in de EU

In talrijke publicaties wordt over de Europese instellingen bericht. In dit verband zou het interessant zijn te weten in hoeverre Europese financiële steun naar deze sector gaat.

Kan de Commissie derhalve meedelen:

1. of er financiële steun voor publicaties in de EU wordt gegeven;
2. zo ja, welke tijdschriften, respectievelijk kranten door de Commissie worden gesteund;
3. welke bedragen de begrotingsmiddelen voor deze publicaties belopen?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

1. Er bestaat geen regeling voor subsidiëring van de pers en uitgevers door de Commissie, afgezien van een bescheiden programma voor financiële steun voor literaire vertalingen in minder gebruikte talen.

2. De Commissie koopt echter, indien nodig, plaats in publicaties om bijvoorbeeld vergelijkende onderzoeken bekend te maken. Ze schaft van bepaalde publicaties ook een aantal aan voor eigen gebruik. In het kader van hun voorlichtingsactiviteiten hebben bepaalde vertegenwoordigingen van de Commissie tijdschriften bijgestaan bij het uitbrengen van extra exemplaren of pagina's gewijd aan de Europese thematiek. Dergelijke uitgaven worden gedekt uit verscheidene begrotingsposten.

3. Bij de keuze van publicaties waarin advertentieruimte wordt gekocht, wordt gestreefd naar een zo groot mogelijke nationale verspreiding. De mate waarin en de manier waarop deze publicaties de Gemeenschapsproblematiek behandelen, spelen hierbij geen rol.

(1999/C 370/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0610/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Uitvoering van een project (PEP-Peloponnesus) in het dorp Stemnitsa (provincie Arkadië)

Op mijn vraag (E-2365/98) ⁽¹⁾ over de aantasting van de traditionele architectuur van het dorp Stemnitsa (provincie Arkadië), antwoordde het terzake bevoegde lid van de Commissie, mevrouw Wulf Mathies, mij: „De procedure voor de gunning van openbare contracten en de evaluatie van het milieueffect werd op de juiste wijze gevolgd”.

Uit recentere informatie — waarover ook de Commissie volgens mij thans beschikt — blijkt dat dit antwoord berust op onjuiste informatie. Het is immers bekend dat er documenten bestaan van de regionale autoriteiten, waarin alle besluiten herroepen worden waarbij tevoren groen licht was gegeven voor het project. Volgens de Griekse ombudsman werd bij de „reconstructie en wegaanleg in Stemnitsa, Gortynia” de procedure bepaald niet „op de juiste wijze gevolgd”, want er was geen voorafgaande vergunning verstrekt door een voor ruimtelijke ordening bevoegde autoriteit, en er was ook geen milieueffectstudie verricht. Daarentegen werd in de wilde weg het behoudenswaardige historische karakter van het dorp aangetast. De gegevens die waren ingediend in verband met de verbouwing van de parkeerplaats bleken onjuist te zijn.

Zou de Commissie ons misschien aanvullende informatie kunnen verstrekken? Welke maatregelen denkt zij te nemen?

⁽¹⁾ PB C 142 van 21.5.1999, blz. 11.

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies Namens de Commissie

(20 april 1999)

Bij brief van 9 februari 1999 heeft de Commissie het geachte parlementslid meegedeeld dat zij zich, na nieuwe gegevens te hebben ontvangen van de Griekse ombudsman, opnieuw tot de nationale autoriteiten heeft gewend met betrekking tot het in schriftelijke vraag E-2365/98 ⁽¹⁾ vermelde project.

In afwachting van aanvullende informatie hebben de Commissie en de regionale autoriteiten vooralsnog besloten het gedeelte van het project betreffende de verbetering van de rivierbedding van cofinanciering door de Gemeenschap uit te sluiten.

⁽¹⁾ PB C 142 van 21.5.1999, blz. 11.

(1999/C 370/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0611/99

van Carlos Pimenta (PPE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Ratificatie en tenuitvoerlegging van het Verdrag van Aarhus door de Europese Gemeenschap

De Europese Gemeenschap heeft op 25 juni 1998 in Aarhus, Denemarken, het Verdrag inzake toegang tot informatie, openbare deelneming aan de besluitvorming en toegang tot de rechtspraak in milieukwesties ondertekend, na aflegging van een verklaring waarin zij meedeelt voornemens te zijn het Verdrag op de eigen instellingen toe te passen.

1. Wanneer legt de Commissie het Verdrag ter ratificatie voor aan de Raad en het Parlement?
2. Welke eventuele verklaringen over de toepassing van het Verdrag op de Europese Instellingen zullen bij de ratificatie van het Verdrag worden afgelegd?

3. Wat is het beleid van de Commissie teneinde de communautaire wetgeving in overeenstemming te brengen met het Verdrag? Wat zijn de concrete maatregelen en wanneer worden zij genomen in verband met bestaande en toekomstige wetgeving op dit gebied? Wat is het tijdschema voor de gehele procedure?
4. Welke bindende instrumenten zal de Commissie met name voorstellen om de instellingen te verplichten het publiek toegang tot informatie en inspraak te verlenen?
5. In hoeverre werkt de Commissie aan een vroegtijdige inwerkingtreding van het Verdrag?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(3 mei 1999)

1. Zoals te doen gebruikelijk zal de Commissie bij de Raad en het Europees Parlement een voorstel indienen voor de noodzakelijke „sluitingsakte”, zodra de nodige wijzigingen in de Gemeenschapswetgeving zijn aangebracht om deze in overeenstemming te brengen met de bepalingen van het Verdrag.
2. Het is nog te vroeg om te zeggen of, en zo ja welke verklaringen er bij de ratificatie van het verdrag zullen worden afgelegd over de toepassing van het verdrag op de instellingen van de Gemeenschap.
- 3-4. De Commissie verricht momenteel een diepgaande evaluatie van de relevante Gemeenschapswetgeving, die moet uitwijzen of eventuele wijzigingen noodzakelijk zijn. Wat de toegang tot informatie in de lidstaten betreft, zij opgemerkt dat Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie ⁽¹⁾ op dit moment wordt herzien. Verder werkt de Commissie, wat betreft de toegang tot de informatie van communautaire instellingen, momenteel aan de uitvoering van artikel 255 van het EG-Verdrag (als gewijzigd bij het Verdrag van Amsterdam). Verwacht wordt dat er na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam een wetgevingsvoorstel zal worden ingediend. Tevens onderzoekt de Commissie welke communautaire wetgeving er op het punt van de betrokkenheid van het publiek bij de besluitvorming op milieugebied in het geding is en wellicht moet worden gewijzigd.
5. 16 landen moeten het verdrag ratificeren voordat het in werking kan treden. De Commissie hecht groot belang aan de ratificatie van het verdrag en stelt alles in het werk om het verdrag zo snel als juridisch gezien mogelijk is door de Gemeenschap te laten ratificeren. Dit vergt echter enige tijd, aangezien de Gemeenschapswetgeving zo goed mogelijk aan de bepalingen van het Verdrag moet worden aangepast, teneinde de juridische transparantie en de rechtszekerheid te waarborgen.

⁽¹⁾ PB L 158 van 23.6.1990.

(1999/C 370/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0612/99

van Bernie Malone (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Overeenkomsten inzake dubbele belasting

Behoort het tot het beleid van de Commissie om overeenkomsten inzake dubbele belasting aan een onderzoek te onderwerpen om te zorgen dat er geen sprake is van discriminatie op grond van nationaliteit? Is de Commissie op de hoogte van de bepaling in het verdrag tussen Ierland en het Verenigd Koninkrijk inzake dubbele belasting die belasting op buitenlandse dividenden betreft? Acht de Commissie dit standpunt discriminatoir?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 april 1999)

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor het onderhandelen over en sluiten van bilaterale overeenkomsten inzake dubbele belasting. Dergelijke overeenkomsten moeten het Gemeenschapsrecht eerbiedigen, met name de basisvrijheden en het beginsel van non-discriminatie. De Commissie onderzoekt nationale belastingwetgeving en overeenkomsten inzake dubbele belasting niet systematisch, maar ziet wel toe op hun verenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht wanneer een zaak onder haar aandacht wordt gebracht.

Naar verluidt hebben zowel het Verenigd Koninkrijk als Ierland hun wetten betreffende de fiscale behandeling van dividenden recentelijk geamendeerd en is tevens een protocol bij de overeenkomst tussen Ierland en het Verenigd Koninkrijk in werking getreden, met ingang van 1 januari 1999 voor de vennootschapsbelasting en met ingang van 6 april 1999 voor de inkomstenbelasting, en omvat dit protocol een nieuw artikel aangaande de fiscale behandeling van dividenden.

(1999/C 370/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0616/99
van Peter Crampton (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Internationale visserijovereenkomsten

Kan de Commissie een overzicht geven van de huidige internationale visserijovereenkomsten van de EU, zowel werkzame als de niet-werkzame, alsmede de datum waarop zij afgelopen zijn? Welke onderhandelingen over hernieuwing worden er momenteel gevoerd? Lopen er eventuele nieuwe onderhandelingen of zijn deze gepland met landen waarmee de EU tot dusver geen visserijovereenkomst had?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Gemeenschap heeft momenteel lopende visserij-overeenkomsten met Angola (vervaldatum 2/5/99), Argentinië (23/5/99), Kaapverdië (5/9/00), de Comoren (27/2/01), Ivoorkust (30/6/00), Estland (31/12/06), Gabon (3/12/01), Gambia (30/6/96), Groenland (31/12/00), Guinee-Bissau (15/6/01), Equatoriaal-Guinea (30/6/00), de Faeröer (12/3/03), IJsland (11/1/04), Letland (5/2/03), Litouwen (12/10/03), Madagaskar (20/5/01), Marokko (30/11/99), Mauritius (30/11/99), Mauritië (31/7/01), Noorwegen (16/6/03), Polen (bilaterale overeenkomst met Zweden) (31/12/05), de Republiek Guinee (31/12/99), Rusland (bilaterale overeenkomsten met Zweden en Finland) (31/12/02), Sao Tomé (31/5/99), de Seychellen (17/1/02) en Senegal (30/4/01).

Er zijn onderhandelingen gepland ter verlenging van de protocollen bij de overeenkomsten met Sao Tomé, de Republiek Guinee en Mauritius, die in de loop van dit jaar vervallen. Men onderzoekt momenteel de mogelijkheid tot verlenging van het protocol bij de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Angola. Voor het overige zouden de in november 1997 aangevangen onderhandelingen ter verlenging van het protocol bij de visserijovereenkomst met Gambia, die sinds juni 1996 opgeschort is, in de loop van 1999 kunnen worden hervat. In 1999 zullen voorbereidende gesprekken plaatsvinden met de Argentijnse en de Marokkaanse autoriteiten teneinde nieuwe vormen van samenwerking op visserijgebied te bepalen.

De Commissie beschikt voorts over een mandaat om, na onderhandelingen, eventueel een overeenkomst te sluiten met Mozambique, Namibië, Zuid-Afrika, Tanzania, Rusland en Polen.

(1999/C 370/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0621/99
van Robin Teverson (ELDR) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Slots voor luchtvaartmaatschappijen

Is het de Commissie bekend dat de mogelijke open verhandeling van slots op luchthavens door luchtvaartmaatschappijen ertoe zal leiden dat kleine regionale diensten tengevolge van de handelspressie van grote hub-luchthavens worden verdrongen? Druist dit niet in tegen het beleid van regionalisatie en toegang tot het luchtvervoer voor elke regio?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(28 april 1999)

De Commissie bereidt momenteel een voorstel voor tot wijziging van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993 teneinde het gebruik van „slots” te optimaliseren, en geeft speciale aandacht aan

de voor- en nadelen van de introductie van een eerlijk mechanisme met als doel de beweging van „slots” te vergemakkelijken. Tevens worden verschillende middelen om de positie van nieuwe gegadigden, waaronder regionale luchtvaartmaatschappijen, te versterken en om de bestaande verordening gemakkelijker te doen naleven, in overweging genomen.

(1999/C 370/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0623/99

van Josep Pons Grau (PSE) en María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Het fokken, africhten en houden van honden van zgn. agressieve rassen

De laatste weken heeft de pers in diverse lidstaten melding gemaakt van gevallen waarbij mensen door honden zijn aangevallen.

Deze uiterst droevige en betreuenswaardige voorvallen, soms met dodelijke afloop, hebben tot toenemende angst en echte verontwaardiging geleid, hetgeen, tezamen met het gebrek aan informatie en de neiging om „per omgaande” wetgeving vast te stellen, onaangename gevolgen kan hebben.

Ten eerste is het duidelijk dat onze burgers, vooral bejaarden en kinderen, dreigen het slachtoffer te worden van een aanval van deze vervaarlijke dieren die beestachtig agressief zijn gemaakt door een slechte training, verwaarlozing of mishandeling. Ten tweede bestaat het gevaar dat alleen de dieren de schuld krijgen en daarbij de verantwoordelijkheid van bazen, fokkers, trainers, verkopers e.d. wordt vergeten, de hondenwereld in agressieve en niet-agressieve rassen wordt verdeeld en tenslotte op de uitroeiing van gehele rassen wordt aangedrongen. En ten derde heeft dit de aandacht gevestigd op een grote wettelijke leemte op communautair niveau en bij de meeste lidstaten.

Onzes inziens dienen zowel de burgers als de honden te worden beschermd, evenals de goede en harmonische betrekkingen binnen de al duizenden jaren bestaande samenleving van mensen en honden.

Het bezit van dit soort honden in landen zoals Spanje is de laatste jaren verviervoudigd en de Europese dierenbeschermingsinstanties hebben gewaarschuwd dat het gevaar bestaat dat deze dieren als het houden ervan uit de mode raakt, zonder enig toezicht op straat worden achtergelaten.

Acht de Commissie het niet dringend noodzakelijk dat er een richtlijn wordt vastgesteld met het oog op naar behoren fokken, trainen, gebruiken, verkopen, houden en verzorgen van mogelijk agressieve dieren?

Acht de Commissie een algeheel verbod op het organiseren van hondengevechten en een uiterst strenge veroordeling van organisatoren, toeschouwers en profiteurs van dergelijke gevechten niet geboden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(23 april 1999)

De Commissie is het met de geachte parlementsleden eens dat dergelijke trieste en betreuenswaardige voorvallen met agressieve honden onaanvaardbaar zijn.

De communautaire welzijnsvoorschriften beogen in de eerste plaats de bescherming van landbouwhuisdieren bij het houden, vervoeren en slachten. Algemene voorschriften regelen het houden van landbouwhuisdieren en er bestaan uitvoeringsvoorschriften voor het houden van legkippen, kalveren en varkens. De besprekingen in de Raad over de verbetering van de huidige richtlijn over het houden van legkippen en over het opnemen van dierlijke productie in het domein van biologische landbouw zijn reeds erg gevorderd. Tevens bestaan er voorschriften ter bescherming van dieren tijdens het transport (Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 ⁽¹⁾). Deze richtlijn, met name hoofdstuk III van de bijlage bij de richtlijn, geldt tevens voor het vervoeren van honden.

Communautaire voorschriften regelen ook het gebruik van honden voor experimentele en wetenschappelijke doeleinden, dat valt onder Richtlijn 86/609/EEG van 24 november 1986 inzake de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende de bescherming van dieren die voor experimentele en andere wetenschappelijke doeleinden worden gebruikt ⁽²⁾.

Voor de vraag van de geachte parlementsleden over het fokken van honden moet worden verwezen naar de nationale wetgeving in de lidstaten, daar dit domein onder de bevoegdheden van de lidstaten valt. Daarom is de Commissie momenteel niet voornemens voorstellen uit te werken over de specifieke wetgeving inzake het fokken van honden.

(¹) PB L 340 van 11.12.1991.

(²) PB L 358 van 18.12.1986.

(1999/C 370/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0626/99
van Umberto Bossi (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Herstel van de Toren van Pisa

Kan de Commissie meedelen of de diverse herstelwerkzaamheden aan de Toren van Pisa ook met bijdragen van Europa zijn gefinancierd?

Zo ja, kan zij vaststellen om welk bedrag het hierbij gaat, welke fondsen zijn aangewend en in welke termijnen de betalingen geschieden?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie laat het geachte parlements lid weten dat twee keer een financiële bijdrage voor de Toren van Pisa is verstrekt in het kader van de actie en het programma voor het behoud van architectonisch erfgoed van uitzonderlijk belang.

In december 1997 werd een financiële bijdrage van 50.000 € verleend voor methodologisch onderzoek naar de beste restauratiemethode met het oog op het behoud van de stenen, die zijn aangetast door de bijzondere omstandigheden waarin het scheefstaande monument al acht eeuwen verkeert. Deze financiële bijdrage hield geen verband met de werken in verband met de stand van de Toren.

Dit onderzoek heeft goede resultaten opgeleverd, die ook kunnen worden toegepast bij andere monumenten in Europa. Deze eerste experimentele stap was voor het centrale restauratieinstituut in Rome en de universiteit van Pisa, via het comité voor het behoud van de Toren, aanleiding om in het kader van het Raphaël-programma een voorstel in te dienen voor een Europees restauratielaboratorium. Het voorstel werd eind 1998 goedgekeurd met een budget van 271 327 € (de eerste betaling is verricht, de tweede en laatste betaling vindt plaats als het project is voltooid, midden 2000.

(1999/C 370/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0627/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: EG-fondsen en „Sviluppo Italia”

Zoals bekend voorziet het Italiaanse Decreet 1/99 in de oprichting van een holding onder de naam SVILUPPO ITALIA. Daarin worden de deelnames van de Italiaanse staat in bestaande vennootschappen bijeengebracht zodat er één conglomeraat ontstaat overeenkomstig art. 1, eerste alinea. Het Decreet wil de taken van de holding opsplitsen in „ontwikkelingsdiensten” en „financiële diensten”. Deze taken moeten worden uitgegeven door twee vennootschappen die onder „S.I.” vallen.

Overwegende dat het EG-geld dat specifiek bestemd is voor de „financiering” van programma's om bedrijven en achterstandsgebieden te promoten, wordt gebruikt als beginkapitaal (risico) en als geldstroom (financiering) ten behoeve van een doelgroep, die formeel een particulier karakter heeft (naamloze vennootschap), maar feitelijk in handen van de overheid is, met de mogelijkheid om het geld voor andere steun aan te wenden dan die waarvoor de fondsen bedoeld zijn.

Omdat er geen boekhoudkundig onderscheid wordt gemaakt tussen activiteiten die worden verricht om in eisen van openbaar belang te voorzien en activiteiten die ten dienste staan van het bedrijf, de S.I.-werkmaatschappijen steeds een dominante positie zullen bekleden op de markt van ontwikkelingsdiensten en financiële diensten;

De S.I.-groep een structuur is met een privaatrechtelijke rechtspersoonlijkheid, ten opzichte waarvan daarom garanties en waarborgen minder inhoud hebben dan die welke bestaan bij een publiekrechtelijke organisatie.

Kan de Commissie medelen of zij het bestaan aanwezig acht van eventuele contrasten met de EG-voorschriften voor structuurfondsen, overheidssteun en mededinging?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(16 april 1999)

De lidstaten kunnen zelf bepalen op welke wijze zij de structuurfondsen beheren. Het feit dat een lidstaat besloten heeft zijn deelnames bijeen te brengen onder één rechtspersoonlijkheid betekent niet dat deze zaak nu onder de regels van de Gemeenschap betreffende staatssteun valt.

Op grond van het EG-Verdrag (artikel 222) wordt de regeling van het eigendomsrecht in de lidstaten onverlet gelaten. Het feit dat een lidstaat een holding vormt met een privaatrechtelijke rechtspersoonlijkheid houdt op zich geen schending in van de regels van de Gemeenschap betreffende de mededinging.

De activiteiten van Sviluppo Italia zijn in ieder geval onderworpen aan de regels van de Gemeenschap betreffende de mededinging en met name die betreffende staatssteun.

(1999/C 370/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0628/99 van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(12 maart 1999)

Betreft: Klachtendienst — wisselkosten

Naar aanleiding van de invoering van de euro en de hoge kosten bij het wisselen van geld wordt in vier landen onderzoek verricht bij banken. In dit verband heeft de EU-Commissie een eigen klachtendienst opgericht waar burgers klachten kunnen indienen over te hoge wisselkosten.

Naar aanleiding hiervan kunnen de volgende vragen worden gesteld:

1. Op grond van welke criteria zijn de gecontroleerde banken geselecteerd?
2. Klopt het dat er door banken afspraken gemaakt zijn over de tarieven?
3. Waarom zijn er geen Oostenrijkse banken gecontroleerd?
4. Wanneer de controle uitgebreid zou worden tot Oostenrijk, welke instellingen zouden dan voor controle in aanmerking komen?
5. Worden er verdenkingen gekoesterd jegens Oostenrijkse banken?
6. Waar bevindt zich deze klachtendienst (in iedere lidstaat of alleen in Brussel)?
7. Hoe komt de burger erachter waar hij terecht kan?
8. Werd de oprichting van de klachtendienst aangekondigd? Zo ja, wanneer en waar?

9. Hoeveel klachten zijn er sinds de oprichting van de klachtendienst gemiddeld per dag en per week ingediend?
10. Welke problemen en vragen worden door de klagende burgers het meest aan de orde gesteld?
11. Uit welke landen komen de meeste klachten binnen?
12. Op welke problemen in Oostenrijk werd de dienst gewezen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(30 april 1999)

1.-2. Bij de keuze van de banken waar in verband met het onderzoek verificaties zijn verricht, is men uitgegaan van overwegingen van operationele aard, onder andere hun omvang en belang alsook de beschikbare middelen. De verificaties werden verricht om na te gaan of bij de vaststelling van de wisselprovisie de Europese banken onderlinge afspraken hebben gemaakt. Daarnaast heeft de Commissie op dezelfde dag schriftelijke verzoeken om inlichtingen gericht aan 17 bankfederaties, verspreid over acht lidstaten, waaronder Oostenrijk. De documenten die in het kader van deze twee procedures zijn verkregen, worden op het ogenblik onderzocht om hier elementen uit te lichten die zouden wijzen op het bestaan van een gemeenschappelijke praktijk inzake de vaststelling van wisselprovisie. Het geachte parlementslid zal begrijpen dat de Commissie zich in dit stadium nog niet kan uitspreken over het resultaat van haar verificaties.

3.-5. Het feit dat er geen enkele verificatie in Oostenrijk is verricht betekent niet noodzakelijkerwijze dat de Oostenrijkse banken buiten het bestek van het onderzoek van de Commissie vallen.

Ten aanzien van de andere punten die door het geachte parlementslid ter sprake zijn gebracht dient allereerst te worden opgemerkt dat de door de Commissie in het leven geroepen klachtendiensten niet rechtstreeks verband houden met het in het kader van de concurrentie verrichte onderzoek bedoeld in de punten 1 tot en met 5. De Commissie heeft namelijk besloten twee e-mailadressen en twee faxnummers open te stellen om de burgers in de gelegenheid te stellen haar op de hoogte te brengen van moeilijkheden die zij ondervinden, bijvoorbeeld in gevallen waarin sprake is van niet-inachtneming van het rechtskader dat op de euro van toepassing is (bijvoorbeeld wanneer de officiële wisselkoers niet wordt toegepast) of wanneer sprake is van niet-naleving van de aanbeveling inzake bankkosten voor het wisselen van bankbiljetten en betalingstransacties in de context van de omrekening naar de euro. Op deze wijze hoopt de Commissie een duidelijker beeld te krijgen van de praktische problemen die zich voordoen. Dit initiatief is genomen om bij te dragen aan de verbetering van betalingssystemen, los van het door de Commissie ingestelde concurrentieonderzoek. Ten aanzien van de specifieke vragen van het geachte parlementslid zijn de antwoorden als volgt:

6. De informatie die bij de Commissie via de fax en e-mail binnenkomt gaat niet naar een nieuwe „klachtendienst”, maar wordt doorgegeven aan het Directoraat-generaal Interne markt en financiële diensten (DG XV) en het Directoraat-generaal Consumentenbeleid en bescherming van de gezondheid van de consument (DG XXIV) in het kader van hun structuur en hun gewone werkzaamheden. Alle informatie wordt bijeengebracht in dezelfde database. Er zijn geen andere meldpunten, vooral niet op nationaal niveau.

7.-8. Het e-mail-adres en de faxnummers zijn aangekondigd in persbericht IP 99/90 dat op 5 februari 1999 door de Commissie is gepubliceerd.

9. Tijdens de eerste zes weken waarin de dienst operationeel was, kwamen er gemiddeld 15 e-mails en tien faxberichten per week binnen.

10. De voorlopige resultaten geven aan dat ongeveer een derde van de klachten betrekking heeft op grensoverschrijdende overschrijvingen (hierbij staan de hoge kosten op de voorgrond; in sommige berichten wordt over lange termijnen geklaagd). Het in rekening brengen van hoge kosten voor het verzilveren van cheques is eveneens het onderwerp van talrijke klachten. Bij de meeste klachten gaat het echter over problemen in verband met de nieuwe kosten die bij het wisselen van bankbiljetten worden aangerekend. In dit verband blijkt uit talrijke boodschappen de teleurstelling over het feit dat deze kosten niet zijn verdwenen of duidelijk minder zijn geworden, terwijl zij volgens een aantal klagers zelfs hoger zijn geworden. De Commissie zal in april 1999 meer volledige cijfers bekendmaken.

11.-12. De meeste klachten kwamen uit België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Nederland en Oostenrijk. Wat Oostenrijk betreft wijken de klachten in aantal noch in soort sterk af van de klachten uit andere lidstaten.

(1999/C 370/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0630/99**van Encarnación Redondo Jiménez (PPE) aan de Commissie**

(12 maart 1999)

Betreft: Aardamandel (*Cyperus esculentus*)

De aardamandel (*Cyperus esculentus*), een typisch landbouwgewas uit Valencia, wordt ernstig bedreigd door de uitvoer van derde landen, en daarmee ook de productie van amandelmelk, een typische drank uit deze regio. De douanecode van de aardamandel is nr. 07149090. In 1995 werd ongeveer 1.280.000 kg ingevoerd uit Ivoorkust, Burkina Faso, Mali en Niger.

Waarom bestaan er geen gegevens over de sinds dat jaar ingevoerde hoeveelheden aardamandelen?

Het is de Commissie niet bekend via welke havens of douaneposten de aardamandelen uit derde landen de afgelopen jaren zijn ingevoerd. Is zij voornemens maatregelen te nemen om in de toekomst de invoer van aardamandelen te controleren?

Zo neen, hoe denkt zij grip te krijgen op het probleem van de aflatoxine, een stof die bijzonder schadelijk is voor de gezondheid van de mens?

**Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie**

(6 mei 1999)

GN-code 07149090 is een tariefcode voor overige producten en omvat alle overige producten van het soort wortels en knollen met een hoog gehalte aan zetmeel of inuline, vers of gekoeld, bevroren of gedroogd, zoals onder meer aardamandelen. Het is dus niet mogelijk precies vast te stellen welke de bijdrage van de aardamandel in het onder deze code vallende handelsverkeer is. Uit een onderzoek van de statistische gegevens blijkt evenwel dat er, indien de onder GN-code 07149090 ingevoerde hoeveelheid enkel de eetbare aardamandel zou betreffen, in 1995 1.280 ton, in 1996 1.537 ton en in 1997 1.472 ton in Spanje zou zijn ingevoerd.

In 1997 was Mali het voornaamste exporterende land met 1.239 ton voor de Gemeenschap, waarvan 1.213 ton voor Spanje. Het is vermeldenswaard dat de invoer uit Mali sterk toeneemt (vergelijk met 229 ton in 1995 en 761 ton in 1996). In de hiernavolgende tabel worden de invoercijfers voor 1996 en 1997 in detail gegeven. Op basis van gedeeltelijke cijfers kan voor 1998 eenzelfde tendentie als in 1997 worden vastgesteld.

(ton)

Uitvoerland:	Invoer in 1996		Invoer in 1997	
	EU15	Spanje	EU15	Spanje
Mali	761	737	1239	1213
Ivoorkust	672	564	40	35
Niger	170	147	152	152
Burkina Faso	70	70	53	53

Gezien de omvang en de waarde die de handel in aardamandelen vertegenwoordigt, zelfs als wordt aangenomen dat aardamandelen het enige product van GN-code 07149090 zijn lijkt het in het leven roepen van een specifieke aanvullende code niet gerechtvaardigd, temeer niet omdat zulks extra administratieve problemen voor de kleine producenten zou opleveren.

Er bestaan voor aardamandelen geen specifieke fytosanitaire communautaire bepalingen. Wel gelden de algemene bepalingen vastgesteld bij Richtlijn 77/93/EEG van de Raad van 21 december 1996 betreffende de beschermende maatregelen tegen het binnenbrengen op het grondgebied van de lidstaten van voor planten of voor plantaardige producten schadelijke organismen (⁽¹⁾), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/2/EG (⁽²⁾).

Voorts gelden de bepalingen van Richtlijn 89/397/EEG van de Raad van 14 juni 1989 inzake de officiële controle op levensmiddelen⁽³⁾. Deze controles betreffen onder andere de maximumgehalten aan residuen van bestrijdingsmiddelen, vastgesteld bij Richtlijn 90/642/EEG van de Raad van 27 november 1990 betreffende de vaststelling van maximumgehalten aan residuen van bestrijdingsmiddelen in en op bepaalde producten van plantaardige oorsprong, met inbegrip van groenten en fruit⁽⁴⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/82/EG van de Commissie⁽⁵⁾.

Verordening (EG) 1525/98 van de Commissie van 16 juli 1998 houdende wijziging van Verordening (EG) 194/97 tot vaststelling van maximumgehalten aan bepaalde verontreinigers in levensmiddelen⁽⁶⁾ stelt maximumgehalten voor aflatoxinen in bepaalde levensmiddelen vast. De Commissie beschikt over geen enkel gegeven dat aantoont dat eetbare aardmandelen kunnen worden besmet met aflatoxinen. Daarom zijn er geen maximumgrenzen voor aflatoxinen voor deze groente vastgesteld. Indien haar gegevens zouden worden verstrekt, zal de Commissie deze zeker instudie nemen en, in voorkomend geval, de maatregelen treffen die nodig zijn om de volksgezondheid te beschermen.

(¹) PB L 26 van 31.1.1977.

(²) PB L 15 van 21.1.1998.

(³) PB L 186 van 30.6.1989.

(⁴) PB L 350 van 14.12.1990.

(⁵) PB L 290 van 29.10.1998.

(⁶) PB L 201 van 17.7.1998.

(1999/C 370/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0637/99

van Hanja Maij-Weggen (PPE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Martelingen in Zimbabwe

Is de Commissie op de hoogte van het feit dat twee journalisten van de „Zimbabwe Standard” gevangen zijn genomen door de militaire politie en dat deze journalisten door hen werden gemarteld?

Kan de Commissie bevestigen dat op 29 januari een EU-demarche plaatsvond bij waarnemend minister van Buitenlandse Zaken, de heer Shamuyari?

Weet de Commissie hoe deze kwestie is afgelopen?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie

(15 april 1999)

De Commissie is op de hoogte van de aanhouding en marteling van twee journalisten van het weekblad *The Standard* door Zimbabwaanse militairen en kan bevestigen dat de Unie, de Verenigde Staten, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Japan en Noorwegen op 29 januari 1999 gezamenlijk een demarche deden bij waarnemend minister van Buitenlandse Zaken Shamuyarira. De Commissie sloot zich hierbij aan.

In een televisie-interview op 20 februari 1999 voerde president Mugabe ter verdediging van het gedrag van de militairen aan dat ze het nationaal belang wilden beschermen. Hij uitte tevens kritiek op de onafhankelijke pers en op sommige maatschappelijke groepen. Als reactie hierop hebben de lidstaten en de Commissie de Zimbabwaanse ambassadeurs in Europese hoofdsteden op 24 februari 1999 ontboden. Bij deze gelegenheid gaf de Commissie nog eens uiting aan haar bezorgdheid, die reeds bij de demarche van 29 januari 1999 was uitgesproken. Ze verklaarde dat ze ontgoocheld was over de inhoud van de televisietoespraak van president Mugabe en wees erop dat er nog geen officieel antwoord werd gegeven op de demarche.

Minister van Buitenlandse Zaken Mudenge heeft op 5 maart 1999 op de demarche van de Unie gereageerd tijdens een ontmoeting met de EU-ambassadeurs en het hoofd van de delegatie van de Commissie in Harare. De minister herhaalde de officiële verklaring dat de militairen ter verdediging van het land hadden gehandeld. Hij beklemtoonde niettemin dat Zimbabwe zich inzet voor de eerbiediging van de mensenrechten en zei ervan overtuigd te zijn dat het hier om een „op zichzelf staand incident” ging. Dit bleek, volgens de minister, ook uit de volledige medewerking van de regering bij het gerechtelijke onderzoek naar de aanhouding en de vermeende martelingen.

De Commissie verheugt zich over het ononderbroken functioneren en de onafhankelijkheid van het Zimbabwaanse gerechtelijk apparaat maar zal het verloop van de zaak op de voet volgen. Op initiatief van de Commissie heeft de werkgroep Afrika van de Raad een speciale vergadering over Zimbabwe belegd voor 29 april 1999.

(1999/C 370/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0638/99
van Hanja Maij-Weggen (PPE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: De arrestatie van een mensenrechtenactivist in Indonesië

Is de Commissie op de hoogte van de arrestatie van de vreedzame mensenrechtenactivist de heer Izack Windesi, samen met acht anderen, te Irian Jaya?

Is de Commissie bereid bij de Indonesische autoriteiten om opheldering te vragen over de aanklacht tegen deze mensen en over de wijze waarop een proces zal volgen?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(19 april 1999)

De Commissie heeft vernomen dat Iszack Windesl in februari 1999 samen met een aantal andere militanten in Irian Jaya is gearresteerd, en nog steeds in gevangenschap verkeert. De Commissie tracht op dit ogenblik in samenwerking met de lidstaten zoveel mogelijk bijkomende informatie te verzamelen, ten einde deze zaak bij de Indonesische autoriteiten aan te kaarten.

(1999/C 370/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0642/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Deens importverbod voor loodkristal

1. Beschikt de Europese Commissie over informatie dat lood in ionvorm uit loodkristal kan vrijkomen?
2. Hoe beoordeelt de Commissie de bekendmaking van de „Verordening inzake het verbod op de invoer, verkoop en de productie van lood en van bepaalde loodhoudende producten” door de Deense regering met betrekking tot het importverbod voor loodkristal dat in deze verordening wordt afgekondigd?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(30 april 1999)

Bij de productie van loodkristallen producten bij zeer hoge temperaturen, wordt het lood een integrerend onderdeel van de glasmatrix met een hoge chemische en fysische stabiliteit. Voor het uitloggen van lood geldt momenteel een ISO-norm die het vrijkomen van lood uit loodkristallen serviesgoed regelt. De grenswaarden zijn 2,50 ppm (parts per million) lood (Pb) voor groot serviesgoed en 5,00 ppm Pb voor klein serviesgoed.

Momenteel wordt gewerkt aan een herziene norm met grenswaarden van 0,75 ppm Pb voor groot serviesgoed en 1,50 ppm Pb voor klein serviesgoed. De Internationale kristalfederatie heeft deze nieuwe waarden al aangenomen als vrijwillige norm. Deze wordt thans toegepast en nageleefd

Op 31 december 1998 heeft de Deense regering de Commissie in het kader van de procedure van Richtlijn 98/34/EG van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften ⁽¹⁾ (codificatie van Richtlijn 83/189/EEG en de opeenvolgende wijzigingen daarvan) in kennis gesteld van een ontwerpdecreet betreffende het verbod op de invoer, verkoop en fabricage van lood en bepaalde loodhoudende producten.

De bij genoemde richtlijn ingestelde kennisgevingsprocedure moet voorkomen dat er ongegronde handelsbelemmeringen ontstaan tussen de lidstaten. Het door de Deense regering meegedeelde ontwerpdecreet behelst onder meer een verbod op de invoer van kristallen producten die lood bevatten. Daardoor wordt belemmert dat in Denemarken kristallen producten in de handel worden gebracht die in andere lidstaten legaal zijn gefabriceerd of in de handel zijn gebracht. Een dergelijke belemmering kan worden beschouwd als zijnde in strijd met artikel 30 van het EG-Verdrag, tenzij kan worden aangetoond dat zij proportioneel is en op objectieve gronden berust, in dit geval in verband met de bescherming van de volksgezondheid of het milieu.

In dit stadium wordt nog over het ontwerp overlegd en de Commissie heeft nog geen definitief standpunt bepaald.

(¹) PB L 204 van 21.7.1998.

(1999/C 370/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0643/99
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Kosten van het EU-rijbewijs

Voor de afgifte van een nieuw EU-rijbewijs door de autoriteiten van de lidstaten moet in de regel worden betaald.

1. Moet het oude rijbewijs verplicht worden ingewisseld voor een nieuw EU-rijbewijs?
2. Heeft de Commissie kennis genomen van de tarieven die in de lidstaten voor de afgifte van een nieuw EU-rijbewijs moeten worden betaald?
3. Hoe verklaart de Commissie dat de tarieven voor de afgifte van het nieuwe rijbewijs soms aanzienlijk uiteenlopen?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(4 mei 1999)

1. In Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs (¹) zijn met name de volgende gedetailleerde bepalingen opgenomen met betrekking tot de afgifte van rijbewijzen:

„De lidstaten stellen het nationale rijbewijs op volgens het in bijlage I bedoelde Europese model en overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn.”

„ De door de lidstaten afgegeven rijbewijzen worden onderling erkend. ”

„ Wanneer de houder van een geldig rijbewijs zijn gewone verblijfplaats verwerft in een andere lidstaat dan die welke het rijbewijs heeft afgegeven, kan het gastland zijn nationale bepalingen inzake de geldigheidsduur van het rijbewijs, medisch onderzoek en belastingen toepassen op de houder van het rijbewijs en de in verband met de administratie noodzakelijke vermeldingen op het rijbewijs aanbrengen.”

Met ingang van 1 juli 1996 hebben alle lidstaten een nieuw model rijbewijs ingevoerd, overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn. De afgifte van rijbewijzen blijft echter onder de nationale bevoegdheid vallen. Het gebruik van het nieuwe Europese model betekent niet dat bestaande geldige rijbewijzen moeten worden vernieuwd. Hierover kan iedere lidstaat zelf een besluit nemen. Wel is in de richtlijn duidelijk bepaald dat alle rijbewijzen die door een lidstaat zijn afgegeven door de andere lidstaten moeten worden erkend, ook al dateert het rijbewijs van voor 1 juli 1996 en is het niet in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn.

2. De tarieven voor de afgifte van een nieuw Europees rijbewijs vallen eveneens onder de nationale bevoegdheid. In de praktijk lopen de kosten van een nieuw rijbewijs in de diverse lidstaten nogal uiteen, van ongeveer 12,5 € tot 84 €.

3. De aanzienlijke verschillen tussen de door de lidstaten gehanteerde tarieven voor de afgifte van een nieuw rijbewijs zijn het gevolg van de van land tot land verschillende kosten van het theoretische examen, het praktijkexamen, de medische keuring, de hiermee verband houdende administratiekosten en de uiteindelijke afgifte van het document zelf.

(¹) PB L 237 van 24.8.1991.

(1999/C 370/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0644/99
van Karl-Heinz Florenz (PPE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Klimaatbeleid van de EU

De Europese Unie heeft zich er op de derde conferentie van de partijen bij het raamverdrag inzake klimaatverandering in december 1997 in Kyoto toe verplicht de CO₂-emissie in de periode tot 2010 ten opzichte van 1990 met 8 % te verminderen. De Bondsrepubliek Duitsland heeft hierin het grootste aandeel.

De Duitse bondsregering heeft zich nu ten doel gesteld zich „definitief” terug te trekken uit de kernenergie. Bondskanselier Schröder heeft in dit verband in zijn regeringsverklaring meegedeeld dat Duitsland in een nieuwe energiemix steenkool en bruinkool nodig heeft.

Welke consequenties heeft deze beleidsdoelstelling van de Duitse regering voor de nakoming van de toezeggingen die de Europese Unie in Kyoto heeft gedaan? Hoe beoordeelt de Commissie deze Duitse beleidswijziging om af te stappen van kernenergie tegen de achtergrond van de wereldwijd noodzakelijke bescherming van het klimaat?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(28 april 1999)

Te Kyoto zijn de lidstaten en de Gemeenschap voor een geheel van zes broeikasgassen en niet alleen voor kooldioxide (CO₂) een emissiereductiedoelstelling van -8 % tegen 2008-2012 in vergelijking met de niveaus van 1990 overeengekomen. In de Gemeenschap produceert Duitsland het grootste deel van de emissies van broeikasgassen en in 1990 bedroegen de emissies van dat land voor de drie belangrijkste broeikasgassen – CO₂, methaan en stikstofoxide – 1204 miljoen ton (Mt) CO₂-equivalent, hetgeen overeenkomt met 28,6 % van de totale emissies in de Gemeenschap. De Duitse regering heeft ook een nationale doelstelling om de CO₂-emissies tegen 2005 met 25 % te verlagen ten opzichte van het niveau van 1990.

Op grond van artikel 4 van het Protocol van Kyoto hebben de lidstaten en de Gemeenschap de mogelijkheid om de te Kyoto overeengekomen emissiereductiedoelstelling te realiseren. In dit kader zijn de lidstaten tijdens de Milieuraad van juni 1998 voor de -8 %-doelstelling van de Gemeenschap een interne lastenverdeling overeengekomen. In 1995 lagen de Duitse emissies van broeikasgassen circa 12 % onder het niveau van 1990.

Om zijn verbintenissen uit hoofde van het Protocol van Kyoto na te komen, zal Duitsland vooral steunen op de ontwikkeling en tenuitvoerlegging van nationale beleidsmaatregelen. Elke lidstaat zal een beleid en maatregelen uitwerken die het meest kostenefficiënt zijn om zijn verbintenis na te komen. Ook op communautair niveau zullen een beleid en een aantal maatregelen nodig zijn om de nationale inspanningen te ondersteunen en aan te vullen.

Wat de gevolgen van het opgeven van kernenergie in Duitsland voor het klimaatbeleid betreft, heeft de Commissie altijd het standpunt ingenomen dat het zoeken naar een evenwicht tussen beleidsdoelstellingen als de rol van kernenergie in de energiemix en doelstellingen inzake klimaatverandering tot de verantwoordelijkheid van de lidstaten behoort. Het is aan de Duitse regering te evalueren welke gevolgen haar beslissing om geleidelijk af te stappen van kernenergie op haar klimaatverbintenissen en -beleid heeft. In haar recente mededelingen over het klimaat heeft de Commissie aangetoond dat er in alle sectoren aanzienlijke reducties van broeikasgasemissies mogelijk zijn door grotere energie-efficiëntie, maatregelen aan de vraagzijde, gebruik van duurzame energiebronnen en flexibele mechanismen.

Het is moeilijk nu de impact op de bescherming van het klimaat te evalueren van het afstappen van kernenergie in Duitsland omdat er nog geen informatie beschikbaar is over de manier waarop de verschuiving van kernenergie naar andere energiebronnen zal gebeuren.

(1999/C 370/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0649/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Ongecontroleerde toename van de immigratiestromen naar de EU

Er is momenteel sprake van een enorme toestroom van immigranten naar de Unie, en vooral naar de landen die vanwege hun geografische ligging de minste mogelijkheden hebben om deze toestroom te controleren. Gezien het feit dat in sommige landen, zoals Italië, immigratiewetten zijn uitgevaardigd die zelfs niet gedeeltelijk beantwoorden aan de werkelijke verlangens van de burgers, zowel van de Gemeenschap als van buiten de Gemeenschap, wordt de Raad verzocht om, in afwachting van de verwezenlijking van de Politieke Unie, maatregelen te treffen waarmee de immigratiestromen in alle lidstaten in gelijke mate onder controle kunnen worden gebracht.

Antwoord van mevrouw Gradin namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie stemt in met de analyse volgens welke beheersing van de migratiestromen op het niveau van de Unie een van de voornaamste doelstellingen in het bestek van de tenuitvoerlegging van het Verdrag van Amsterdam is.

In het bijzonder dient de Raad uit hoofde van artikel 62, de leden 1 en 2 van het EG-verdrag (het voormalige artikel 73 J), maatregelen goed te keuren met betrekking tot het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten, vooral betreffende de normen en procedures die de lidstaten in acht moeten nemen bij het uitvoeren van de controles aan de buitengrenzen alsmede betreffende de voorschriften inzake visa voor korte duur.

De Raad dient evenzo, uit hoofde van artikel 63, lid 3, onder a) en b) van het EG-verdrag (het voormalige artikel 73 K) maatregelen te nemen met betrekking tot het immigratiebeleid, op de gebieden van de voorwaarden voor toegang en verblijf, alsook op het gebied van illegale immigratie en illegaal verblijf.

Bovendien zal de tenuitvoerlegging van het protocol tot opneming van het Schengen-acquis in het kader van de Europese Unie er toe leiden dat de Unie voorzien wordt van een reeks instrumenten die in het bestek van deze intergouvernementele samenwerking al zijn vastgesteld.

Het lijkt derhalve, in het licht van het voorafgaande, dat het rechtskader na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam, op het gebied van immigratie en controles aan de grenzen, daadwerkelijk de goedkeuring mogelijk maakt van juridisch dwingende normen op het vlak van de Unie.

(1999/C 370/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0679/99
van Richard Corbett (PSE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Het beoordelen van de noodzaak tot een milieu-effectrapportage

De richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats (92/43/EEG) ⁽¹⁾ bepaalt dat voor elk project waarbij het aannemelijk is dat schade toegebracht zal worden aan een beschermd gebied een milieu-effectrapportage dient plaats te vinden. Daarvoor moet echter eerst vastgesteld worden of het aannemelijk is dat er schade aan het milieu zal worden toegebracht. Wat is, hiervan uitgaande, de mening van de Commissie over de situatie die ontstaat wanneer een project doorgang vindt zonder dat er zo'n beoordeling vooraf heeft plaatsgevonden, of waarin deze beoordeling pas plaatsvindt na voltooiing van het project? Is de Commissie op de hoogte van de modernisering van de bruggen aan de Southport Coastal Road, met als gevolg een verhoging van de verkeerscapaciteit en een toename van het verkeer door een beschermd gebied? Is het de Commissie bekend dat de door het bureau English Nature uitgevoerde milieu-

effectrapportage, waarin werd geconcludeerd dat het project geen schade aan het milieu zou toebrengen, pas enkele maanden na voltooiing van het project plaatsvond en pas nadat daarop door milieugroeperingen veelvuldig was aangedrongen? Is de Commissie van mening dat in dit geval werd gehandeld naar de letter en de geest van de richtlijn inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats?

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(23 april 1999)

Het geachte parlementslid refereert aan artikel 6 lid 3 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (de „Habitatrichtlijn”). De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord op zijn eerdere schriftelijke vragen E-2868/98 en E-2869/98 (¹), waarin de strekking van artikel 6 lid 3 uiteengezet wordt en duidelijk wordt gemaakt dat het artikel betrekking heeft op een „plan of project” waarvan aangenomen mag worden dat het een aanzienlijk schadelijk effect op een beschermd gebied („Speciale beschermingszone” in de zin van de Habitatrichtlijn of de Vogelrichtlijn) zal hebben. Dergelijke plannen of projecten dienen met het oog op het natuurbehoud te worden onderworpen aan een passend onderzoek naar de gevolgen voor het gebied.

De Commissie is op de hoogte van de klacht over de modernisering van twee bestaande bruggen die deel uitmaken van de Southport Coast Road. Sinds zij de klacht in juni 1998 ontvangen heeft, is de Commissie actief doende deze te onderzoeken. De Commissie is evenwel niet op de hoogte van enig terzake doend wetenschappelijk bewijs dat door de aanklagers of het Verenigd Koninkrijk zou zijn aangebracht en aantoont dat de moderniseringswerkzaamheden aan de bruggen waarschijnlijk een aanzienlijke aantasting van de milieuwaarde van het gebied zullen veroorzaken. De Commissie vestigt de aandacht op het feit dat de Southport Coast Road reeds sinds de jaren 60 bestaat.

De Commissie is ervan op de hoogte dat de Britse autoriteiten momenteel beraadslagen over een ontwerpstrategie ten aanzien van het natuurbehoud in het kustgebied van Sefton, dat is voorgedragen om kachtens de Habitatrichtlijn als speciale beschermingszone te worden aangewezen. Het ontwerp is opgesteld door de bevoegde Britse autoriteiten, hetgeen aan toont aan dat zij zich bewust zijn van hun verplichtingen uit hoofde van de Habitatrichtlijn. Indien het geachte parlementslid bezorgd is over de procedurele aspecten van deze kwestie, wordt hij eraan herinnerd dat er wellicht nationale rechtsmiddelen ter beschikking staan.

Alleen het Hof van Justitie kan een definitieve interpretatie van de richtlijn verstrekken en de Commissie betreurt dat zij het geachte parlementslid niet van meer informatie kan voorzien dan die welke zij reeds in haar voorafgaande antwoord heeft gegeven.

(¹) PB C 142 van 21.5.1999, blz. 50.

(1999/C 370/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0682/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999

De Commissie heeft op 18 februari 1999 een mondeling voorstel gedaan inzake contingenten voor tonijnfilets in 1999 waarbij het volume werd vastgesteld op 2.500 ton (6 % heffing).

De Commissie heeft haar voorstel met de volgende argumenten gestaafd:

- a) zij heeft een studie uitgevoerd over de beschikbare voorraden tonijnfilet op de internationale markt met het volgende resultaat: SAP-landen 30.000 ton beschikbaar; ACS-landen 10.000 ton beschikbaar; EU-landen 10.000 ton beschikbaar;
- b) de noodzakelijke bevoorrading van de communautaire industrie wordt geraamd op 59.000 ton zodat er een tekort is van 9.000 ton;
- c) de Commissie is gevoelig voor de argumenten die naar voren werden gebracht door een Italiaanse onderneming inzake het verlies aan concurrentievermogen, zowel op de interne markt als op de wereldmarkt hetgeen een gevaar betekent voor de werkgelegenheid in de Italiaanse conservenindustrie.

Hierbij zij vermeld dat de arbeidskosten in derde landen voor het prepareren van tonijnfilets veel lager zijn dan in de Gemeenschap hetgeen betekent dat de Commissie haar verantwoordelijkheid dient te aanvaarden en het concurrentievermogen van de Italiaanse conservenindustrie moet waarborgen om de ineenstorting van deze industrie op de conservenmarkt te verhoeden.

Deze opstelling van de Commissie is onhoudbaar, schadelijk en in strijd met de belangen van een groot deel van de tonijnverwerkende industrie van de Gemeenschap, namelijk Spanje, Frankrijk en Portugal en bovendien een aantal Italiaanse ondernemingen en zulks om redenen die zo duidelijk zijn dat de houding van de Commissie op geen enkele wijze kan worden goedgekeurd.

De visverwerkende industrie en de aquacultuur vormen een essentiële pijler van het gemeenschappelijk visserijbeleid dat bijdraagt tot de voedselvoorziening ten aanzien van producten waarvoor een tekort bestaat op de markt van de Europese Unie en de vooruitzichten voor de verdere groei en het verbruik gunstig zijn. De Europese Unie moet een bevoorradingspolitiek uitstippelen die beantwoordt aan de reële behoefte van de verwerkende industrie in de Gemeenschap, die de communautaire vloot ondersteunt en alle lidstaten onder de bestmogelijke voorwaarden toegang tot grondstoffen garandeert. Kan de Commissie derhalve mededelen waarom het beginsel van de preferentie wordt prijsgegeven hetgeen blijkt uit een maatregel die uitsluitend de belangen van één deel van en niet eens van de gehele industriële sector van één lidstaat dient, en zulks duidelijk ten koste van de belangen van het overgrote deel van de tonijnconservenindustrie van de EU waarbij het beginsel van solidariteit, dat bepalend moet zijn voor het communautaire beleid, op evidente wijze wordt geschonden?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(3 mei 1999)

De Commissie is niet op de hoogte van de studie die het geachte parlementslid noemt. Omdat het cijfermateriaal uiteen loopt, zal de Commissie, nog dit jaar, een balans opstellen betreffende de bevoorrading van tonijnfilet.

De Commissie heeft terzake van geen enkele Italiaanse onderneming in het bijzonder een verzoek ontvangen. Het verzoek om openstelling van een autonoom contingent voor tonijnfilet is officieel door de Italiaanse autoriteiten ingediend.

De opening van autonome tariefcontingenten veronderstelt geenszins dat het beginsel van de communautaire preferentie wordt opgegeven. Deze contingenten worden voor een beperkte hoeveelheid en een beperkte tijdsduur geopend. Bovendien geldt voor het door de Commissie voorgestelde bescheiden contingent, dat overeenkomt met 5 % van de invoer, een douanerecht van 6 %, een van de hoogste tarieven dus die de Commissie in het bestek van haar algemene voorstel voor opening van autonome contingenten voor bepaalde visserijproducten heeft voorgesteld.

De Commissie heeft in dit voorstel rekening gehouden met het solidariteitsbeginsel dat bij het beleid van de Gemeenschap voorop staat. Zij heeft enerzijds kunnen vaststellen dat de Italiaanse bedrijfstak van visconserven een aanzienlijke plaats inneemt in de bedrijfstak van de Gemeenschap voor conserven in termen van productieomvang en werkgelegenheid maar dat anderzijds een deel van deze bedrijfstak overduidelijk ernstige concurrentieproblemen ondervindt.

Het is niet de taak van de Commissie een keuze te maken tussen de verschillende industriële beleidslijnen in de lidstaten. Elk bedrijf in de Gemeenschap dient zijn bevoorrading onder de best mogelijke voorwaarden te kunnen verwezenlijken, en daarbij rekening te houden met de communautaire productie.

(1999/C 370/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0683/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999

De tonijnconservenindustrie is vanuit economisch en sociaal standpunt bezien de belangrijkste sector van de communautaire conservenindustrie vanwege de zeer aanzienlijke werkgelegenheid en het buitengewoon grote omzetcijfer in deze sector. Kan de Commissie mededelen om welke redenen zij de grenzen openstelt voor de invoer van een half verwerkt product zoals tonijnfilets uit Zuidoost-Azië waarmee zij een eerst stap doet op de weg van de liberalisering van tonijn in blik?

Is de Commissie zich ervan bewust dat, gezien de marktvoorwaarden in deze regio, een dergelijke maatregel een volledige verstoring van de tonijnverwerkende industrieën in de Gemeenschap betekent en dat zij aldus door het verlies aan werkgelegenheid bij een niet concurrentiële onderneming te willen voorkomen een oneindig veel groter aantal arbeidsplaatsen opoffert in andere gebieden van de Europese Unie?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(3 mei 1999)

Zoals het geachte parlementslid in zijn vraag E-540/99 ⁽¹⁾ zelf al opmerkte, is de filet een volwaardige grondstof bij de productie van tonijnconserven geworden. In enkele lidstaten maakt tonijnfilet thans 60 % van de bij de productie van conserven gebruikte grondstoffen uit.

De opening van een beperkt autonoom tariefcontingent heeft ten doel de bevoorrading met grondstoffen van de communautaire conservenindustrie te vergemakkelijken. Deze maatregel is geenszins een stap op de weg naar liberalisatie van het eindproduct, tonijnconserven. De Commissie heeft geen enkel voorstel in die zin gedaan, noch in het kader van voorstellen voor de opening van autonome tariefcontingenten, noch in het kader van de hervorming van de gemeenschappelijke marktordening van visserij- en aquacultuurproducten.

Ten aanzien van een eventuele destabilisering van de tonijnconservenindustrie is de Commissie van mening dat de huidige marktvoorwaarden niet van dien aard zijn dat zij zorgen voor grote moeilijkheden op grond van de opening van een contingent dat slechts 5 % van de communautaire invoer van het product in kwestie uitmaakt. Zij is er integendeel van overtuigd dat bedoelde industrie via dit contingent waarschijnlijk haar concurrentievermogen ten opzichte van de export uit derde landen zal kunnen verhogen. Dit verhoogde concurrentievermogen is temeer noodzakelijk, aangezien er in enkele lidstaten met het verdwijnen van ondernemingen veel werkgelegenheid verloren is gegaan.

⁽¹⁾ Zie blz. 55.

(1999/C 370/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0684/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999

De communautaire bevoorrading met tonijnfilet heeft een capaciteit van rond 129.500 ton bij invoer uit de SAP- en de ACS-landen en ook uit de Gemeenschapslanden tegen lage tarieven. Dit aanbod is voldoende gezien de vraag op de Europese markt en het huidige consumptiepatroon. Wanneer men deze gegevens vergelijkt met de Europese invoer van tonijnfilets in 1997, namelijk 38.940 ton, wordt duidelijk dat volledig in de behoeften wordt voorzien. Kan de Commissie mededelen op grond van welke kwantitatieve criteria zij voorstelt een contingent te openen voor 1999, dat geenszins strookt met de in werkelijkheid bestaande hoeveelheden en bovendien te bedenken valt dat enkele delegaties van EU-landen bereid zijn een compromis te sluiten over een contractuele regeling tussen de producenten en de Italiaanse verwerkende industrie die het nodig heeft zodat laatstgenoemde zich tegen internationale prijsvoorwaarden van de nodige grondstoffen kan voorzien?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(4 mei 1999)

De Commissie kan de door het geachte parlementslid aangehaalde gegevens inzake de bevoorrading met filet afkomstig uit de Gemeenschap, landen van het stelsel van algemene tariefpreferenties (SAP) — Drugs en de Staten in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan (ACS), niet bevestigen. De cijfers die de Commissie zijn voorgelegd door de lidstaten waar filet wordt geproduceerd, liggen aanzienlijk lager dan de gegevens die het geachte parlementslid citeert.

Het voorstel van de Commissie tot opening van autonome communautaire tariefcontingenten was dan ook gebaseerd op de vraag van de lidstaten en de situatie van de communautaire markt.

De Commissie heeft namelijk vastgesteld dat de communautaire productie van tonijnfilet niet voldoende is om de behoeften van de interne markt te dekken. Daardoor moeten Europese blikproducenten steeds vaker een beroep doen op invoer uit derde landen. Deze vaststelling werd bevestigd door de gegevens die op 15 januari 1999 door de Spaanse groepering van blikproducenten, Asociación Nacional de Fabricantes de Conservas de Pescado y Marisco (Anfaco), werden voorgelegd. Deze gegevens tonen aan dat zelfs de belangrijkste producent van tonijnfilet onder de lidstaten, Spanje, met de bevoorrading van zijn eigen industrie problemen heeft.

De Commissie heeft voorts vastgesteld dat de invoer uit landen die in aanmerking komen voor een preferentiële regeling (ACS en SAP-Drugs) — als de herkomstregeling, waar het geachte parlementslid terecht veel belang aan hecht, gerespecteerd wordt — niet voldoende is om de communautaire blikproductie te bevoorraden.

(1999/C 370/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0686/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Tonijnfiletcontingenten voor 1999

De huidige structuren en mechanismen voor de voorziening van de EU-landen met tonijnfilet zijn het resultaat van een evenwicht dat met het oog op de legitieme belangen van de communautaire vloot dank zij grote inspanningen tot stand is gebracht.

Welke verklaring heeft de Commissie voor een verzoek betreffende de opening van een nieuw contingent dat haaks staat op de belangen van voornoemde communautaire vloot waarvan het traditionele markt-aandeel drastisch zal worden beperkt?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie is niet van oordeel dat de opening van een contingent dat in tijd en hoeveelheid is beperkt en waarop bovendien een tariefrecht van 6 % wordt geheven, schade toebrengt aan de belangen van de reders uit de Gemeenschap of zal leiden tot een verlaging van hun aandeel in de voorziening van de communautaire markt met tonijn.

De communautaire vloot zet immers zijn productie voor een goed deel af in derde landen, volgens de behoeften van de wereldmarkt. Het is in dit verband significant dat die vloot zijn leveringen op de communautaire markt in 1998 met 15 % has verlaagd vergeleken met 1996, een cijfer dat zelfs oploopt tot 36 % voor geelvintonijn, de meest gezochte soort voor het produceren van ingeblikte tonijn van goede kwaliteit.

(1999/C 370/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0688/99

van Fernand Herman (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Situatie van de zetmeelindustrie en haar industriële afnemers in de EU

In mijn mondelinge vraag O-0025/96 (!) had ik de Commissie erop gewezen dat de Europese zetmeel-industrie niet langer in staat was haar afnemers (papierindustrie, gisting, biotechnologie...) voldoende te bevoorraden, met name omdat er te weinig restituties werden toegekend.

Commissaris Fischler heeft mij in de plenaire vergadering van 15 februari 1996 in Straatsburg geantwoord dat de Commissie alles in het werk stelt om voor onze industrie goede mededingingsvoorwaarden te creëren om tegen de concurrerende producten uit derde landen te kunnen optornen.

Ik stel vast dat gedurende meer dan de helft van de drie jaren die zijn verlopen sedert februari 1996 de restituties bij de productie van zetmeel onvoldoende zijn geweest.

Om die reden hebben een aantal Europese bedrijven hun eenheden die zetmeel als grondstof gebruiken, buiten de Unie gevestigd en het gaat hier met name om een sector met een grote toekomst, namelijk die van de biotechnologie.

Om een eind te maken aan de onzekerheden die lange tijd op de Europese zetmeelindustrie hebben gewogen en de schade te herstellen die uit zulke onzekerheden voortvloeit, kan de Commissie:

- verzekeren dat het systeem van restituties voor het gebruik van zetmeel zal worden gehandhaafd en verbeterd?
- het beginsel bekrachtigen dat stelt dat de restituties bij de productie van zetmeel het verschil tussen de communautaire maïs prijs en de wereldmarktprijs van maïs zullen dekken?

(¹) Handelingen van het Europees Parlement 4-475 (februari 1996).

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie bevestigt haar verbintenis van 15 februari 1996 in de voltallige vergadering te Straatsburg.

De Commissie heeft zich altijd ingezet voor het concurrentievermogen van de Europese zetmeelindustrie en de industrie in een verder stadium van de productieketen, met name de sector biotechnologie die gebruik maakt van zetmeel en daarvan afgeleide producten als grondstof.

In toepassing van de restitutieregeling worden zeer omvangrijke en steeds toenemende hoeveelheden in de sector zetmeel en de verwerkte producten daarvan per jaar afgezet — tot 3,5 miljoen ton zetmeelequivalent.

De Commissie bestrijdt de bewering dat de productierestituties gedurende het door het geachte parlementslid genoemde tijdvak onvoldoende zijn geweest.

De berekeningswijze van het restitutiebedrag dient het werkelijke verschil weer te geven tussen het niveau van de prijzen op de wereldmarkt en op de markt van de Gemeenschap van de landbouwgrondstoffen die voor de vervaardiging van zetmeel worden gebruikt. Dit beginsel is altijd zó toegepast dat het concurrentievermogen van de Europese industrie op het vlak van de prijzen van de gebruikte grondstof wordt verzekerd. In de praktijk is de markt van maïs de enige referentiemarkt.

De Commissie zal dit instrument van marktregulering blijven gebruiken zolang er tussen de wereldmarkt en de markt van de Gemeenschap een aanmerkelijk prijsverschil blijft bestaan.

(1999/C 370/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0689/99

van Amedeo Amadeo (NI) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Invoer van paddestoelen

Kan de Commissie mededelen of een Italiaans bedrijf dat de laatste drie jaar paddestoelen op azijn en in natuurlijke staat heeft ingevoerd, voor het jaar 2000 nog een vergunning kan krijgen voor de import van gepekde paddestoelen?

Hoeveel gepekde paddestoelen mogen wat dat betreft worden ingevoerd?

Hoe worden de desbetreffende hoeveelheden berekend?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 april 1999)

De vraag van het geachte parlementslid heeft betrekking op invoertransacties die in het kader van het tariefcontingent voor conserven van paddestoelen van het geslacht *Agaricus* hebben plaatsgevonden, die onder tariefpost 0711 90 40, 2003 10 20 of 2003 10 30 van de gecombineerde nomenclatuur vallen.

In Verordening (EG) 2125/95 van de Commissie van 6 september 1995 ⁽¹⁾ betreffende de opening en de wijze van beheer van dit contingent, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) 2493/82 ⁽²⁾, zijn specifieke bepalingen vastgesteld om te zorgen voor een billijke verdeling van de beschikbare hoeveelheden (waarvan 22.750 ton voor de producten van oorsprong uit China) over de verschillende ondernemers van de Gemeenschap. Een deel van deze hoeveelheden is gereserveerd voor de zogenaamde „traditionele importeurs”, zoals vastgesteld in artikel 4, onder a, van de verordening.

Om te worden erkend als „traditionele importeur” kan een bedrijf zich niet beroepen op invoertransacties die hebben plaatsgevonden buiten het toepassingsgebied van genoemde verordening, maar het kan altijd gebruik maken van bepaalde hoeveelheden van het contingent in de hoedanigheid van „nieuwe importeur”, mits aan de onder b) van genoemd artikel vastgestelde voorwaarden is voldaan.

Behalve het hiervoor bedoelde contingent is de invoer van de betrokken producten niet aan kwantitatieve beperkingen onderworpen.

⁽¹⁾ PB L 212 van 7.9.1995.

⁽²⁾ PB L 309 van 19.11.1998.

(1999/C 370/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0690/99

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Ambtelijk taalgebruik van de EU

Wat betekent in mijn schriftelijke vraag aan de Commissie P-0024/99 ⁽¹⁾ de lettercombinatie „Sir” vóór de naam van Commissielid Leon Brittan? Behoort deze tot het officiële taalgebruik van de EU?

⁽¹⁾ PB C 289 van 11.10.1999, blz. 135.

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(27 april 1999)

De Commissie houdt zich, wat titels betreft, aan de regels en gebruiken van elke lidstaat.

(1999/C 370/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0691/99

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Vergunningsplicht bij uitvoer in het kader van Wassenaar

In diens antwoord op mijn schriftelijke vraag (P-0024/99) ⁽¹⁾ deelt Commissielid Leon Brittan mede, dat de partijen bij de overeenkomst van Wassenaar op 2 en 3 december 1998 hebben besloten tot een versoepeling van de controles op encryptieproducten. Voor encryptieproducten van meer dan 64 bit is echter een exportvergunning nodig. Aldus gaan de EU-landen ermee akkoord dat de door de Verenigde Staten opgelegde beperkingen op de handel in encryptieproducten ook voor civiele producten gelden, wat in het voordeel is van Amerikaanse bedrijven en spionagediensten.

Hoe rechtvaardigt de Commissie de uitvoervergunningsplicht voor deze producten en de meldingsplicht voor handelstransacties met de voorschriften van artikel XXI van de GATT-Overeenkomst, gegeven het feit dat het bij de betreffende producten niet om militaire toepassingen gaat?

⁽¹⁾ PB C 289 van 11.10.1999, blz. 135.

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(21 april 1999)

Een akkoord in het kader van de Overeenkomst van Wassenaar inzake het toezicht op encryptieproducten van meer dan 64 bit werd bereikt met instemming van alle deelnemende staten, waaronder ook de 15 lidstaten.

Toezicht op encryptie beoogt het vermijden van ongewenst militair of terroristisch gebruik van dergelijke producten. Een verplichting tot het bezit van een vergunning betekent geen verbod op de uitvoer, maar wel een controle daarop door de bevoegde autoriteiten, om zeker te zijn dat het eindgebruik ervan rechtmatige doelstellingen dient.

(1999/C 370/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0692/99

van **Sebastiano Musumeci (NI)** aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Steun voor de zwaardvisvangst in de Middellandse Zee

Het recente voorstel van de Europese Raad impliceert een verbod op het vissen met drijfnetten bij de zwaardvisvangst vanaf 31 december 1999 voor alle communautaire vissersschepen.

Tevens heeft de Europese Raad vissersschepen die opereren in de Baltische Zee bij wijze van uitzondering buiten de toegestane 2500 meter een extra netomvang van 21 kilometer toegewezen, alsmede een reserve van 3000 meter.

Een dergelijke dispariteit in behandeling met de andere lidstaten vormt een aperte discriminatie ten aanzien van de mediterrane vissers en bovendien is het verbod om met drijfnetten te vissen een inbreuk op het Italiaanse omschakelingsprogramma.

Kan de Commissie derhalve laten weten welke voorstellen zij in gedachten heeft om soortgelijke maatregelen in de visserij te voorkomen, opdat niet uiteindelijk een van de weinige nog productieve sectoren in de Siciliaanse en mediterrane economie erdoor worden getroffen?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(21 april 1999)

De maatregelen die de Raad heeft genomen om het gebruik van drijfnetten ⁽¹⁾ geleidelijk stop te zetten, zijn niet van toepassing op de Oostzee, gezien de specifieke kenmerken van de zalmvisserij aldaar. Andere visbestanden worden door het gebruik van drijfnetten praktisch niet bedreigd.

De Raad heeft reeds voordat de bovenbedoelde verordening werd aanvaard ⁽²⁾ formeel steun verleend aan het Italiaanse omschakelingsplan voor de drijfnetvisserij. Bovendien heeft de Raad onlangs een nieuwe beschikking aangenomen ⁽³⁾ die geldt voor alle vaartuigen die onder de vlag van één van de lidstaten varen en drijfnetten gebruiken voor grote migrerende soorten (vooral zwaardvis en tonijnsoorten). De voorwaarden voor de omschakeling werden hierbij verduidelijkt voor de Italiaanse vissers en uitgebreid tot andere lidstaten.

⁽¹⁾ Verordening (EG) 1239/98 van de Raad van 8 juni 1998 tot wijziging van Verordening (EG) 894/97 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, PB L 171 van 17.6.1998.

⁽²⁾ Beschikking 97/292/EG van de Raad van 28 april 1997 inzake een specifieke maatregel ter bevordering van de omschakeling van de Italiaanse vissers wat bepaalde visserijactiviteiten betreft, PB L 121 van 13.5.1997.

⁽³⁾ Beschikking 99/27/EG van de Raad van 17 december 1998 inzake een specifieke maatregel ter bevordering van de omschakeling van bepaalde visserijactiviteiten en tot wijziging van Beschikking 97/292/EG, PB L 8 van 14.1.1999.

(1999/C 370/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0694/99
van Sebastiano Musumeci (NI) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Inbreukprocedure i.v.m. olijfolie

Aangezien de door de EU tegen de Italiaanse wet nr. 313/98 ingestelde „inbreukprocedure” inzake de etikettering van olijfolie — tevens bekend als de „made in Italy-wet” volstrekt ongewettigd blijkt, aangezien hij in generlei opzicht bijdraagt tot de opheffing van de communautaire handelsbarrières, maar in feite is bedoeld voor de instandhouding van de kwaliteit en het typische karakter van producten en om de veiligheid van voedselproducten voor de consument te garanderen.

Het Comité voor het beheer van vetstoffen van de EU heeft de geschatte hoeveelheid olijfolieproductie voor het productiejaar 1997/98 drastisch teruggeschroefd naar aanleiding van het productietekort in Spanje, hetgeen voor Italië als een van de productielanden ernstige gevolgen heeft gehad.

Tevens doet zich het feit voor dat de drastische verlaging van de communautaire steun voor het oogstjaar 97/98 (dat is vastgesteld op 40 %) de reeds zware crisis in de olijfoliesector alleen maar kan versterken.

Kan de Commissie in dat verband mededelen:

- of er niet te denken valt aan intrekking van de inbreukprocedure die tegen Italië is ingesteld in verband met de toepassing van wet nr. 313/98?
- of zij niet de politieke bereidheid kan opbrengen om met de Italiaanse regering samen te werken in de zin van een heronderhandeling over de communautaire steun voor de olijfolieteelt voor het productiejaar 1997/98, ten einde de gevolgen van de zo reeds ernstige markt- en prijzen crisis te verzachten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie is van oordeel dat de inbreukprocedure die tegen Italië is ingesteld gegrond is, aangezien de wet die het geachte parlementslid noemt is goedgekeurd, ondanks de strijdigheid ervan met de bepalingen van Richtlijn 83/189/EG van de Raad „technische normen” (onder meer gewijzigd bij Richtlijn 88/182/EG, en gecodificeerd bij Richtlijn 93/84/EG), en ondanks het bepaalde in artikel 10 van het EG-Verdrag (het voormalige artikel 5). Italië heeft niet gereageerd op het met redenen omkleed advies dat de Commissie tot het land heeft gericht.

De Commissie is het niet eens met de opvatting van het geachte parlementslid omtrent de gevolgen van de verminderde steun voor de inkomens van de olijventelers. Immers wat de kleine telers aangaat (zij die minder dan 500 kg olijfolie produceren), is er voor hen geen sprake van steunvermindering. Deze producenten vertegenwoordigen echter meer dan 60 % van alle olijventelers in de Gemeenschap (75 % in Italië). Wat nu de grote telers aangaat, hun inkomen bestaat uit de verkoop van olie, die afhangt van de geproduceerde hoeveelheden, alsmede uit de productiesteun, die voortvloeit uit het unitaire steunbedrag, gerelateerd aan de geproduceerde hoeveelheden. Gezien de productie van het oogstjaar 1997/1998 hebben de grote producenten geen grote inkomensverliezen geleden. Voorts is het vraagstuk besproken in de Raad van 28 en 29 september 1998 die het niet noodzakelijk heeft geacht aan het Italiaanse verzoek terzake gevolg te geven.

(1999/C 370/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0717/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (1), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Spanje komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0718/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Portugal komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0719/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Italië komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0720/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Frankrijk komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0721/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in België komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0722/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Nederland komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0723/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Luxemburg komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0724/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Groot-Brittannië komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0725/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Ierland komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0726/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Denemarken komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0727/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Zweden komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0728/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Finland komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0729/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. ⁽¹⁾, houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Duitsland komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0730/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie
(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Oostenrijk komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

(1999/C 370/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0731/99
van José García-Margallo y Marfil (PPE) aan de Commissie
(29 maart 1999)

Betreft: Structuurfondsen

Regio's waar het inkomen per hoofd van bevolking lager ligt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, worden aangemerkt als „regio's van doelstelling 1” en profiteren van omvangrijke communautaire steun.

Om te weten of deze drempel al of niet is overschreden, bepaalt het voorstel voor een verordening van de Raad, COM(98) 0131 def. (¹), houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen, dat rekening moet worden gehouden met de cijfers over de afgelopen drie jaar waarover bij Eurostat gegevens beschikbaar zijn.

Momenteel zijn pas de gegevens over de boekjaren 1994, 1995 en 1996 beschikbaar.

Welke regio's in Griekenland komen naar het oordeel van de Commissie voor de genoemde periode niet voor „doelstelling 1” in aanmerking?

(¹) PB C 176 van 9.6.1998, blz. 1.

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99,
E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99, E-0728/99,
E-0729/99, E-0730/99 en E-0731/99

(5 mei 1999)

De Commissie zal de lijst van regio's die in aanmerking komen voor doelstelling 1 voor de periode 2000-2006 opstellen wanneer de Raad zijn goedkeuring heeft gehecht aan de verordening houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen. In haar op 19 maart 1998 ingediende voorstel wijst de Commissie erop dat de regio's die in aanmerking komen voor doelstelling 1 regio's zijn op het NUTS II-niveau waarvan het bruto binnenlands product (BBP) per hoofd van de bevolking, gemeten in koopkrachtstandaard, berekend vanaf de drie meest recente jaren waarover gegevens beschikbaar zijn, minder is dan 75 % van het communautair gemiddelde. De gegevens die zij zal hanteren zijn dan ook de gegevens met betrekking tot 1994, 1995 en 1996.

Voorts heeft de Commissie voorgesteld de ultraperifere regio's en de zones die voor de periode 1995 – 1999 onder doelstelling 6 vallen eveneens in aanmerking te laten komen voor doelstelling 1.

In de tabel die rechtstreeks naar het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement is verzonden is voor elke lidstaat de lijst opgenomen van de regio's die op basis van het voorstel van de Commissie voor de periode 2000 – 2006 in aanmerking zullen komen voor doelstelling 1. De regio's die niet in de tabel voorkomen zullen dan ook niet in aanmerking komen voor deze doelstelling.

(1999/C 370/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0732/99

van **Gerhard Schmid (PSE)** aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Kerncentrales en millenniumprobleem

1. Heeft de Europese Commissie maatregelen genomen om de inspanningen van de lidstaten met het oog op de oplossing van het millenniumprobleem in kerncentrales te ondersteunen. Zo ja, welke?
2. Wordt er in het kader van het programma „Nucleaire veiligheid” in PHARE en TACIS onderzoek gedaan naar de wijze waarop in Oost-Europa wordt omgegaan met het millenniumprobleem in kerncentrales? Zo ja, welke conclusies zijn daaruit getrokken?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(6 mei 1999)

1. Alle lidstaten waar kerncentrales in bedrijf zijn, hebben programma's om het millenniumprobleem (Y2K) aan te pakken. De regelgevende instanties beoordelen deze programma's en zien toe op de uitvoering ervan. De meeste exploitanten van kerncentrales laten weten dat zij tegen juni 1999 klaar zullen zijn voor Y2K. De Commissie heeft contact met de betrokken industriële groepen om zich te informeren over hun activiteiten. Zij heeft ervoor gezorgd dat het millenniumprobleem in de betrokken werkgroepen met de regelgevende instanties van de lidstaten ter sprake is gebracht en draagt zodoende bij aan een optimale regelgevingspraktijk. Het wordt niet nodig geacht de activiteiten van de Commissie in verband met de millenniumbestendigheid van nucleaire installaties in de lidstaten uit te breiden, aangezien het probleem al wordt aangepakt.
2. De landen van Midden- en Oost-Europa en de Nieuwe Onafhankelijke Staten hebben laten weten maatregelen te treffen. Naar het schijnt zijn de bekendheid met het probleem en het niveau van de maatregelen niet overall gelijk. De WANO (World association of nuclear operators) vindt het momenteel moeilijk om te beoordelen of voldoende maatregelen zijn getroffen, behalve wat Tsjechië, Slowakije en Hongarije betreft. De WANO dringt er bij haar meest ervaren Westerse leden op aan deskundigen te detacheren bij Oost-Europese kerncentrales.

De Internationale Organisatie voor Atoomenergie (IAEA) wil de situatie de komende drie tot vier maanden evalueren. De evaluatieteams moeten in mei of juni 1999 verslag uitbrengen, zodat een duidelijker beeld van de behoeften kan worden gekregen. Gezien de beperkte tijd en het feit dat de Gemeenschap geen mandaat heeft om initiatieven te nemen, zal de Commissie zich er in de eerste plaats op toelagen de IAEA werkzaamheden te ondersteunen. Zij zal zoveel mogelijk gebruik maken van het TACIS-programma voor bijstand ter plaatse, waarbij exploitanten van kerncentrales uit de Gemeenschap volledig worden geïntegreerd in de IAEA activiteiten. Met de IAEA wordt overlegd over de praktische opzet van de steun van de Gemeenschap. Naast de ondersteuning van de evaluatieteams van de IAEA zal de Commissie nagaan of het mogelijk is middelen aan te wenden om de door deze teams gesignaleerde problemen aan te pakken.

In het kader van het TACIS-programma voor bijstand ter plaatse wordt al met een contractant aan het probleem gewerkt (kerncentrale Leningrad). Op verzoek van de Commissie is het onderwerp ook ter sprake gebracht op de laatste door de WANO georganiseerde vergadering inzake bijstand ter plaatse in november 1998. In december 1998 heeft de Commissie contractanten in het TACIS-programma voor bijstand ter plaatse verzocht de millenniumbestendigheid van de onder communautaire programma's geleverde apparatuur te waarborgen. Begin 1999 heeft de Commissie een nieuwe enquête georganiseerd

onder alle communautaire nutsbedrijven die bij het programma voor bijstand ter plaatse betrokken zijn, om de aandacht nog eens op het probleem te vestigen. De meest recente contracten voor bijstand ter plaatse bevatten een bepaling die inhoudt dat op bepaalde locaties aandacht aan het probleem moet worden geschonken.

De Commissie heeft ook de Oost-Europese regelgevende instanties in de nucleaire sector gewezen op het probleem in discussies in de Concert-groep en bestudeert momenteel verzoeken om steun van de Slowaakse en Bulgaarse regelgevende instanties.

De Commissie is van plan deze kwestie onder de aandacht van de komende Europese Raad in Keulen te brengen.

(1999/C 370/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0741/99
van Alessandro Danesin (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Berggebieden en Structuurfondsen

Ondanks de omvang van de bedragen, lijkt de lopende programmering van de Structuurfondsen over de periode 2000-2006 niet te voorzien in specifieke maatregelen voor berggebieden met problemen (marginalisering; de geologische kenmerken; levenskosten; milieubescherming enz.) die niet kunnen worden opgelost met maatregelen uit doelstelling 2 en doelstelling 5b welke bepalen dat een groot gedeelte van het gebied ontvolkt moet zijn om in aanmerking te komen voor gelden onder doelstelling 1.

Het MKB en ambachtelijke bedrijfjes in de bergen hebben nooit specifieke steun ontvangen die uitgaat van hun specifieke karakter en bijzondere betekenis als bron van economische ontwikkeling en werkgelegenheid in perifere streken.

Het MKB in berggebieden wordt vanaf de oprichting afgestraft en dat geldt voor hun hele looptijd wegens de moeilijke milieuumstandigheden waaronder het moet werken en de zware belasting in de vorm van tijddruk, uitgaven en beperkingen waaraan het zich moet houden. Is de Commissie van mening

1. dat het MKB in berggebieden op enigerlei wijze beschermd moet worden;
2. dat de nieuwe programmering van de Structuurfondsen een uitgelezen gelegenheid is om een quota toe te wijzen voor versterking van het MKB en ambachtelijke bedrijfjes in berggebieden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

Ten aanzien van het rekening houden met het specifiek karakter van berggebieden in het toekomstig kader van het communautaire landbouw- en structuurbeleid wil de Commissie erop wijzen dat de noodzakelijke vereenvoudiging van dit beleid de vaststelling van een doelstelling „berggebieden” of de toekenning van specifieke kredieten aan berggebieden weliswaar moeilijk maakt, maar dat Agenda 2000 deze gebieden niettemin interessante mogelijkheden biedt.

Het door de Commissie voorgestelde algemene kader lijkt goed afgestemd op de multifunctionele rol van deze gebieden en hun verscheidenheid. De reorganisatie van het plattelandsontwikkelingsbeleid, zoals voorzien in de ontwerp-verordening van de Raad betreffende de steun aan de plattelandsontwikkeling door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, moet nl. leiden tot betere integratie van de verschillende bestaande instrumenten en ingrijpende decentralisatie bij de tenuitvoerlegging van deze instrumenten.

Wat de programmering betreft, stelt de Commissie de instandhouding van doelstelling nr. 1 voor, die via geïntegreerde programma's voorziet in ondersteuning van gebieden met een ontwikkelingsachterstand en die, evenals thans het geval is, waarschijnlijk een groot aantal berggebieden zal bestrijken. Daarnaast zullen via het nieuwe plattelandsbeleid inzake plattelandsontwikkeling alle gebieden in aanmerking kunnen komen voor de in het kader van plattelandsontwikkelingsprogramma's voorziene maatregelen. Voorts zal het via de totstandbrenging van aangepaste regionale programma's mogelijk worden beter rekening te houden met het specifieke karakter van de verschillende communautaire regio's; in het bijzonder berggebieden zullen op grond van hun specifieke karakter hiermee hun voordeel kunnen doen.

Wat meer in het bijzonder kleine en middelgrote ondernemingen (KMO) en ambachtelijke bedrijven betreft, deze zullen in aanmerking blijven komen voor steun voor verwerking en afzet en zullen bovendien steun krijgen in het kader van de maatregelen die de aanpassing en ontwikkeling van plattelandsgebieden beogen. Laatstgenoemde steunmaatregelen zullen een groot aantal bedrijvigheidssectoren bestrijken waarin de KMO en ambachtelijke bedrijven werkzaam zijn en zullen een bijzonder effect hebben op berggebieden waar de behoeften groot zijn. Voorts verlenen de ontwerp-richtsnoeren van de Commissie voor programma's in de periode 2000-2006 voor de structuurfondsen (¹) prioriteit aan de KMO bij de regionale economische ontwikkeling en het scheppen van werkgelegenheid.

(¹) SEC(99) 103def.

(1999/C 370/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0745/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Visserij en duurzaamheid

Kan de Commissie ervoor zorgen dat de middelen van PESCA worden gebruikt ter ondersteuning van doelstellingen voor natuurbehoud? Zo nee, waarom niet?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(23 april 1999)

Met het operationele PESCA-programma worden niet rechtstreeks maatregelen voor natuurbehoud gefinancierd, aangezien dit niet tot de doelstellingen behoort, maar een aantal PESCA-maatregelen hebben een positief effect op het behoud van de natuurlijke hulpbronnen.

Genoemd kunnen worden met name de bescherming van overbeviste vissoorten en mariene ecosystemen door ondersteuning van maatregelen met het oog op diversificatie van de visserij-inspanning naar nieuwe soorten of nieuwe gebieden, en van proefprojecten op het gebied van de follow-up van het effect van de visserij-inspanning en de cartografie van de zeebodem; ondersteuning aan inrichting en uitrusting van extensieve viskwekerij, en aquacultuurmethoden met een gering milieu-effect (nieuwe methoden voor het recycleren van afval en extensieve mosselteelt op de zeebodem), evenals de opleiding van vissers op het terrein van duurzaam visserijbeheer.

PESCA is dan ook potentieel een belangrijke bron van financiering voor innovatieve projecten die de doelstelling van economische levensvatbaarheid van de sector willen verenigen met de bescherming van de visbestanden en de mariene ecosystemen; dit geldt ook voor het testen van nieuwe strategieën op het gebied van duurzaam beheer van de visserij en de aquacultuur.

(1999/C 370/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0749/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Cryptosporidium

Doet de Commissie onderzoek (of wordt er reeds onderzoek gedaan) naar de besmettelijkheid van type 1 cryptosporidium ter onderscheiding van type 2?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(30 april 1999)

De Commissie ondersteunt in het kader van het programma Biomed 2 een project voor onderzoek naar cryptosporidiose (¹), dat op 1 mei 1997 van start ging en 36 maanden zal duren.

Alhoewel een Cryptosporidium-infectie in mensen met een intact immuunsysteem asymptomatisch is of zich althans niet verspreidt en ook vanzelf weer verdwijnt, lopen kleine kinderen en personen met immuundeficiënties ernstig gevaar in geval van besmetting. Deze vindt plaats van mens op mens of van

dier op mens, vaak via verontreinigd water. Momenteel bestaat er geen effectief diagnosesysteem waarmee een onderscheid gemaakt kan worden tussen parasietstammen van verschillende oorsprong. Het project richt zich op de ontwikkeling van doeltreffende genetische markers via het klonen van polymorfe genen van *Cryptosporidium* en de oprichting van een *Cryptosporidium*-isolatenbank. Na verloop van een jaar meldde het onderzoeksteam de Commissie de identificatie van twee genetisch verschillende groepen: genotype 1 (of H), dat alleen met menselijke infectie in verband staat, en genotype 2 (of C), dat met besmetting van zowel mensen als dieren samenhangt. Monsters van menselijke faeces van verschillende haarden in het Verenigd Koninkrijk werden geanalyseerd, waardoor er werd ontdekt dat type 1 bijna geheel verantwoordelijk was voor besmetting via water terwijl type 2 beperkt bleef tot dierlijke besmetting (zowel in natuurlijke als ook experimentele situaties). Er werd ook ontdekt dat de meeste gevallen van cryptosporidiale infectie bij patiënten met „Acquired Immune Deficiency Syndrome” (AIDS) plaatsvond bij personen die via seksueel contact met het „Human Immunodeficiency Virus” (HIV) besmet waren geraakt.

In het vijfde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (1998-2002) ⁽²⁾ zal in het kader van de kernactiviteit „Beheersing van infectieziekten” van het thematisch programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen” onderzoek met het oog op de risicoanalyse en de ontwikkeling van nieuwe diagnostische proeven voor infectieziekten een hoge prioriteit hebben.

⁽¹⁾ Contract: BMH4-CT97-2557, „Molecular typing of *Cryptosporidium parvum*: monitoring of strain variation in AIDS patients and identification of transmission routes in parasite outbreaks”.

⁽²⁾ PB C 137 van 7.6.1997.

(1999/C 370/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0753/99
van Roberta Angelilli (NI) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Geld voor de gemeente Torrita di Siena

De regionale raad van Toscane heeft met besluit nr. 424 van 3 november 1993 de gemeente Torrita di Siena opgenomen op de lijst van achterstandslandbouwgebieden. Er zijn allerlei verzoeken gericht aan de competente organen, waaronder de EU, door de verenigingen van landbouwers uit de streek om aanwijzingen te krijgen over de criteria waaraan men moet voldoen om op deze lijst te komen. Inmiddels zijn we zes jaar verder en ondanks al deze verzoeken is er nog geen duidelijk antwoord gekomen over deze procedures.

Kan de Commissie meedelen:

1. of zij van mening is dat, omdat deze regionale raad overeenkomstig richtlijn 75/268/EEG ⁽¹⁾ al een besluit heeft genomen, de betrokkenen te lang hebben moeten wachten om essentiële informatie te krijgen over de te volgen procedure;
2. welke procedures gevolgd moeten worden overeenkomstig richtlijn 75/268/EEG om het grondgebied van Torrita di Siena op de lijst van achterstandslandbouwgebieden geplaatst te krijgen;
3. of zij van mening is dat valorisering van het grondgebied van de gemeente Torrita di Siena een algemeen belang is en dat daarom met spoed moet worden overgegaan tot uitkering van gelden voor plattelandontwikkeling?

⁽¹⁾ PB L 128 van 19.5.1975, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

Het verzoek om een deel van de gemeente van Torrita di Siena in te delen bij de probleemgebieden waarop het geachte parlementslid doelt, maakt deel uit van een reeks verzoeken van Italiaanse regio's die bij de Commissie zijn ingediend.

Om deze verzoeken efficiënt te kunnen afhandelen en in overeenstemming met de procedures die worden toegepast op andere lidstaten, kwamen de Italiaanse autoriteiten en de Commissie overeen alle verzoeken tot wijziging en uitbreiding van de probleemgebieden gezamenlijk te verwerken. Het betreft hier verzoeken die betrekking hebben op ongeveer 160 gemeentes in vier Italiaanse regio's.

De communautaire wetgeving (Verordening (EG) 950/97 van de Raad van 20 mei 1997 betreffende de verbetering van de landbouwstructuur ⁽¹⁾) bepaalt dat wanneer de lidstaten de Commissie opgave doen van de gebieden die bij de probleemgebieden zouden kunnen worden ingedeeld, zij tegelijkertijd de nodige gegevens verstrekken over deze gebieden. De Commissie gaat vervolgens over tot het technisch onderzoek en indien mogelijk tot de indeling van de betrokken gebieden. Tot op heden was de door de Italiaanse autoriteiten ingediende informatie ontoereikend om te kunnen nagaan of deze gebieden bij de probleemgebieden kunnen worden ingedeeld.

Binnenkort zal de Commissie de gebieden niet langer op grond van de bestaande voorschriften kunnen indelen. Op grond van de nieuwe voorschriften uit hoofde van de ontwerp-verordening van de Raad inzake plattelandsontwikkeling ⁽²⁾ zullen het dan de lidstaten zijn die verantwoordelijk zijn voor de indeling bij de probleemgebieden.

⁽¹⁾ PB L 142 van 2.6.1997.

⁽²⁾ PB C 170 van 4.6.1998.

(1999/C 370/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0764/99

van **Alexandros Alavanos (GUE/NGL)** aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Niet-omzetting in Grieks recht van arresten van het Hof betreffende waterverontreiniging

Omdat Griekenland zich niet houdt aan artikel 7 van Richtlijn 76/464 ⁽¹⁾ betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd, en het geen uitvoering geeft aan de arresten C-232/95 en C-233/95 betreffende de verontreiniging van het Vegoritida-meer, heeft de Commissie beslist maatregelen te treffen tegen Griekenland.

Kan de Commissie meedelen:

1. in welk lid of leden van artikel 7 ze de schendingen situeert;
2. of ze weet om welke redenen Griekenland de omzetting van de richtlijn en de arresten in nationaal recht op de lange baan schuift?

⁽¹⁾ PB L 129 van 18.5.1976, blz. 23.

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(6 mei 1999)

Artikel 7 van Richtlijn 76/464/EEG van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd, bepaalt dat de lidstaten emissiereductieprogramma's opstellen voor de stoffen van lijst II, als aangegeven in de bijlage bij deze richtlijn. Dit betekent dat de lidstaten alle lozingen op het spoor moeten komen waarvan moet worden aangenomen dat zij stoffen van lijst II kunnen bevatten (artikel 7, lid 1); kwaliteitsdoelstellingen moeten vaststellen voor op lijst II voorkomende stoffen die worden geloosd (artikel 7, lid 3); een vergunningstelsel voor deze lozingen moeten invoeren waarbij op de kwaliteitsdoelstellingen gebaseerde emissiegrenswaarden worden vastgesteld (artikel 7, lid 1); waar nodig, specifieke bepalingen moeten opnemen betreffende de samenstelling en het gebruik van stoffen en producten (artikel 7, lid 4) en termijnen moeten vaststellen voor de tenuitvoerlegging van de programma's (artikel 7, lid 5).

Richtlijn 76/464/EEG moet door alle lidstaten ten uitvoer worden gelegd. Daar Griekenland de bij de richtlijn vereiste programma's niet heeft opgesteld, heeft de Commissie, die voor de uitvoering van de communautaire wetgeving in alle lidstaten verantwoordelijk is, de zaak bij het Hof van Justitie aanhangig gemaakt en wel op grond van artikel 226 van het EG-Verdrag (was artikel 169). De Commissie is niet bekend met de redenen waarom Griekenland verzuimd heeft aan de uit Richtlijn 76/464/EEG voortvloeiende verplichtingen te voldoen.

Bij zijn besluit d.d. 11 juni 1998 verklaarde het Hof van Justitie dat Griekenland, wegens het uitblijven van programma's met kwaliteitsdoelstellingen en termijnen voor de uitvoering hiervan, ter vermindering van de waterverontreiniging in het Vegoritismeer en de hierin uitmondende Soulos-rivier, alsmede in de Golf van Pagasitikos, door de in lijst II van Richtlijn 76/464/EEG genoemde gevaarlijke stoffen, verzuimd heeft te

voldoen aan de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen, inzonderheid aan artikel 7. Een formeel aanmaningsschrijven terzake op basis van artikel 171 van het EG-Verdrag is op 18 december 1998 uitgegaan.

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie op 11 januari 1999 in kennis gesteld van de door hen getroffen maatregelen ter uitvoering van bovengenoemd besluit van het Hof van Justitie. Deze maatregelen worden momenteel geanalyseerd.

(1999/C 370/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0765/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Aanleg van de nieuwe spoorlijn „Lianokladi-Domokos”

Volgens bepaalde bronnen bestaat er voor de nieuwe spoorlijn „Lianokladi-Domokos” enerzijds een voorstel dat voorziet in een tunnel van 23 kilometer met een totale kostprijs van 260 miljard drachmen, en anderzijds een voorstel voor een tunnel van 11 km en de rest van het tracé bovengronds met een prijskaartje van 160 miljard drachmen. Het nieuwe station van Lamia zou in het tweede geval slechts twee kilometer van het stadscentrum verwijderd zijn, terwijl het eerste voorstel het voor de bediening van de stad Lamia houdt bij het huidige station van Lianokladi dat liefst negen kilometer verderop ligt.

Kan de Commissie meedelen:

1. of ze weet heeft van deze voorstellen voor de aanleg van de spoorlijn „Lianokladi-Domokos”;
2. wat ze denkt over de kostprijs van deze voorstellen en over hun maatschappelijk nut;
3. hoe ze de totale uitvoeringstermijn van de werken inschat?

Antwoord van Mevr. Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie is op de hoogte van het bestaan van verschillende voorstellen voor de nieuwe spoorlijn tussen Lamia of Lianokladi en Domokos. Dit vak van de spoorlijn Athene-Thessaloniki loopt door een bergachtige streek en de aanleg van de nieuwe spoorlijn zou ongetwijfeld zeer kostbaar en technisch zeer moeilijk uitvoerbaar zijn.

Om deze redenen heeft het toezichtcomité voor het operationeel programma voor de spoorwegen voor de periode 1994-1999, dat het onderzoek betreffende het bedoelde vak medefinanciert, begin 1999 besloten deze voorstellen te onderzoeken alvorens een besluit te nemen.

De Griekse autoriteiten bereiden momenteel dit onderzoek voor om andere oplossingen uit technisch, economisch en sociaal oogpunt daadwerkelijk met elkaar te kunnen vergelijken. Deze fase zou eind dit jaar of begin 2000 moeten worden afgesloten zodat definitieve besluiten kunnen worden genomen voor de komende programmeringsperiode 2000-2006.

(1999/C 370/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0766/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Spoorlijn Athene-Thessaloniki

Het tweede communautair bestek voorziet inzake spoorwegen in de aanleg van een nieuwe lijn „Tithorea-Lianokladi” (50 km) en in de elektrificatie van het tracé Athene-Thessaloniki, waardoor de reisduur tot vier uur en twintig minuten kan worden teruggebracht. Nu het tweede CB ten einde loopt, is van dit alles hoegenaamd nog niets te merken, vergt het traject Athene-Thessaloniki nog steeds zes uren en zoals de werken momenteel vorderen, zullen de doelstellingen van het tweede CB zelfs in 2006 nog niet zijn gerealiseerd.

Kan de Commissie meedelen:

1. waaraan deze vertragingen volgens haar te wijten zijn;
2. wat ze hieraan denkt te doen;
3. wat ze voor het derde CB vooropstelt nu blijkt dat de doelstellingen van het tweede CB met maar liefst acht jaar vertraging worden gerealiseerd?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 mei 1999)

Het is inderdaad juist dat uit hoofde van het communautair bestek (CB) in de periode 1994-1999 en het Cohesiefonds op het gebied van de spoorwegen in Griekenland investeringen zijn gedaan in de spoorlijn Athene-Thessaloniki op het gebied van zowel de aanleg als de elektrificatie en signalisatie. Voornaamste doelstelling hierbij is de reisduur terug te brengen van 5 uur en 50 minuten in 1994 tot 4 uur en 20 minuten in het jaar 2000.

Vrijwel alle projecten in het kader van het operationeel programma (OP) „spoorwegen” worden op dit moment verwezenlijkt. In het jaar 2001 zouden alleen de „kleine projecten” van dit OP volgens de planning moeten worden afgerond. Volgens de meest recente prognoses van de Griekse autoriteiten zou het grote project van de nieuwe lijn van 50 kilometer tussen Tithorea en Lianokladi en meer in het bijzonder het Kallidromo-project, dat medegefinancierd wordt door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, in 2005 moeten worden voltooid.

De aanleg van de nieuwe lijn Evangelismos-Leptokaria en de elektrificatie van de volledige spoorlijn Athene-Thessaloniki die gefinancierd wordt door het Cohesiefonds is gepland voor 2004-2005. Het zal dan ook onmogelijk zijn de reisduur van het traject Athene-Thessaloniki, die vooral afhangt van de voltooiing van het Kallidromo-project en de elektrificatie, vóór het jaar 2000 te verkorten.

Deze vertraging is hoofdzakelijk te wijten aan de trage oprichting van Ergose en de geruime tijd die nodig was om het project op gang te brengen (achtereenvolgens 3 en 4 jaar na de aanvang van het OP) alsmede een aantal problemen die zich bij de oprichting voordeden.

De Commissie zal zeer binnenkort besprekingen aanvangen met de Griekse autoriteiten over de problemen en vooruitzichten van de spoorwegprojecten die door de communautaire fondsen in Griekenland worden medegefinancierd. Hierbij zullen zowel het communautair bestek voor de huidige programmeringsperiode als de voorbereiding van de volgende periode 2000-2006 aan bod komen.

(1999/C 370/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0767/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Archeologische opgravingen in Pydna (district Pieria)

Het antieke Pydna, gelegen in het district Pieria, was het oudste stadscentrum van Macedonië in de vijfde eeuw voor Christus. Bij de aanleg van de nieuwe spoorlijn, het tweede stuk van de nationale weg Katerini-Thessaloniki en de aardgasleiding zagen belangrijke archeologische vondsten het licht. Wegens geldgebrek zijn de tot op heden gedane opgravingen nooit systematisch gebeurd, hadden ze alleen tot doel de vondsten in veiligheid te brengen en dienden ze enkel de behoeften van de grote openbare werken.

Kan de Commissie meedelen of, indien hiertoe een aanvraag wordt ingediend, steun kan worden verleend aan een meer systematische voortzetting van de opgravingen en de oprichting van een museum, waardoor deze vondsten kunnen bijdragen tot de valorisatie en de ontwikkeling van de streek?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(5 mei 1999)

Met behulp van het programma Raphaël en de communautaire structuurfondsen kunnen archeologische opgravingen als zodanig niet worden gefinancierd. Projecten om archeologische vindplaatsen te ontwikkelen om meer bezoekers aan te trekken en het toerisme in de betrokken regio's te bevorderen komen daarentegen wel in aanmerking voor steun in het kader van de communautaire structuurfondsen.

In deze context zou een project dat erop gericht is de van archeologisch belang zijnde plaats Pydna te ontwikkelen met inbegrip van de eventuele oprichting van een museum in aanmerking kunnen komen omdat zo een bijdrage kan worden geleverd aan de ontwikkeling van midden-Macedonië. Wij mogen er misschien op wijzen dat het aan de nationale autoriteiten is met voorstellen te komen voor projecten die in het kader van operationele programma's gefinancierd zouden kunnen worden.

(1999/C 370/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0774/99

van Marjo Matikainen-Kallström (PPE) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: TACIS-project A2.01/96 betreffende de levering van een trainingssimulator voor het tweede reactorblok van de kerncentrale van Medzamor in Armenië

De Europese Commissie heeft een uitnodiging tot inschrijving gepubliceerd voor de levering van een trainingssimulator voor het tweede reactorblok van de kerncentrale van Medzamor in Armenië. Er wordt echter overwogen het project rechtstreeks te gunnen aan een consortium dat het betreffende product niet alleen nog niet gereed heeft, maar ook nog eens moet ontwikkelen. De ontwikkeling van passende software duurt jaren.

In 1986 werd in Finland het zgn. APROS-softwareprogramma ontwikkeld. APROS is een veelzijdig softwareprogramma dat op grote schaal in toepassingen voor trainingssimulators wordt gebruikt. Er zijn minstens 50 verschillende APROS-toepassingen in gebruik.

APROS-software wordt toegepast bij de kerncentrales in Kozloduy, Paks en op het Kola-schiereiland. Met name de kerncentrale van Kola vertoont veel overeenkomsten met die van Medzamor. APROS wordt sinds januari 1995 gebruikt voor ongevalanalyses en sinds december 1997 als applicatie voor trainingssimulators. De trainingssimulator van Kola, die gereed en beproefd is, toont aan dat de op het APROS-programma gebaseerde trainingssimulator ook voor de kerncentrale van Medzamor een goed en kosten-effectief alternatief is.

Alleen een uitnodiging tot inschrijving garandeert dat de sterke punten van alle belangstellende partijen in aanmerking worden genomen, dat de voor het betreffende project uit te trekken middelen efficiënt worden aangewend en de productontwikkeling niet via subsidies wordt betaald. Een aanbesteding waarborgt ook dat de EU-beginselen van mededinging en transparantie worden toegepast.

Is de Commissie voornemens om voor dit project een aanbesteding uit te schrijven waaraan alle in het project geïnteresseerde partijen kunnen deelnemen?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(5 mei 1999)

Via de programma's voor nucleaire veiligheid van Phare en Tacis zijn multifunctionele trainingssimulators geleverd voor alle kerncentrales van het type VVER 440 in de Nieuwe Onafhankelijke Staten (NOS) en de landen van Midden- en Oost-Europa (LMOE). Het project is in 1994 via een aanbestedingsprocedure toegewezen. De Armeense centrale van Medzamor was in het begin niet begrepen in die levering, omdat zij toentertijd, vanwege de aardbeving van 1988, was gesloten.

Toen in Armenië werd besloten de centrale weer op te starten, verlangde de internationale gemeenschap een dringende toezegging van de Armeense overheid dat de centrale zo spoedig mogelijk zou worden gesloten, terwijl Armenië tegelijkertijd hulp kreeg voor een zo veilig mogelijke exploitatie van de centrale, zolang deze nog in bedrijf zou blijven.

Tegen deze achtergrond werd besloten tot levering van een simulator voor Medzamor. Voor andere in aanmerking komende centrales was er reeds programmatuur ontwikkeld. Omdat spoed vereist was, was de best bruikbare oplossing om de uitrusting en programmatuur aan te schaffen bij dezelfde leverancier van alle andere multifunctionele simulators voor VVER-centrales. De Commissie heeft daarom besloten aldus tewerk te gaan.

(1999/C 370/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0775/99

van W.G. van Velzen (PPE) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Bouw van radiozendmasten door Delta Radio in de Noordzee

Delta Radio is voornemens twee 400 meter hoge radiozendmasten te bouwen in de Noordzee voor de provincie Zeeland, net buiten de Nederlandse 12-mijlzone. Delta Radio wil van daaruit primair naar het Verenigd Koninkrijk uitzenden met gebruikmaking van de 171 kHz frequentie. Deze frequentie is op grond van het Internationaal Telecommunicatieverdrag voor gebruik aan Nederland toegewezen. Delta Radio kiest voor deze locatie, omdat de procedures voor vestiging in de Noordzee aanmerkelijk eenvoudiger zijn dan op land, omdat onder meer de MER-procedure niet van toepassing is.

1. Omdat gebleken is dat de Nederlandse regering veel te laat is met een wet tot instelling van de exclusieve economische zone, beschikt zij nauwelijks over instrumenten om Delta van haar voornemen af te houden. In welke mate bieden Europese richtlijnen inzake MER, HABITAT mogelijkheden om het bouwen van zo'n zender tegen te gaan?
2. Heeft de EU überhaupt mogelijkheden om het opzetten van bouwwerken, installaties etc. in zee tussen lidstaten van de EU, maar buiten hun territoriale grenzen, te reguleren of kan iedereen installaties in zee zetten zonder rekening te houden met schade voor visserij, vogels, risico's voor de scheepvaart, etc.?
3. Delta Radio 171 BV is ingeschreven als Nederlandse onderneming. Zij kiest ervoor in de buitenlandse territoriale wateren haar uitzendingen te doen, gericht op het Verenigd Koninkrijk. Welk juridisch kader is hierop van toepassing?
4. Kan Delta Radio een frequentie die voor gebruik aan Nederland is toegewezen zonder meer gebruiken voor uitzendingen gericht op het Verenigd Koninkrijk?
5. Is de Commissie voornemens om met lidstaten drie grenzen aan de Waddenzee, de Noordzee en de Middellandse Zee te overleggen over wetgeving die nodig is om zulke initiatieven te reguleren en om te vermijden van ruimtelijke ordeningsprincipes zoals de MER worden ontlopen?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(23 april 1999)

1., 2. en 5. Het geachte parlementslid heeft het over het voornemen van Delta Radio om twee 400 meter hoge radiozendmasten te bouwen in de Noordzee voor de provincie Zeeland, net buiten de Nederlandse 12-mijlzone, en stelt de interpretatie aan de orde van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG⁽¹⁾ (milieueffectrapportage (MER) richtlijn) en Richtlijn 92/43/EEG van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (habitatrichtlijn)⁽²⁾.

In de exclusieve economische zone van Nederland in de Noordzee dicht bij Zeeland is er geen Natura 2000 gebied als vermeld in artikel 4 van de habitatrichtlijn dat door Nederland wordt voorgesteld en het is niet duidelijk dat de krachtens de habitatrichtlijn voor bescherming beoogde instandhoudingsbelangen hier op het spel staan. Wel is, als de geplande activiteit een significant effect op een krachtens de habitatrichtlijn beschermd gebied kan hebben en ertoe zou leiden dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten verslechtert en er storende factoren optreden voor de soorten die door deze richtlijn worden beschermd, in het algemeen de habitatrichtlijn van toepassing, ook als het de exclusieve economische zone van een lidstaat betreft.

De geplande activiteit wordt niet vermeld in de MER-richtlijn en derhalve wordt de geplande activiteit niet geregeld door deze richtlijn. Als echter een bepaalde activiteit onder de werkingssfeer van de MER-richtlijn zou vallen omdat zij in bijlage I of II van deze richtlijn wordt vermeld, dan zou deze richtlijn in principe ook van toepassing zijn op de exclusieve economische zone van een lidstaat. De lidstaten dienen deze activiteit dan aan een vergunning en milieueffectrapportage te onderwerpen.

3. De door het geachte parlamentslid genoemde situatie kan, gezien de grensoverschrijdende aspecten die deze omvat, onder het vrije verkeer van diensten vallen in de zin van het EG-Verdrag.

4. De 171 kHz frekwentie kan door Delta Radio worden gebruikt om naar het Verenigd Koninkrijk uit te zenden op voorwaarde dat (1) de onderneming van de Nederlandse autoriteiten een zendvergunning heeft gekregen en (2) de Nederlandse autoriteiten de nodige coördinatie met het Verenigd Koninkrijk hebben verricht om schadelijke interferentie te voorkomen. Als aan deze voorwaarden wordt voldaan, is er geen technische (d.w.z. met het frekwentiebeheer verband houdende) reden om Delta Radio te verbieden naar het Verenigd Koninkrijk uit te zenden.

(¹) PB L 73 van 14.3.1997.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 370/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0779/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie

(29 maart 1999)

Betreft: Privatiseringen en monopolies in de melk- en zuivelsector

De firma Parmalat heeft onlangs een aantal Italiaanse merken in de melk- en zuivelsector aangekocht, zoals Polenghi en de Melkcentrale te Rome voor wat Italië betreft, en is tevens begonnen met een beleid van expansie naar het buitenland, met name Brazilië. Door deze aankopen is het bedrijf dieper in de schulden geraakt en heeft in feite een monopoliepositie op de zuivelmarkt verworven.

De Commissie heeft terecht bij de eerste verkoop van de Melkcentrale te Rome maatregelen getroffen, omdat deze indertijd werd beschouwd als overheidssteun. Kan de Commissie mededelen of zij thans overweegt stappen te ondernemen om deze aankoop te blokkeren, aangezien hierdoor in de zuivelsector een monopolie of althans een dominerende positie ontstaat ten nadele van de consumenten en in strijd met het principe van de vrije concurrentie van het product?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(4 mei 1999)

Uit hoofde van de concentratieverordening (¹) heeft de Commissie de uitsluitende bevoegdheid voor alle concentraties, d.w.z. fusies, overnames en gemeenschappelijke ondernemingen die alle functies van een zelfstandige economische eenheid vervullen — die een communautaire dimensie hebben, d.w.z. tussen ondernemingen waarvan de omzet aan de in de concentratieverordening voorgeschreven drempelbedragen voldoet. Onder deze drempels kunnen de lidstaten hun eigen wetgeving inzake concentratie toepassen.

Alle concentraties waarop de concentratieverordening van toepassing is moeten bij de Commissie worden aangemeld voordat zij worden uitgevoerd.

De Commissie onderzoekt alle bij haar aangemelde concentraties om na te gaan of zij een machtspositie in het leven roepen of versterken die tot gevolg heeft dat een daadwerkelijke mededinging op de gemeenschappelijke markt of een wezenlijk deel daarvan wordt belemmerd. Naargelang van het resultaat van dit onderzoek verklaart de Commissie de concentratie in een beschikking verenigbaar of onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

Wat de door het geachte parlamentslid genoemde overnames door Parmalat betreft, heeft de Commissie tot dusverre geen kennisgeving hiervan ontvangen. Deze overnames zouden namelijk geen communautaire dimensie hebben en de Commissie weet dat de Italiaanse mededingingsautoriteit (Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato) op dit ogenblik een onderzoek ter zake verricht. Deze autoriteit heeft met name besloten de procedure met betrekking tot de overname van de melkcentrale in Rome te sluiten, terwijl het onderzoek ten aanzien van Polenghi nog loopt.

De Commissie stelt het geacht Parlementslid voor, haar vraag aan de Italiaanse mededingingsautoriteit te richten.

(¹) Verordening (EEG) 4064/89 van de Raad van 21 december 1989, PB L 395 van 30.12.1989; rectificaties in PB L 257 van 21.9.1990; laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) 1310/97 van de Raad van 30 juni 1997 houdende wijziging van Verordening (EEG) 4064/89 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen, PB L 180 van 9.7.1997; rectificatie in PB L 40 van 13.2.1998.

(1999/C 370/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0780/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(16 maart 1999)

Betreft: Financiering partijen

Zoals onder andere in het verslag-Tsatsos (A4-0342/96) wordt vermeld, maar ook al sedert jaren gangbare praktijk is, ontvangen de Europese politieke partijen financiële giften uit communautaire middelen. Deze giften zijn voor mij echter niet duidelijk zichtbaar in de begroting.

Kan de Commissie derhalve de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoeveel middelen krijgen de Europese politieke partijen uit de begroting 1999?
2. Welke partij heeft financiële giften ontvangen en hoe hoog waren deze?
3. Wat zijn de daarvoor noodzakelijke rechtsgrondslagen in het primaire en het afgeleide Gemeenschapsrecht?
4. Werden de middelen in het begrotingsjaar 1999 met het oog op de Europese verkiezingen verhoogd en zo ja, met welke bedragen?
5. Aan welke voorwaarden moeten partijen voldoen om EU-gelden te krijgen?
6. Hoeveel geld is op de begroting – gespecificeerd naar personeelskosten, administratieve kosten en reiskosten – voor de afzonderlijke fracties van het Parlement uitgetrokken?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(4 mei 1999)

Naar aanleiding van het verslag-Tsatsos is in de afdeling „Parlement” van de algemene begroting een begrotingspost (post 3710) gecreëerd voor de financiering van de politieke partijen. Deze post is in de begrotingen 1998 en 1999 voorzien van de vermelding „pro memorie”.

Zoals in punt 6a van het verslag-Tsatsos wordt opgemerkt, kan deze post pas worden uitgevoerd wanneer een basisbesluit is goedgekeurd. In de toelichting bij post 3710 wordt artikel 191 van het EG-Verdrag (ex artikel 138 A) als rechtsgrond in het primaire recht genoemd.

Op de vraag van het geachte parlementslid met betrekking tot de verdeling van de kredieten over de verschillende fracties van het Parlement kan alleen de administratie van het Parlement, als ordonnateur van afdeling I „Parlement” van de begroting, antwoord geven.

(1999/C 370/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0782/99
van John Iversen (PSE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Staatssubsidies aan scheepswerven binnen de EU

Op 26 januari 1999 ging de Deense scheepswerf Aarhus Flydedok A/S failliet, waardoor ongeveer 2000 mensen op straat kwamen te staan. Het faillissement is onder andere te wijten aan de ongelijke concurrentieverhoudingen in de sector scheepsbouw. In bepaalde lidstaten van de EU ontvangen scheepswerven klaarblijkelijk nog steeds staatssubsidie, terwijl andere bedrijven onderworpen zijn aan het markt-

mechanisme. Een en ander lijkt niet in overeenstemming te zijn met de doelstellingen van de EU op dit gebied. Het recentste voorbeeld hiervan is de Duitse scheepswerf Meyer Werft die voor Indonesië twee schepen mag gaan bouwen en daarbij staatssteun ontvangt in de vorm van gelden die bestemd waren voor ontwikkelingshulp. Naar aanleiding hiervan wil ik de Commissie de volgende vragen stellen:

1. Welke maatregelen wil de Commissie treffen om de overheidssteun aan deze sector in de EU een halt toe te roepen?
2. Hoe verlopen de onderhandelingen in het kader van de OESO tussen de EU, de VS, Japan en Noorwegen over het beëindigen van de staatssubsidies aan de scheepsbouw?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(3 mei 1999)

1. De mogelijkheden om staatssteun aan de scheepsbouw binnen de Gemeenschap te verlenen, zijn de afgelopen jaren geleidelijk verminderd. Bovendien houdt de Commissie de steun die aan deze sector wordt verleend nauwlettend in het oog. Helaas is de overeenkomst van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) tegen de verwachtingen in, niet van kracht geworden. De Commissie heeft daarom in 1998 het voorstel voor Verordening (EG) 1540/98 van 29 juni 1998 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw bij de Raad ingediend ⁽¹⁾. Op grond van deze verordening, die op 1 januari 1999 van kracht is geworden, kan na 31 december 2000 niet langer aan contracten gekoppelde steun aan de scheepsbouw worden verleend. In de verordening wordt bepaald dat bedrijfssteun in de vorm van ontwikkelingshulp aan ontwikkelingslanden ook in de toekomst is toegestaan. In de verordening zijn echter striktere voorwaarden opgenomen dan die welke voorheen in de Zevende Richtlijn 90/684/EEG van 21 december 1990 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw van kracht waren ⁽²⁾. In feite moet, om te voorkomen dat ontwikkelingshulp als verkapte bedrijfssteun aan een werf wordt gebruikt, de lidstaat nu aan de Commissie aantonen dat de aangeboden ontwikkelingshulp openstaat voor offertes van verschillende werven. Voorts moet erop worden gewezen, dat alle ontwikkelingshulp afzonderlijk aan de Commissie moet worden meegedeeld en door haar moet worden goedgekeurd. In ieder geval moet de Commissie de bijzondere ontwikkelingscomponent in het steunvoornemen nagaan, om te waarborgen dat het bij het project om werkelijke ontwikkelingshulp gaat.

2. De vooruitzichten aangaande ratificatie van het OESO-akkoord inzake de scheepsbouw door het Amerikaanse Congres zijn niet erg bemoedigend. Het voorstel de mogelijkheid te onderzoeken om de OESO-akkoord met zijn „vieren” (zonder de Verenigde Staten) ten uitvoer te leggen, is door het bedrijfsleven in de Gemeenschap van de hand gewezen en ook werd hiervoor geen meerderheid in de lidstaten gevonden. Alternatieven zullen in de volgende bijeenkomst van werkgroep nr. 6 van de OESO op 31 mei 1999 besproken.

⁽¹⁾ PB L 202 van 18.7.1998.

⁽²⁾ PB L 380 van 31.12.1990.

(1999/C 370/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0788/99

van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Kritiek Commissie Medicines Control Agency (VK)

De Commissie heeft het Medicines Control Agency (Controleagentschap voor geneesmiddelen, MCA) naar verluidt naar aanleiding van een klacht van een sector van de Britse industrie bekritiseerd omdat deze zich niet in staat zou hebben getoond wetgeving betreffende geneesmiddelen in „grensgebieden” van de productclassificatie naar behoren toe te passen. Hierbij zou het gaan om de classificatie van voedingsmiddelen, cosmetica, medische hulpmiddelen en geneesmiddelen. Het Verenigd Koninkrijk heeft thans nieuwe wetgevingsvoorstellen op dit gebied voorgelegd.

1. Wat was de precieze aard van de kritiek van de Commissie aan het MCA?
2. Komt de voorgestelde wetgeving volgens de Commissie tegemoet aan haar kritiek?

3. Is de Commissie ervan overtuigd dat de nieuwe voorstellen de beschikbaarheid van bepaalde producten in het VK niet onnodig zullen beperken, waardoor de goede werking van de interne markt zou worden verstoord?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(7 mei 1999)

Krachtens artikel 1 van Richtlijn 65/65/EEG van 26 januari 1965 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen ⁽¹⁾ wordt elke enkelvoudige of samengestelde substantie die wordt aangeboden om ziekten bij mens of dier te behandelen of te voorkomen, als geneesmiddel beschouwd. Ook elke enkelvoudige of samengestelde substantie die aan mens of dier toegediend kan worden om een medische diagnose te stellen of om fysiologische functies bij mens of dier te herstellen, te verbeteren of te wijzigen, wordt als geneesmiddel beschouwd. In beginsel kunnen kant-en-klare geneesmiddelen alleen in een lidstaat in de handel worden gebracht als tijdens een vergunningprocedure de kwaliteit, de veiligheid en de werkzaamheid zijn aangetoond.

Deze fundamentele bepalingen moesten al vele jaren geleden door de lidstaten in hun nationale wetgeving zijn opgenomen. In de context van een klacht over een specifieke groep producten is het de Commissie echter duidelijk geworden dat bovenstaande voorschriften niet consequent in het Britse recht zijn ingevoerd voor alle producten (met name bepaalde „gezondheidsproducten”) die in het Verenigd Koninkrijk in de handel zijn. De Commissie heeft derhalve in haar functie als hoedster van het communautair recht het Verenigd Koninkrijk moeten verzoeken zijn nationale wetgeving ten aanzien van de indeling van geneesmiddelen in overeenstemming te brengen met de bepalingen van het communautair recht.

De Britse instanties hebben aangegeven dat zij door een snelle vaststelling van voorgestelde nieuwe voorschriften voor de indeling van geneesmiddelen de wetgeving volledig in overeenstemming met het communautair recht willen brengen. De Commissie gaat ervan uit dat dit doel door de vaststelling van deze nieuwe voorschriften zal worden verwezenlijkt en hoopt dat de volledige invoering van de wetgeving inzake geneesmiddelen van de Gemeenschap in het Verenigd Koninkrijk zal bijdragen tot de goede werking van de interne markt.

⁽¹⁾ PB 22 van 9.2.1965.

(1999/C 370/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0790/99 van Graham Mather (PPE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Het Britse Intervention Board Executive Agency — GLB-kredieten

Het Intervention Board Executive Agency is aan het Britse parlement verantwoording schuldig voor de kosten van de tenuitvoerlegging in het Verenigd Koninkrijk van de marktordeningen en steunmaatregelen voor de landbouw uit hoofde van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en de daarmee samenhangende administratiekosten.

In haar antwoord op mijn vraag nr. E-3331/98 ⁽¹⁾ betreffende het begrotingsjaar 1996/97 heeft de Commissie verklaard niet geheel tevreden te zijn over het beheer van de GLB-kredieten in het Verenigd Koninkrijk.

1. Is de Commissie tevreden over het beheer van de kredieten door de Intervention Board in het begrotingsjaar 1997/98?
2. Heeft de Commissie het noodzakelijk geacht in het kader van de procedure inzake de goedkeuring van de rekeningen de terugbetaling van uitgaven van het Intervention Board Executive Agency voor deze periode te weigeren en zo ja, om welke bedragen ging het hierbij?
3. Zal de Commissie een beknopt verslag publiceren van de procedure inzake de goedkeuring van de rekeningen met betrekking tot het VK voor 1997/98 en volgende begrotingsjaren?

⁽¹⁾ PB C 207 van 21.7.1999, blz. 53.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(27 april 1999)*

De hervorming van de procedure voor de goedkeuring van de rekeningen houdt in dat die procedure met ingang van begrotingsjaar 1996 in twee delen wordt opgesplitst: een eerste beschikking tot goedkeuring van de rekeningen heeft betrekking op de volledigheid, de juistheid en de waarheidsgetrouwheid van de ingediende rekeningen (artikel 5, lid 2, b), van Verordening (EEG) 729/70 van de Raad van 21 april 1970 betreffende de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid⁽¹⁾ – de „boekhoudkundige goedkeuring”) terwijl de tweede beschikking tot doel heeft alle uitgaven die niet overeenkomstig de communautaire voorschriften zijn verricht aan de communautaire financiering te onttrekken (artikel 5, lid 2, sub c), van Verordening (EEG) 729/70 van de Raad – de „rechtmatigheidsgoedkeuring”).

1. In het kader van de boekhoudkundige goedkeuring is de Commissie doorgaans tevreden over het beheer van de kredieten in het begrotingsjaar 1997/1998. Er is een duidelijke verbetering merkbaar in vergelijking met het voorgaande jaar en het National audit office, de verklarende instantie voor het Verenigd Koninkrijk, heeft een goedkeurend oordeel uitgebracht over de rekeningen van het betaalorgaan.

2. De beschikking inzake de boekhoudkundige goedkeuring voor het begrotingsjaar 1997/1998 is nog niet vastgesteld. Deze beschikking moet door de Commissie vóór 30 april 1999 worden vastgesteld en zal worden gepubliceerd. De werkzaamheden in verband met de rechtmatigheidsgoedkeuring voor het begrotingsjaar 1997/1998 zijn thans begonnen doch het zal nog enige tijd duren voordat hierover een beschikking wordt vastgesteld. De beschikkingen worden gepubliceerd zodra zij zijn vastgesteld.

3. Elke beschikking tot goedkeuring van de rekeningen gaat vergezeld van een syntheseverslag. Deze verslagen worden stelselmatig aan de Commissie Begrotingscontrole van het Parlement overgemaakt. Het syntheseverslag voor de boekhoudkundige goedkeuring voor het begrotingsjaar 1997/1998 zal bij de goedkeuring worden opgesteld. In afwachting wordt een kopie van het syntheseverslag voor de boekhoudkundige goedkeuring voor begrotingsjaar 1996/1997 (artikel 5, lid 2, sub b)) afzonderlijk aan de geachte Afgevaardigde en het secretariaat van het Parlement toegezonden.

⁽¹⁾ PB L 94 van 28.4.1970.

(1999/C 370/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0794/99**van Raimondo Fassa (ELDR) aan de Commissie***(6 april 1999)*

Betreft: Maatregelen van de Commissie ten behoeve van rechtvaardige handel

Het Europees Parlement heeft een verslag over rechtvaardige handel (A4-0198/98) aangenomen waarin duidelijke definities worden afgebakend en een reeks beleidsprioriteiten worden opgesomd voor de ontwikkeling en bescherming van deze belangrijke vorm van ontwikkelingssamenwerking.

Bovendien heeft het Europees Parlement in zijn resolutie over het werkprogramma van de Commissie voor 1999 (B4-1072/98), die afgelopen december is aangenomen, nog eens aangedrongen op een initiatief van de Commissie met het oog op een beleid ter ondersteuning van de rechtvaardige handel op basis van het verslag van het Europees Parlement.

Welke maatregelen heeft de Commissie tot op heden genomen om gevolg te geven aan de suggesties in het verslag van het Parlement, gezien het toenemende belang van de rechtvaardige handel en de noodzaak deze te bevorderen en een regelgeving in te stellen waarmee misbruik wordt voorkomen en de rechten van de consumenten op duidelijke voorlichting, alsmede de rechten van de producenten en deelnemers aan de rechtvaardige handel worden beschermd?

Wanneer denkt de Commissie over te gaan tot de algemene formulering van een beleid ter ondersteuning van de rechtvaardige handel, te beginnen bij zekerheid omtrent de certificering?

Zou de Commissie met spoed de tot op heden gefinancierde projecten kenbaar willen maken, met duidelijke vermelding van de begunstigen, de aard en de duur van de projecten?

Antwoord van de heer Pinheiro namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie is verheugd met het verslag van het Parlement over rechtvaardige handel. Zij is zelf een mededeling terzake aan het afronden die binnenkort gereed zal zijn voor publikatie. Na de publikatie van het document wordt met alle betrokkenen en belangstellenden in rechtvaardige handel een uitgebreide bespreking verwacht. Na deze periode van raadplegingen zou de Commissie vervolgens in staat moeten zijn een veelomvattend beleid aangaande rechtvaardige handel te formuleren.

Gegevens met betrekking tot de door de Commissie gefinancierde projecten worden het geachte parlements lid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks toegezonden.

(1999/C 370/157)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0795/99
van Reimer Böge (PPE) aan de Commissie***(22 maart 1999)*

Betreft: Vervoer van dieren naar het slachthuis

In de begroting 1999 van de Europese Unie wordt in de toelichting bij hoofdstuk B2-511 melding gemaakt van uitgaven ten belope van 2,5 miljoen € voor het toezicht op de bepalingen inzake de bescherming van dieren tijdens hun transport naar het slachthuis binnen en buiten de EU. Deze zelfde begrotingslijn komt voor in de begrotingen voor 1997 en 1998. Kan de Commissie aangeven waarom nog niets van deze gelden is uitgegeven voor deze zo belangrijke kwestie, hoewel er in ruime mate tijd is geweest om passende voorstellen voor te bereiden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie heeft binnen het Directoraat-generaal Consumentenbeleid en bescherming van de gezondheid van de consument (DG XXIV) het Voedsel- en veterinair bureau opgericht dat controles uitvoert in de lidstaten en in derde landen, waaronder controles op de toepassing van de Europese wetgeving inzake het welzijn van dieren zoals neergelegd in Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG ⁽¹⁾.

De Commissie onderzoekt oplossingen en administratieve methoden om de middelen van begrotingslijn B2-511 ter beschikking te stellen van het Voedsel- en veterinair bureau met het oog op intensievere controles op het vervoer van dieren naar het slachthuis binnen en buiten de Gemeenschap

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991.

(1999/C 370/158)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0796/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie***(6 april 1999)*

Betreft: Verpakking van melk in 180-ml flessen

In richtlijn 75/106/EEG ⁽¹⁾ betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake het voorverpakken naar volume van bepaalde vloeistoffen in voorverpakkingen met bepaalde inhoud wordt toegestaan dat melk en zuiveldranken (behalve yoghurt) uitsluitend in een bepaald aantal volume-eenheden mogen worden verpakt. De kleinste eenheden zijn 200 ml en 250 ml.

De kleinste flessen die in Oostenrijk voor het verpakken van melk worden gebruikt, hebben een netto inhoud van 250 ml. Deze maat is vooral voor levering aan kleuterscholen te groot gebleken. Voorts bestaan er flessen met een netto inhoud van 180 ml, die eigenlijk voor yoghurt zijn bestemd. De aanschaf

van flessen met 200 ml inhoud zou voor de producenten en afnemers als kleuterscholen onrendabel zijn. Een economische oplossing zou zijn de melk te verpakken in yoghurtflessen.

Ziet de Commissie een mogelijkheid om voornoemde richtlijn zodanig te interpreteren of te wijzigen dat in bedoelde specifieke gevallen melk ook in flessen van 180 ml kan worden verpakt?

(¹) PB L 42 van 15.2.1975, blz. 1.

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(7 mei 1999)

In Bijlage III bij richtlijn 75/106/EEG van 19 december 1974 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake het voorverpakken naar volume van bepaalde vloeistoffen in voorverpakkingen met bepaalde inhoud zijn een aantal „facultatieve” (¹) nominale volumes vastgesteld voor alle vloeistoffen (²). De lidstaten mogen het derhalve in de nationale wetgeving waarin de betrokken richtlijn wordt omgezet toelaten dat er vloeistoffen op de markt worden gebracht welke volumina hebben die niet aan de in de bijlage genoemde volumina beantwoorden (zoals melkflessen met een netto inhoud van 180 ml), voorzover de wettelijke voorschriften inzake eerlijke handel en consumentenbescherming worden geëerbiedigd.

Bijlage III zelf kan alleen op basis van een voorstel van de Commissie via een medebeslissingsprocedure worden gewijzigd.

(¹) Dit facultatieve karakter wordt als volgt in artikel 5, lid 1, omschreven „De Lid-Staten mogen het in de handel brengen van voorverpakkingen die voldoen aan de voorschriften van deze richtlijn en de daarin beschreven controles met goed gevolg hebben doorstaan, niet weigeren, verbieden of beperken op grond van redenen die verband houden met de volumina, zoals die te vinden zijn in Bijlage III, kolom I, met de bepaling van deze volumina of met de methoden aan de hand waarvan deze zijn gecontroleerd”.

(²) Behalve voor speciale soorten alcohol waarvoor bepaalde volumina zijn voorgeschreven.

(1999/C 370/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0797/99

van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Vrijstelling van omzetbelasting

Particuliere instanties en natuurlijke personen verrichten steeds meer sociale diensten en ondersteunen door deze taken over te nemen de overheid bij de vervulling van haar plichten. Deze deels zeer arbeidsintensieve en daardoor dure diensten worden zo niet meer uitsluitend bekostigd door de publiek-rechtelijke instellingen en gaan dus niet meer ten laste van de overheidsbegroting. De overheid bespaart door de overheveling van deze taken aanzienlijke kosten. Toch is in het Gemeenschapsrecht alleen een uitdrukkelijke vrijstelling van omzetbelasting opgenomen ten behoeve van de openbare instellingen (artikel 13, deel A, lid 1, zesde richtlijn 77/388/EEG (¹) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting).

1. Staat het de lidstaten vrij om naast de uitzonderingsbepalingen van het Gemeenschapsrecht ook belastingvrijstellingen te verlenen voor natuurlijke personen?

2. Hoe motiveert de Commissie deze in het Gemeenschapsrecht vastgelegde ongelijke behandeling van publiekrechtelijke instellingen enerzijds en particuliere instanties c.q. natuurlijke personen anderzijds, en acht zij dit onderscheid in de huidige situatie nog gerechtvaardigd?

3. Zijn er initiatieven en plannen om de belastingvrijstellingen van het communautaire recht uit te breiden, en zo ja, wat houden deze in?

4. Zo ja, van wie zijn deze initiatieven afkomstig en hoe ver is men ermee gevorderd?

(¹) PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(7 mei 1999)*

1. De vrijstellingen vermeld in artikel 13 van de zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽¹⁾ moeten strikt worden geïnterpreteerd, aangezien zij afwijkingen vormen op het algemene beginsel volgens hetwelk over alle tegen vergoeding door een belastingplichtige verrichte economische handelingen belasting moet worden geheven ⁽²⁾. Hieruit volgt dat wanneer een bepaling van artikel 13, A, lid 1, verwijst naar door een „instelling” verrichte diensten zij niet van toepassing kan zijn op door een natuurlijk persoon verrichte diensten.

2. De tekst van artikel 13 weerspiegelt de situatie op het moment van de vaststelling van de zesde richtlijn. Op dat moment werden de diensten waarop het geachte parlementslid doelt waarschijnlijk bijna uitsluitend verricht door instellingen die door de betrokken lidstaat werden beschouwd als hebbende een sociaal karakter. Sedertdien heeft de situatie zich sterk gewijzigd en worden deze diensten steeds meer verricht door particuliere instellingen en particulieren, hetgeen een bron voor concurrentievervalsing vormt en nadenken over de gegrondheid van bepaalde vrijstellingen van artikel 13 van de zesde BTW-richtlijn nodig maakt.

Privaatrechtelijke instellingen zijn evenwel niet bij voorbaat van het toepassingsgebied van de door het geachte parlementslid bedoelde vrijstellingen uitgesloten. Zij kunnen hiervan eveneens profiteren en wanneer zij door de betrokken lidstaat worden beschouwd als instellingen met een sociaal karakter wanneer zij de eventueel door deze lidstaat in uitvoering van artikel 13, A, sub 2, opgelegde aanvullende voorwaarden vervullen.

3.-4. De Commissie heeft een werkprogramma ⁽³⁾ ingediend betreffende de invoering in verschillende fasen van een gemeenschappelijk BTW-stelsel dat beter is aangepast aan de eisen van een werkelijke interne markt. Een van de pijlers van dit programma is de modernisering van het huidige BTW-stelsel. Herziening van de vrijstellingen van artikel 13, A van de zesde BTW-richtlijn ten einde door het geachte parlementslid aan de orde gestelde concurrentievervalsing te voorkomen en de neutraliteit van het BTW-stelsel zo goed mogelijk te garanderen, maakt deel van deze modernisering uit.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977.

⁽²⁾ Zie in dit verband de arresten van het Hof van Justitie van 15 juni 1989, zaak 348/87, en van 11 augustus 1995, zaak C-453/93.

⁽³⁾ COM(96) 328 def.

(1999/C 370/160)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0798/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie***(6 april 1999)*

Betreft: Screening van justitie en binnenlandse zaken

Ter voorbereiding van de toetreding van de kandidaatlanden is inmiddels tevens een aanvang gemaakt met de screening van de gebieden justitie en binnenlandse zaken. De werkzaamheden in dit verband zouden naar verluidt eind maart zijn afgerond. De task force uitbreiding heeft ter vergemakkelijking van de werkzaamheden de „acquis” in negen hoofdstukken onderverdeeld: asielbeleid, buitengrenzen, immigratie, strijd tegen de georganiseerde criminaliteit, drugsbestrijding, bestrijding van terrorisme, samenwerking politiediensten, samenwerking op douanegebied en justitiële samenwerking (burgerlijk recht en strafrecht). Het zou goed zijn indien de Commissie na de afronding van het overleg eind maart een algemeen verslag indient over de resultaten van de screenings.

1. Kan de Commissie een dergelijk verslag indienen, en zo ja, wanneer?
2. Zo nee, om welke redenen kunnen deze gegevens niet bekend worden gemaakt?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie bevestigt dat de screening van hoofdstuk 24 van het acquis: Samenwerking op het terrein van justitie en binnenlandse zaken eind maart 1999 werd afgerond in het kader van de toetredingsonder-

handelingen met de zes kandidaatlidstaten waarmee de onderhandelingen zijn geopend. De Commissie zal het Parlement over de resultaten van de screening zoals gewoonlijk inlichten tijdens de vergaderingen met de betrokken parlementaire commissies.

(1999/C 370/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0800/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Oostenrijkers in de Commissie

In het dagelijks contact met de burgers in mijn vaderland Oostenrijk wordt mij steeds weer gevraagd hoeveel Oostenrijkers in dienst zijn van de EU-instellingen.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoeveel Oostenrijkse staatsburgers zijn in dienst van de Commissie?
2. In welke directoraten-generaal werken deze Oostenrijkers (gedetailleerd overzicht)?
3. Hoeveel van deze Oostenrijkers zijn ingedeeld in de categorieën A, B, C en D?
4. Hoeveel Zweden en Finnen werken bij de diensten van de Commissie?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 april 1999)

1. De Commissie stelt momenteel 285 Oostenrijkse burgers te werk; ze worden bezoldigd uit de huishoudelijke begroting en de begroting voor onderzoek voor gezamenlijke rekening en werken onder het statuut van ambtenaar of tijdelijke functionaris.
2. De directoraten-generaal waarin ze werken worden vermeld in een tabel die rechtstreeks naar het geachte parlementslid en het Secretariaat-Generaal van het Parlement is verzonden.
3. Zoals uit de tabel mag blijken, werken deze ambtenaren in de volgende categorieën: 125 in de categorie A, 57 in B, 57 in C en 8 in D. Bovendien zijn er nog 16 ambtenaren in de categorie LA werkzaam.
4. Ter vergelijking wordt in dezelfde tabel een overzicht per categorie gegeven van de Finse en de Zweedse ambtenaren die bij de Commissie werken.

(1999/C 370/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0802/99
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: EU-gebouwen

In de pers staan steeds weer uiteenlopende berichten over het gebouwenbezit van de EU.

De Commissie wordt daarom verzocht de onderstaande vragen te beantwoorden.

1. Welke gebouwen in Brussel, Straatsburg en Luxemburg zijn volledig eigendom van de EU-instellingen, c.q. van de Commissie?
2. Welke waarde vertegenwoordigen de gebouwen die in eigendom zijn (gedetailleerd weergegeven per onroerend-goedobject)?
3. Welke gebouwen zijn deels eigendom van de EU?
4. Welke waarde vertegenwoordigen deze gebouwen en voor welk percentage zijn deze eigendom van de EU?
5. In welke contractuele vorm heeft de EU nog andere gebouwen verworven, die geen eigendom zijn van een EU-instelling, maar waarin wel kantoren van de instellingen zijn ondergebracht?

6. Hoe hoog zijn de verplichtingen die de EU uit hoofde daarvan heeft (per gebouw en per instelling die daarin is gehuisvest)?
7. Is er onroerend goed in eigendom van de EU-instellingen dat door andere instellingen wordt gebruikt; welke waarde hebben deze gebouwen en hoe hoog is de opbrengst ervan?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(5 mei 1999)

In antwoord op de vraag van het geachte parlementslid kan worden gezegd dat de meeste door hem gevraagde informatie te vinden is in deel 1 „Algemene staat van ontvangsten” van de begroting voor 1999 onder D Onroerendgoedbezit (tabellen 1 + 2).

Volledig eigendom van de Commissie te Brussel zijn:

(waarde in euro)

Breydel	39.105.746
Loi 130	73.071.366
St-Michielswarande 1	27.071.027
Haren (centrale keuken)	9.905.838
Clovis Wilson (crèche)	18.806.559
Overijse (CIE)	1.252.468
	169.213.004

Op termijn (gewoonlijk 27 jaar – maar in het geval van Breydel II is er sprake van volledig eigendom in 1999) verwerft de Commissie de volgende gebouwen in eigendom (de tussen haakjes geplaatste waarde is die van de nog te verrichten afbetalingen):

(waarde in euro)

Belliard 232	(33.844.259)
Demot 24	(48.173.250)
Breydel II	(52.061.349)
Beaulieu 29/31/33	(73.180.547)
Charlemagne	(217.491.610)
Demot 28	(37.610.393)
Joseph II 99	(29.205.552)
Loi 86	41.280.596
Marie de Bourgogne	57.373.696
Montoyer 59	30.158.510
	620.379.762

Om in haar verdere behoeften in Brussel te voorzien, huurt de Commissie gebouwen op contractbasis overeenkomstig het Belgisch recht, in het algemeen voor perioden van 3, 6, 9 of 12 jaar. Drie gebouwen worden evenwel gehuurd op basis van een lease van 27 jaar. Het totale huurbudget voor 1999 bedraagt 91.036.633 €.

Vermeld zij dat de Commissie de huur voor het Berlaymontgebouw (opgenomen in het totaal) doorbetaalt in ruil voor de terbeschikkingstelling van 10 gebouwen waarvoor de Belgische Régie des Bâtiments de huur betaalt.

Deze gebouwen zijn:

- Belliard 28
- Belliard 68
- Science 14
- Trèves 120
- Beaulieu 1, 5 and 9
- Beaulieu 24
- Triomphe

- Genève 12
- Genève 1 (A + D)
- Nerviens 85

Er zijn geen diensten van de Commissie in Brussel gehuisvest in gebouwen die het eigendom van een andere instelling zijn.

De Commissie in Luxemburg bezit geen gebouwen.

De volgende gebouwen worden — in sommige gevallen gedeeltelijk (zie % tussen haakjes) — door de Commissie en andere in Luxemburg gevestigde instellingen gehuurd:

(in euro)

GEBOUWEN	Jaarlijks huurbedrag 1998
Jean MONNET	13.868.552
Joseph BECH	8.523.532
WAGNER	1.246.586
EUROFORUM	3.987.658
CUBE	1.339.646
Bureau de passage	130.538
Stocks Howald 1 et 2	67.866
Foyer européen (31 %)	36.904
CPE (Crèche 34 % , Garderie 32 %)	377.683
	29.578.965

(1999/C 370/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0805/99

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Financiering door Groot-Brittannië van de werken voor de aanleg van dammen in Turkije

Zoals bekend hebben de bevoegde Britse autoriteiten hun goedkeuring gegeven voor de financiering van een Turks project dat voorziet in de aanleg van een reeks dammen op de Tigris en de Eufraat.

Het volgende dient te worden opgemerkt:

- a) het gezamenlijk beheer van aquatische bronnen is van grote betekenis en met deze kwestie zijn aanzienlijke belangen gemoeid van de landen door wiens grondgebied deze rivieren stromen;
- b) de aanleg van de dammen zal tot een enorme milieuramp leiden, zal duizenden bewoners van het gebied tot verhuizen dwingen en zal 15 steden en 52 dorpen, waarvan er een aantal unieke monumenten bezitten, blank zetten;
- c) Turkije is een van de weinige landen die de VN-overeenkomst van 1997 inzake de regeling van grensgeschillen tussen staten die samen aquatische bronnen beheren, niet heeft ondertekend;
- d) de EU-lidstaten hebben de VN-overeenkomst inzake aquatische bronnen ondertekend en op grond van artikel 130 Y, lid 3, en 130 V van het Verdrag betreffende de Europese Unie houden de Gemeenschap en de lidstaten zich aan de verbintenissen en doelstellingen die zij in het kader van de Verenigde Naties en andere bevoegde organisaties hebben onderschreven.

Kan de Commissie:

1. in het licht van wat voorafgaat, zeggen of de manier waarop het project door Turkije wordt gepromoot, naar haar mening beantwoordt aan de voorwaarden die de VN-overeenkomst stelt inzake het gezamenlijk beheer van aquatische bronnen, los van het feit dat Turkije deze overeenkomst niet heeft ondertekend?
2. Indien zij meent dat dit niet het geval is, welke maatregelen kan zij krachtens genoemde artikelen van het EU-verdrag nemen om te verhinderen dat het project door Groot-Brittannië wordt gefinancierd?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(6 mei 1999)*

Het is inderdaad juist dat Turkije, zoals het geachte parlamentslid dit vermeldt, het Verdrag van de Verenigde Naties van 1997 dat hij in zijn schriftelijke vraag heeft genoemd, niet heeft ondertekend. Turkije kan dus niet aan de bepalingen van dit verdrag worden gehouden.

Bovendien zijn er op de begroting van de Gemeenschap geen gelden vrijgemaakt voor het project dat het geachte parlamentslid noemt. Zoals de zaken er thans voorstaan, valt de kwestie van de financiële steun aan dit project door het Verenigd Koninkrijk derhalve onder de verantwoordelijkheid van de Britse overheid.

(1999/C 370/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0807/99**van Nikitas Kaklamanis (UPE) aan de Commissie***(6 april 1999)*

Betreft: Uitvoer van Turks staal

Turkije is vrijgesteld van communautair toezicht („surveillance”) op ijzer- en staalproducten die onder het EEG-verdrag en het EGKS-verdrag vallen, ondanks het verzet van Griekenland. Dit land heeft dan ook terstond zijn bezwaren ingediend bij het bevoegde beheerscomité van de „Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal” (EGKS).

De genoemde vrijstelling bevordert de uitvoer van goedkope Turkse staalproducten en betekent een klap voor de staalproductie van de EU-lidstaten. Volgens recente statistieken is de Turkse staaluitvoer vorig jaar met 105 % gestegen, hetgeen een zware opoffer is met name voor de Griekse staalindustrie. Griekenland heeft onlangs een officiële aanvraag ingediend om de Turkse uitvoer van staalproducten onder communautair toezicht te stellen.

Kan de Commissie zeggen of dit zal gebeuren en zo ja, wanneer? Kan zij ook zeggen of er is onderzocht welke gevolgen de penetratie van Turkse staalproducten op de communautaire markt heeft voor de productie van staal in de Unie?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(29 april 1999)*

De onder het EG-Verdrag vallende staalproducten van oorsprong uit Turkije zijn in maart 1998 vrijgesteld van voorafgaand communautair toezicht. De onder het EGKS-Verdrag vallende staalproducten zijn daarvan in januari 1999 vrijgesteld, nadat Turkije de resterende heffingen op de invoer van staal uit de Gemeenschap had afgeschaft.

De communautaire invoer van staal uit derde landen steeg in 1998 over het geheel genomen dramatisch en bedroeg circa 23,5 miljoen ton, ongeveer 45 % meer dan in 1997. De communautaire invoer uit Turkije nam met 66 % toe tot circa 1,7 miljoen ton, terwijl de invoer van Turks staal in Griekenland met 90 % steeg tot 406.000 ton. Griekenland neemt circa 23 % voor zijn rekening van de totale invoer van staal uit Turkije.

Deze ontwikkelingen vonden plaats op een moment dat de meeste staalproducten uit Turkije nog onder voorafgaand communautair toezicht stonden. Dit systeem biedt vooraf informatie over de verwachte invoertrends, gebaseerd op de automatische afgifte van invoervergunningen. Het opnemen van landen in het communautair systeem voor toezicht dan wel het uitsluiten van landen daarvan biedt derhalve geen verklaring voor de toename van de invoer in 1998. De stijging van de communautaire invoer van staal uit derde landen in het algemeen, waaronder Turkije, vloeit voort uit de turbulentie op de internationale staalmarkten als gevolg van de crisis in Zuid-Oost-Azië en Rusland.

De Commissie oefent nauw toezicht uit op de gevolgen van de internationale financiële crisis en pleegt met een groot aantal derde landen, waaronder Turkije, regelmatig overleg over de ontwikkelingen in de staalsector. De Commissie en Turkije doen elkaar maandelijks gedetailleerde statistieken toekomen over de handel in staalproducten.

(1999/C 370/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0811/99
van Joaquín Sisó Cruellas (PPE) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: Selectie van 81 onderzoekcentra

De Europese Commissie heeft 81 binnen de Europese Economische Ruimte gevestigde onderzoekcentra aangewezen voor het uitvoeren van kwalitatief hoogwaardig onderzoek. De lijst van deze onderzoekcentra is gepubliceerd ⁽¹⁾ met de bedoeling de toegang voor de Europese onderzoekers tot deze onderzoekcentra te vergemakkelijken.

Kan de Commissie antwoord geven op de volgende vragen:

1. Welke selectieprocedure is gevolgd?
2. Welke selectiecriteria zijn gehanteerd?
3. Voorziet de Europese Unie in steun voor Europese onderzoekers die in deze onderzoekcentra zouden willen gaan werken?
4. Op welke wijze bevordert de Europese Unie het onderzoek binnen de Unie? Zijn er financiële en/of andere maatregelen om personen die zich aan onderzoek willen wijden te steunen?

⁽¹⁾ PB C 36 van 10.2.1999.

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie

(7 mei 1999)

Onderzoekscontracten die steun krijgen in het kader van de activiteit „toegang tot grootschalige activiteiten” (LSF) als onderdeel van het programma „opleiding en mobiliteit van onderzoekers” (TMR) dienen ter financiering van het gebruik van een bestaande faciliteit door onderzoekersteams (en individuele onderzoekers) die normaal gesproken geen toegang tot zo'n faciliteit zouden hebben. Onderzoekersteams komen voor steun in aanmerking indien zij onderzoek verrichten in de Gemeenschap of een met de Gemeenschap geassocieerd land. De bedoeling is dat de Gemeenschap de reis- en verblijfskosten van rechthebbende gebruikers, voornamelijk uit andere landen dan dat waar de faciliteit zich bevindt, voor 100 % bekostigt. Met de communautaire financiering moet ook 100 % van de bijkomende kosten in verband met de toegang van gebruikers tot de faciliteit worden gedekt.

De procedure en de criteria voor de selectie van voorstellen van onderzoeksfaciliteiten zijn te vinden in het TMR-werkprogramma, dat de Commissie in 1996 heeft gepubliceerd ⁽¹⁾. Voor nadere bijzonderheden wordt verwezen naar het informatiepakket en het evaluatiehandboek voor de TMR-LSF-activiteit, welke beide beschikbaar zijn op de thuispagina van het TMR-programma op Internet (<http://www.cordis.lu/tmr/src/alsf1.htm>).

Meer algemene inlichtingen over het programma ter verbetering van het menselijk onderzoekspotentieel (IHP), de opvolger van het TMR-programma, is te vinden in het IHP-werkprogramma, dat te bereiken is op de onlangs opgestelde programma-thuispagina op Internet (<http://www.cordis.lu/improving/home.html>).

⁽¹⁾ ISBN 92-827-7173-3.

(1999/C 370/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0815/99
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(6 april 1999)

Betreft: BTW

Wat is de mening van de Commissie over de wetgeving ter bestrijding van de BTW-ontwijking die van kracht wordt in het Verenigd Koninkrijk? Is deze wetgeving in strijd met de doelstellingen van de BTW?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(26 april 1999)*

De maatregelen ter bestrijding van BTW-ontwijking die onlangs in het Britse begrotingsoverzicht zijn aangekondigd, hebben betrekking op specifieke problemen van ontwijking en misbruik binnen het Britse systeem van belasting op de toegevoegde waarde. Op grond van de tot dusverre aan de Commissie voorgelegde gegevens, lijken deze maatregelen niet van invloed te zijn op het uitgangspunt van de belasting of op de daaraan ten grondslag liggende beginselen van billijkheid en neutraliteit. Deze aanvankelijke positie kan uiteraard worden herzien zodra het wetgevingsproces in het Verenigd Koninkrijk is afgerond.

(1999/C 370/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0819/99**van Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) aan de Commissie***(6 april 1999)*

Betreft: Illegale steun ten laste van de structuurfondsen in Llança (Girona), Spanje

Op 28 januari 1998 diende ik een schriftelijke vraag in (nr. P-0194/98) ⁽¹⁾ waarin ik de Commissie wees op het illegale karakter van de werkzaamheden die met communautaire subsidie werden verricht in de havenmond van Grifeu, in de gemeente Llança. In haar antwoord van 26 februari 1998 zegde de Commissie toe zich te zullen wenden tot de Spaanse autoriteiten met een verzoek om inlichtingen omtrent deze onregelmatigheden, en stelde zij voor te zijner tijd maatregelen te treffen zodra de termijn voor beroep tegen de rechterlijke uitspraak (nr. 247/97 van 12.12.1997) zou zijn verstreken.

Kan de Commissie gegevens verstrekken over het resultaat van de stappen die zij bij de Spaanse autoriteiten heeft ondernomen?

⁽¹⁾ PB C 304 van 2.10.1998, blz. 49.

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie heeft informatie ontvangen over een rechterlijke uitspraak waarin de werkzaamheden de facto illegaal worden verklaard die in de gemeente Llança (Catalonië) door het Directoraat-generaal Havens en Kusten van de dienst territoriaal beleid en openbare werken van de Generaliteit van Catalonië ondernomen zijn en in het kader van het programma Interreg II A Spanje-Frankrijk door de Gemeenschap zijn gefinancierd. De Commissie heeft er kennis van genomen dat de rechter bevolen had de werken af te breken, de onteigende personen schadeloos te stellen en de gronden aan de oorspronkelijke eigenaars terug te geven.

Doordat deze rechterlijke uitspraak een definitief karakter zou hebben gekregen, heeft de Commissie de Spaanse autoriteiten voorgesteld deze cofinanciering te annuleren en aan een ander project toe te wijzen, onmiddellijk na het volgende toezichtcomité; zij wacht dus op nieuwe voorstellen van de kant van deze autoriteiten.

(1999/C 370/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0831/99**van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie***(7 april 1999)*

Betreft: Habitatrichtlijn en Vogelrichtlijn

Op grond van de Habitatrichtlijn en Vogelrichtlijn zijn de Somerset Levels en Moors beschermde gebieden. Het gaat hier om de grootste waterrijke gebieden van Engeland. In dit gebied wordt vooral melkvee gehouden, hetgeen leidt tot een bovenmatige afwatering van deze waterrijke gebieden om voor droog grasland te zorgen, een intensief gebruik van nitraathoudende meststoffen, opslag van nitraatrijk kuilvoer en andere schadelijke praktijken.

In hoeverre voeren het Directoraat milieu en het Directoraat landbouw overleg om erop toe te zien dat traditionele landbouwmethoden zo min mogelijk inbreuk plegen op de milieu-eisen en om landbouwers bij wie het milieu voor gaat, aan te moedigen en te compenseren?

Welk advies en welke bijstand geven deze twee directoraten aan de lidstaten om erop toe te zien dat zij de twee genoemde richtlijnen in acht nemen?

Kan de Commissie tevens mededelen welke stappen zij heeft ondernomen of zal ondernemen omdat het ernaar uit ziet dat het VK zich met betrekking tot de Somerset Levels en Moors niet aan de richtlijnen houdt?

Het VK heeft naar het schijnt aan zijn plicht voldaan om een strikte bescherming in te voeren voor diersoorten die krachtens bijlage IV (a) van de Habitatrichtlijn beschermd zijn, via de uitvaardiging van de regeling van 1994 (behoud natuurlijke habitats). Op grond hiervan wordt het als een strafbaar feit beschouwd de soorten die voorkomen op de in bijlage IV (a) gepubliceerde lijst te storen. Welke gegevens heeft de Commissie opgevraagd en/of ontvangen met betrekking tot de maatregelen die de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk hebben getroffen om deze regeling uit te voeren?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(5 mei 1999)

Een gebied genaamd „Somerset levels and moors”, met een oppervlakte van 6 388 hectare, is door het Verenigd Koninkrijk uit hoofde van artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽¹⁾ aangewezen als speciale beschermingszone. Dit gebied is evenwel niet door het Verenigd Koninkrijk voorgesteld in het kader van artikel 4, lid 1, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾. Hoewel het in dit geval om een uitgestrekt gebied gaat zijn er in Engeland verschillende grotere waterrijke gebieden (wetlands) die als speciale beschermingszone zijn aangewezen (bijvoorbeeld de Wash met een oppervlakte van 62 212 ha).

Het ligt op de weg van de lidstaat om de meest passende maatregelen te nemen teneinde de instandhouding van die vogelsoorten te verzekeren waarvoor de Somerset levels and moors tot speciale beschermingszone zijn uitgeroepen. Hiertoe kunnen milieumaatregelen in de landbouw behoren zoals die welke genomen zijn in het kader van Verordening (EEG) 2078/92 van de Raad van 30 juni 1992 betreffende landbouwproduktiemethoden die verenigbaar zijn met de eisen inzake milieubeschermtng, en betreffende natuurbeheer ⁽³⁾.

Een gedeelte van de Somerset levels and moors werd immers door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk aangewezen in het kader van de verordening betreffende milieumaatregelen in de landbouw (Verordening (EEG) 2078/92) als het uit milieuoogpunt kwetsbaar gebied (ESA) van de Somerset levels and moors. Boeren die ervoor kiezen een reeks diensten ten behoeve van het milieu te verrichten, zoals het handhaven van een bij het milieu passend waterniveau en het beheren van ecologisch waardevol grasland, worden gesubsidieerd. In het laatste geval houdt dit onder meer in dat het gebruik van kunstmest aan banden wordt gelegd of geheel wordt afgeschaft.

Met een hele reeks communautaire beleidslijnen streeft men ernaar om de belangentegenstelling tussen de landbouw en het milieu zoveel mogelijk af te zwakken. Het belangrijkste daarbij zijn de eerder genoemde verordening betreffende milieumaatregelen in de landbouw en de verplichte milieuwetgeving (zoals de wetgeving inzake pesticiden en Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen ⁽⁴⁾). Bij de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in het kader van Agenda 2000 worden nieuwe eisen inzake milieubeschermtng ingevoerd waardoor de lidstaten in staat zullen worden gesteld om rechtstreekse betalingen te verrichten aan boeren die bepaalde minimumnormen op het gebied van de milieubeschermtng in acht nemen.

Door de Directoraten-generaal voor Milieuzaken en Landbouw wordt in dit verband nauw samengewerkt. Het laatstgenoemde Directoraat-generaal pleegt bijvoorbeeld speciaal overleg met het Directoraat-generaal voor Milieuzaken over alle programma's die in het kader van de verordening betreffende milieumaatregelen in de landbouw zijn vastgesteld en toestemming van het laatste Directoraat-generaal is vereist voordat een bepaald programma kan worden goedgekeurd. In een recente mededeling van de Commissie met als titel „Wegen die naar een duurzame landbouw leiden” ⁽⁵⁾ wordt de huidige integratie van de milieuzorg in het landbouwbeleid beschreven.

De Commissie is zich er niet van bewust dat het Verenigd Koninkrijk ten aanzien van de Somerset levels and moors zijn verplichtingen uit hoofde van Richtlijn 79/409/EEG niet nakomt. Indien het geachte parlementslid hiervan bewijzen kan leveren, zal de Commissie deze zaak verder onderzoeken.

De lidstaten dienen binnen zes jaar na de inwerkingtreding (dus in dit geval rond juni 2000) verslag uit te brengen over de tenuitvoerlegging van de maatregelen die zij uit hoofde van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad genomen hebben. Ten aanzien van de bescherming van de soorten die in Bijlage IV(a) bij die richtlijn zijn opgenomen dienen de lidstaten overeenkomstig de voorwaarden als bepaald in artikel 16 van die richtlijn de Commissie om de twee jaar een verslag toe te zenden over de afwijkingen van dit systeem van strikte bescherming.

(¹) PB L 103 van 25.4.1979.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(³) PB L 215 van 30.7.1992.

(⁴) PB L 375 van 31.12.1991.

(⁵) COM(99) 22 def.

(1999/C 370/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0834/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Mededinging in de leesteenindustrie

In haar antwoord op mijn parlementaire vragen E-4009/97 en E-4011/97 (¹), deelde de Commissie mij mee dat zij een mededingingsbeleid voert ten gunste van de extractieve industrie overeenkomstig de richtsnoeren van de Mededeling betreffende de mededinging in de sector extractie van niet-energetische grondstoffen en de conclusies van de Raad van 18 november 1993. Daarnaast verwees de Commissie naar het feit dat in haar Mededeling over het concurrentievermogen van de bouwnijverheid vier grote strategische programma's en meer dan zestig specifieke initiatieven werden genoemd om de concurrentiepositie van deze industrietak te versterken. De Commissie wees er tevens op dat zij in samenwerking met de beroepsgroep jaarlijks een verslag publiceert over de Europese delfstoffen met als doel de transparantie van de markt te bevorderen zowel voor de consument als voor de producenten, die nog altijd tot het midden en-kleinbedrijf behoren (KMO's), en zij verzocht de Europese vereniging van leesteenproducenten om medewerking aan deze publicatie.

Kan de Commissie meedelen aan welke van deze concrete initiatieven ter bevordering van de concurrentiepositie de communautaire leesteenindustrie, en met name de Spaanse, tot nu toe heeft deelgenomen en op welke wijze?

Kan zij tevens meedelen op welke wijze zij de deelname van de communautaire leesteenindustrie aan bovengenoemde publicatie heeft bevorderd en of de leesteenindustrie daaraan thans deelneemt?

(¹) PB C 196 van 22.6.1998, blz. 56.

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(26 april 1999)

Wat betreft de door de Commissie ontwikkelde acties voor de versterking van de concurrentiepositie van de communautaire extractieve industrie van niet-energetische grondstoffen in het algemeen en van de leesteenindustrie in het bijzonder, dient het geachte parlementslid het antwoord van de Commissie op zijn schriftelijke vraag P-4009/97 (¹) te raadplegen.

In het kader van een vervolg op deze acties wordt de communautaire extractieve sector regelmatig doorgelicht door de plenaire groep „Aanvoer van ruwe grondstoffen”, die bestaat uit vertegenwoordigers van de industrie, de lidstaten en de Commissie. De Europese mijnindustrie is in deze groep onder andere vertegenwoordigd door Euromines, waarvan de vereniging van Europese leesteenproducenten, Euro Slate, sinds dit jaar geassocieerd lid is. Euro Slate omvat Franse, Duitse, Britse en Spaanse organisaties van leesteenproducenten. Het dient opgemerkt te worden dat Euro Slate niet deelnam aan de laatste plenaire vergadering van bovengenoemde groep op 15 december 1998 te Brussel, alhoewel zij hiervoor door de Commissie was uitgenodigd.

Het European Minerals Yearbook (²), dat onder het toezicht van de Commissie werd opgesteld met het doel de transparantie van de betrokken markten te verbeteren, bevat een hoofdstuk dat geheel gewijd is aan de leesteenindustrie. De revisie van deze uitgave, die hoofdzakelijk de bijwerking van de elektronische publicatie op Internet omvat, zal dit jaar door de Commissie ter hand genomen worden. Voor de eerstkomende en toekomstige herzieningen van dit verslag zal de Commissie Euro Slate om medewerking

verzoeken, daar zij zeer grote waarde hecht aan bijdragen en adviezen van de Europese verenigingen van de extractieve industrie.

(¹) PB C 19 van 22.6.1998.

(²) De tweede editie is op Internet beschikbaar: <http://europa.eu.int/comm/dg03/publicat/emy/index.htm>.

(1999/C 370/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0836/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Leesteenimport in de EU

In haar antwoord op mijn parlementaire vraag E-1580/98 (¹) verstrekke de Commissie mij de cijfers over 1996 van de import van leesteen in de EU uit de ontwikkelingslanden.

Kan de Commissie een exacte lijst verstrekken van alle landen die leesteen hebben uitgevoerd naar de EU in 1997 en 1998 en de omvang meedelen van de export van elk van deze landen alsmede de hoogte, per geval, van de douanerechten die voor de invoer in de Gemeenschap werden geheven?

Kan de Commissie tevens meedelen hoe deze invoercijfers zijn gerangschikt in categorieën van in aanmerking komende en preferentiële landen?

(¹) PB C 402 van 22.12.1998, blz. 145.

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(6 mei 1999)

Het totaal van de invoer van leesteen (codes 6803 00 10 en 6803 00 90 van de gecombineerde nomenclatuur, Verordening (EG) 2261/98 van de Commissie van 26 oktober 1998 tot wijziging van de bijlage van Verordening (EEG) 2658/87 van de Raad met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijke douanetarief (¹)) in de Gemeenschap in 1997 van herkomst uit derde landen bedraagt 30.263 ton, d.w.z. 13,6 miljoen €.

Een uitvoerig overzicht van deze invoer per land van uitvoer wordt het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks toegezonden.

Het volledige recht dat voor 1997 moest worden betaald bij de invoer van leesteen van herkomst uit derde landen bedroeg 2,5 % (2,1 % in 1998 en 1,7 % in 1999).

In het bestek van het stelsel van algemene tariefpreferenties — Verordening (EG) 3281/94 van de Raad van 19 december 1994 betreffende een meerjarenschema van algemene tariefpreferenties voor bepaalde industrieproducten van oorsprong uit de ontwikkelingslanden (1995-1998) (²) (het SAP) — wordt leesteen beschouwd als een niet-gevoelig product (zie bijlage I, deel 4 van de verordening) waarvoor de rechten van het douanetarief volledig worden geschorst (artikel 2, lid 4, van de verordening) indien het product van oorsprong is uit een van de landen die voor het SAP in aanmerking komen (bijlage III van de verordening). De oorsprong van de producten wordt bepaald bij Verordening (EEG) 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (³).

De landen die voor het SAP in aanmerking komen en naar de Gemeenschap leesteen uitvoeren zijn Argentinië, Bhutan, Brazilië, China, Egypte, Hongkong, India, Indonesië, Rusland, Syrië, Thailand en Zuid-Afrika.

Er zij op gewezen dat de preferentiële marge voor China vanwege het graduatiemechanisme (artikel 5, lid 1, van de SAP-verordening) met ingang van 1 januari 1996 is geschrapt en dat voor dat land derhalve het recht voor derde landen zal worden toegepast.

Een invoer ter waarde van 5,87 miljoen € kwam in aanmerking voor de SAP-preferenties. Van deze invoer is een deel ter waarde van 3,49 miljoen € daadwerkelijk onder het SAP geïmporteerd.

Voor de landen die voor andere preferentiële overeenkomsten dan het SAP in aanmerking komen (Bulgarije, Egypte, Noorwegen, Polen, Syrië, Tsjechië, Turkije en Zwitserland) is het preferentiële recht 0 %. Afgezien van het SAP, wordt in de statistieken over de invoer uit deze landen geen onderscheid gemaakt tussen de invoer van producten die voor het preferentiële recht in aanmerking zijn gekomen of die tegen het volle tarief zijn ingevoerd.

(¹) PB L 292 van 30.10.1998.

(²) PB L 348 van 31.12.1994.

(³) PB L 302 van 19.10.1992.

(1999/C 370/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0837/99
van Heidi Hautala (V) aan de Commissie

(22 maart 1999)

Betreft: Schade aan Natura 2000-gebieden ten gevolge van het havenproject van Vuosaari

Uit onderzoeken naar de milieugevolgen van het havenproject van Vuosaari in de gemeente Helsinki blijkt overduidelijk dat de aanleg van vervoersverbindingen over land zeer schadelijke gevolgen met zich mee zal brengen voor het nabijgelegen Natura 2000-gebied dat bekend staat onder de naam Mustavuoren-Östersundomin lintuvedet. De regelgeving op dit gebied schrijft voor dat er van tevoren een beoordeling moet plaatsvinden van de mogelijke negatieve milieueffecten van een project.

Indien er geen integrale beoordeling plaatsvindt, maar de beoordeling wordt verspreid over de verschillende fases van de goedkeuringsprocedure en er geen algehele inspectie plaatsvindt tijdens de eerste fase waarover een besluit moet worden genomen, in het geval van Vuosaari de fase van het verlenen van toestemming voor bouwactiviteiten in wetlands, kan de toestemmingsprocedure ver voortschrijden zonder dat er duidelijkheid bestaat over de effecten van het project.

Acht de Commissie het van belang dat er bij de effectbeoordeling van een project wordt gekeken naar de gevolgen van het project als geheel? Indien er bij het havenproject ook belangrijke verkeersverbindingen gepland staan, moeten de milieugevolgen van het project dan worden beoordeeld zowel met het oog op de bouw van de haven zelf als op de benodigde bouwactiviteiten in de wetlands en de werkzaamheden in het kader van de aanleg van verkeersverbindingen, zoals spoor- en andere wegen van en naar het havengebied?

Is het mogelijk om met behulp van gebruiks- en beheersplannen voor Natura 2000-gebieden de vereiste speciale toestemmingsprocedure te omzeilen, ook al wordt er bij het project ondanks het bestaan van dergelijke plannen aanzienlijke milieuschade toegebracht aan de Natura 2000-gebieden?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(26 april 1999)

Aangezien het geachte parlementslid naar een specifiek project betreffende de nieuwe haven van Helsinki in Vuosaari verwijst, beantwoordt de Commissie de vragen in het kader van dit project. Het havenproject is van invloed op het gebied Mustavuori-Östersundom, dat Finland als een speciale beschermingszone heeft aangewezen uit hoofde van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (¹) en dat tevens is voorgedragen als gebied van communautair belang uit hoofde van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (²).

Artikel 6, lid 3, van de Habitatrictlijn bepaalt dat voor ieder plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het betrokken gebied maar dat afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten een significant effect kan hebben voor zo'n gebied, een passende beoordeling wordt gemaakt van de gevolgen voor het gebied, waarbij rekening wordt gehouden met de instandhoudingsdoelstellingen voor dat gebied. Deze bepaling is reeds uit hoofde van de Vogelrichtlijn van kracht wat betreft de speciale beschermingszones en is dus ook van toepassing op deze kwestie.

Alhoewel het Hof van Justitie in laatste instantie bepaalt of er sprake is van een passende beoordeling, is de Commissie van mening dat de beoordeling van de gevolgen van het project zelf de belangrijkste verplichting is die uit artikel 6, lid 3, voortvloeit. Het is echter redelijk om ervan uit te gaan dat daarnaast de verplichting bestaat om bij de evaluatie rekening te houden met de effecten van andere projecten die nauw met het project in kwestie verbonden zijn.

Het Vuosaari-havenproject omvat verscheidene plannen en deelprojecten die de haven zelf, de zeescheepvaartroute en vervoersverbindingen over land betreffen. In Finland worden deze plannen en deelprojecten via aparte vergunningen geregeld. Volgens de informatie die de Commissie tot haar beschikking heeft, lijken alle relevante projecten aan een milieueffectbeoordeling te zijn onderworpen. Alle relevante aspecten van alle met deze plannen en projecten samenhangende projecten lijken in deze milieueffectbeoordeling aan bod te zijn gekomen en de gevolgen voor de haven zijn op een correcte manier beoordeeld.

De beoordeling van de zeescheepvaartroute leverde als conclusie op dat de scheepvaartroute en het storten van vul- en ophoogmateriaal in zee niet direct een negatief effect op het beschermde gebied Mustavuori-Östersundom zullen hebben. Het zou dus niet noodzakelijk zijn om artikel 6, lid 4, op het project van toepassing te verklaren. Het mag echter duidelijk zijn dat een vergunning voor dit ene project op geen enkele manier de besluitvorming omtrent andere daarmee samenhangende projecten mag beïnvloeden. Indien de aanleg van de haven zelf of van de vervoersverbindingen over land de beschermingszone negatief zullen beïnvloeden, dient de lidstaat het project af te keuren of anders te garanderen dat de in artikel 6, lid 4, genoemde procedure wordt gevolgd. Op basis van de ter beschikking staande gegevens lijkt dit op zijn minst het geval te zijn voor de vervoersverbindingen over land.

Wat betreft het verband tussen de beheersplannen en de derogatieprocedure is de Commissie van mening dat een lidstaat zich niet aan zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 6, lid 4, mag onttrekken, zelfs niet indien die lidstaat uit hoofde van artikel 6, lid 1, een beheersplan voor het gebied heeft opgesteld. Artikel 6, lid 3, is de verbindende schakel tussen beide kwesties. Lidstaten dienen dit artikel ook ten aanzien van beheersplannen toe te passen indien deze andere dan uitsluitend positieve instandhoudingsmaatregelen voor het gebied omvatten. Andere maatregelen dan instandhoudingsmaatregelen dienen derhalve op zijn minst in het kader van artikel 6, lid 3, te worden beoordeeld en afhankelijk van de resultaten kan de derogatieprocedure van artikel 6, lid 4, worden ingesteld.

(¹) PB L 103 van 25.4.1979.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(1999/C 370/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0840/99
van Sören Wibe (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Toestand van de euro

Kan de Commissie verklaren waarom de euro als een steen zakt op de internationale valutamarkt? Was het niet de bedoeling dat de euro een sterke valuta zou worden?

Antwoord van de heer de Silguy namens de Commissie

(7 mei 1999)

Bezien over de afgelopen twaalf maanden is de euro zeker niet gezonken als een baksteen. Eind april 1999 ligt de koers ten opzichte van de Amerikaanse dollar (1 EUR = 1,06/1,07 USD) dicht bij de theoretische koers vóór de crisis in Rusland van september 1998. Tussen het voorjaar 1997 en eind augustus 1998 schommelde de koers van de euro rond 1,08/1,10 USD. Wanneer rekening gehouden wordt met het feit dat een zekere schommeling tussen de Europese en de Amerikaanse munt normaal is, kan terecht worden gesteld dat de koers is teruggekeerd op het niveau van bijna anderhalf jaar geleden. De wisselkoersschommelingen die sinds 1 januari 1999 plaatsvonden, kunnen vooral worden verklaard door de onverwacht sterke groei van de Amerikaanse economie.

Wat betreft de langetermijnvooruitzichten van de euro als internationale munt, zijn veranderingen op de obligatiemarkt van groter belang dan kortetermijnschommelingen van de wisselkoers. Deze veranderingen zijn structureel, zoals blijkt uit ontwikkelingen op de internationale obligatiemarkt. In het eerste kwartaal van 1999 werden er wereldwijd in totaal meer obligaties in euro uitgegeven dan in dollar (46 % tegenover 44 %), hetgeen het „marktaandeel” van derde munten, waaronder het Britse pond en de Japanse yen, deed krimpen tot amper 10 %. Een en ander moet worden vergeleken met de situatie twee jaar geleden toen de aan de euro deelnemende munten minder dan 30 % van deze markt vertegenwoordigden.

Meer algemeen genomen is de markt in euro-obligaties groter en meer liquide geworden, hetgeen nieuwe emittenten, inzonderheid particuliere ondernemingen, in staat stelt deze markt aan te boren. De markt van particuliere euro-obligaties scheert momenteel hoge toppen. In mindere mate, en tegen een trager tempo, kan dezelfde evolutie worden waargenomen op de aandelenmarkt. Ondanks de verzwakking van de externe waarde van de euro op korte termijn, wordt deze munt door financiële investeerders al beschouwd als één van de twee voornaamste munten ter wereld.

(1999/C 370/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0841/99

van Kenneth Coates (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Fluoridering van drinkwater

Wat is de mening van de Commissie met betrekking tot de fluoridering van leidingwater?

Is fluoridering reeds geïntroduceerd in de lidstaten en zo ja, in welke mate?

Zijn er lidstaten die fluoridering verbieden en zo ja, op grond waarvan?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(29 april 1999)

De kwaliteit van het drinkwater is geregeld bij Richtlijn 80/778/EEG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water ⁽¹⁾, die op 25 december 2003 door de nieuwe, onlangs goedgekeurde Drinkwaterrichtlijn 98/83/EG van 3 november 1998 ⁽²⁾ zal worden vervangen. In beide richtlijnen is er voor fluoride in drinkwater een grenswaarde voor de maximaal toelaatbare concentratie vastgesteld, ongeacht de herkomst, d.i. van nature aanwezig of kunstmatig toegevoegd. De fluoridering van de watervoorraden behoort tot de verantwoordelijkheid van de lidstaten en de Commissie is hier niet bij betrokken zolang de in de richtlijn vastgestelde grenswaarde niet wordt overschreden. Fluoridering is ontegensprekelijk een controversieel onderwerp wegens de positieve of negatieve effecten die fluoride kan hebben, afhankelijk van de concentratie ervan in het drinkwater.

De in de Drinkwaterrichtlijn vastgestelde grenswaarde bedraagt 1,5 milligram per liter (mg/l), hetgeen naar het oordeel van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), zoals vastgesteld in haar richtsnoeren betreffende de kwaliteit van het drinkwater, een goed evenwicht tussen de positieve en negatieve effecten van fluoride vormt. De positieve effecten beginnen rond 0,5 mg/l tot 2 mg/l. Hoe meer de concentratie 2 mg/l overschrijdt, hoe groter de kans op negatieve effecten wordt.

Wat de fluoridering in de lidstaten betreft, heeft de Commissie een onderzoek ingesteld om het geachte parlementslid een zo volledig mogelijk antwoord te verstrekken. Uit de verzamelde informatie kan worden afgeleid dat het in België niet is toegestaan fluoride toe te voegen (fluoride staat niet op de positieve lijst van stoffen die aan drinkwater mogen worden toegevoegd); in Denemarken is het verboden; in Duitsland is het toegestaan maar wordt de beslissing overgelaten aan de lokale regionale regering; in Griekenland vereiste een oude wet (1974) fluoridering voor steden met meer dan 10.000 inwoners, maar is deze wet nooit ten uitvoer gelegd wegens de controverse over het onderwerp; in Spanje is het toegestaan maar wordt de beslissing overgelaten aan elke autonome regio; in Frankrijk is het om ethische redenen verboden; in Italië is er geen specifieke wet die fluoridering verbiedt of toestaat; in Luxemburg bestaat er geen specifiek verbod maar, aangezien fluoride niet op de positieve lijst van stoffen staat, moet de wetgeving worden gewijzigd als een onderneming kunstmatige fluoridering overweegt (fluoridering is voor deze lidstaat geen zorgpunt); in Nederland is het niet toegestaan (zelfde situatie als in België); en in het Verenigd Koninkrijk is het toegestaan maar wordt de beslissing overgelaten aan de lokale gezondheidsinstanties.

⁽¹⁾ PB L 229 van 30.8.1980.

⁽²⁾ PB L 330 van 5.12.1998.

(1999/C 370/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0843/99
van Ursula Stenzel (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Vergelijkend onderzoek COM/A/10/98/Optie 2

De Commissie heeft op 16 september 1998 een vergelijkend onderzoek georganiseerd dat vervolgens op grond van onregelmatigheden is geannuleerd. Op 6 februari 1999 heeft een herhaling plaatsgevonden.

Kan de Commissie uitsluiten dat buiten de Unie woonachtige deelnemers aan het vergelijkend onderzoek te laat zijn geïnformeerd over de concrete voorwaarden voor de herhaling hiervan?

Kan de Commissie voorts uitsluiten dat deelnemers aan het onderzoek zich hebben laten weerhouden van deelname aan de herhaling door het gebrek aan informatie over de vergoeding van de extra reiskosten van de zijde van de Commissie?

Welke criteria heeft de Commissie toegepast voor de vergoeding van de extra reiskosten voor deelnemers aan de herhaling die van buiten de Unie moesten komen?

Naar aanleiding van vragen van deelnemers aan het onderzoek betreffende hun extra reiskosten heeft de Commissie meegedeeld dat deze „towards” en „according to set ceilings” zouden worden vergoed. Hoe interpreteert de Commissie dit antwoord?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(23 april 1999)

De Commissie heeft vergelijkend onderzoek COM/A/10/98 georganiseerd met het oog op de vaststelling van een reservelijst voor administrateurs (A7/A6) op het gebied van buitenlandse betrekkingen en het beheer van de bijstand aan derde landen. Dit vergelijkend onderzoek is tegelijk met vier andere onderzoeken ⁽¹⁾ gepubliceerd en de selectieproeven hebben tegelijk plaatsgevonden.

De op 14 september 1998 georganiseerde selectieproeven zijn geannuleerd nadat bij één van de proeven een lek was geconstateerd. Naargelang van de kandidaten en rekening houdend met hun aantal heeft de Commissie tussen 10 en 14 december 1998 de voor vergelijkend onderzoek COM/A/10/98 ingeschreven kandidaten schriftelijk uitgenodigd deel te nemen aan de nieuwe selectieproeven op 6 februari 1999. De uitnodigingen aan de in derde landen verblijvende kandidaten zijn in de mate van het mogelijke per fax of anders per koerierdienst verstuurd. Voor deze proeven waren strengere maatregelen inzake veiligheid en discipline genomen. In de nieuwe oproep voor de selectieproeven waren de nieuwe discipline-voorschriften en inlichtingen omtrent de vergoeding van reiskosten opgenomen. Aan alle kandidaten is medegedeeld dat zij onder bepaalde voorwaarden hun reiskosten vergoed konden krijgen op voorwaarde dat zij hadden deelgenomen aan de selectieproeven voor vergelijkend onderzoek COM/A/8 tot 12/98 van 14 september 1998, dat zij zouden deelnemen aan de nieuwe selectieproeven van 6 februari 1999 en dat zij hun aanvraag vóór die datum hadden ingediend.

Deze voorschriften verschillen voor de kandidaten met een adres, door hen zelf opgegeven en vermeld in hun dossier op 14 september 1998, binnen de Gemeenschap of in een derde land. Zij houden rekening met het feit dat voor bepaalde kandidaten, met name die van vergelijkend onderzoek COM/A/10/98, de afstand tussen hun verblijfplaats en het centrum waar de proeven plaatsvonden vrij groot was.

De Commissie sluit bijgevolg de mogelijkheid uit dat de kandidaten in derde landen te laat in kennis zijn gesteld van de regeling voor de vergoeding van hun reiskosten. Het is haar niet bekend dat er kandidaten zijn die bij gebrek aan informatie omtrent de van toepassing zijnde regels niet hebben deelgenomen aan de nieuwe selectieproeven.

Door de kandidaten van de vijf vergelijkende onderzoeken COM/A/8 tot 12/98 zijn in totaal 1.400 verzoeken om terugbetaling ingediend. Elk verzoek moet afzonderlijk worden behandeld en aan de hand van het dossier worden gecontroleerd. Dit onderzoek loopt reeds sedert begin februari 1999 en thans is de daarop volgende fase van terugbetaling aan de kandidaten aan de gang. De betalingen vinden plaats naarmate de individuele controles worden afgerond.

⁽¹⁾ PB C 97 van 31.3.1998.

(1999/C 370/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0845/99
van Konstantinos Hatzidakis (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Fouten bij de uitvoering van openbare werken in Griekenland

Een tijdje geleden verschenen twee trimestriële verslagen over het eerste semester van 1998 van de Bijzondere Raad voor Kwaliteitscontrole op openbare werken („ESPEL”) betreffende fouten bij de realisatie van openbare werken die in het kader van het communautair bestek voor Griekenland worden uitgevoerd. Deze verslagen hebben het over een foutenpercentage (d.w.z. afwijkingen van de voorschriften) dat schommelt tussen 25 en 95 %. De publicatie van deze cijfers en het schandaal dat erdoor is ontstaan, hebben ertoe geleid dat de Griekse autoriteiten zich ertoe hebben verbonden maatregelen te nemen om de kwaliteit van de uitgevoerde werken bij te sturen.

Kan de Commissie meedelen:

1. of er sindsdien nieuwe verslagen van de ESPEL zijn gepubliceerd, en zo ja, of er nog steeds werken zijn die afwijken van de voorschriften en om welk percentage het dan gaat;
2. of de Griekse autoriteiten wel degelijk de beloofde maatregelen hebben genomen om de fouten te herstellen, en zo ja, of de Commissie deze al dan niet als voldoende en bevredigend beschouwt?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 mei 1999)

Aan de hand van hetgeen de Griekse overheid heeft medegedeeld, kan de Commissie de navolgende inlichtingen geven.

1. Tussen juli 1998 en januari 1999, is de ESPEL maandelijks activiteitenverslagen blijven voorleggen. Van 210 in deze periode stelselmatig en grondig gecontroleerde projecten:
 - zijn er 94 in orde, of met ondergeschikte gebreken die door de ondernemers zullen worden rechtgetrokken (eerste categorie);
 - lijden er 110 aan aanzienlijke gebreken die geen gevolgen hebben voor de veiligheid maar die omvangrijker kosten voor onderhoud met zich mee zullen brengen; deze worden in mindering gebracht op de betalingen aan de betrokken ondernemers (tweede categorie);
 - lijden er 6 aan ernstige gebreken die niet verbeterd kunnen worden en waarvoor de ondernemers op eigen kosten tot reconstructie zullen moeten overgaan (derde categorie).
2. Zoals het dit had aangekondigd, zorgt het Ministerie van Nationale Economie voor doorzending aan de openbare diensten die de betrokken projecten in beheer hebben, van alle individuele verslagen van de ESPEL waarin wordt gewezen op aanzienlijke kwaliteitsgebreken, met het verzoek aan deze diensten om de wetgeving terzake verdere uitvoering te geven.

Voorts zorgt het ministerie met betrekking tot de bovengenoemde projecten van de tweede en derde categorie ook voor doorzending van het dossier aan het korps van de inspecteurs der openbare werken, om toe te zien op het gevolg dat door de beheersdiensten aan een en ander zal worden gegeven. Wat de projecten van de derde categorie betreft, zendt het ministerie tenslotte ambtshalve het dossier aan het parket door.

De Commissie is van mening dat bovengenoemde maatregelen de goede kant opgaan; zij blijft de ontwikkeling van het dossier in elk geval van nabij volgen.

(1999/C 370/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0851/99
van Florus Wijsenbeek (ELDR) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Tijdstip van betaling van BTW

Is het de Europese Commissie bekend dat er tussen de verschillende lidstaten opmerkelijke verschillen bestaan met betrekking tot het tijdstip van betaling van BTW?

Is het de Europese Commissie bekend dat in het Duitse systeem de BTW moet zijn verrekend en betaald voor de 10de van de volgende maand, terwijl in het Nederlandse systeem de BTW pas moet worden betaald voor het einde van de volgende maand?

Is de Europese Commissie van plan maatregelen te nemen teneinde deze verschillende systemen te harmoniseren?

Zo ja, hoe?

Zo neen, waarom niet?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(4 mei 1999)

Overeenkomstig artikel 22, leden 4 en 5, van de Zesde Richtlijn van de Raad (77/380/EEG) betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting ⁽¹⁾ moet iedere belastingplichtige een aangifte indienen binnen een door elke lidstaat vast te stellen termijn, die niet langer mag zijn dan twee maanden na het verstrijken van elk belastingtijdvak. In beginsel moet iedere belastingplichtige het nettobedrag van de belasting over de toegevoegde waarde bij de indiening van de periodieke aangifte voldoen. De lidstaten kunnen echter een ander tijdstip voor de betaling van dit bedrag vaststellen of bepalen dat voorlopige vooruitbetalingen worden gedaan.

Op dit ogenblik is de Commissie niet zinnens de regels inzake de termijnen voor betaling van de BTW verder te harmoniseren, aangezien er geen aanwijzingen zijn dat de bestaande verschillen tussen de lidstaten de werking van de gemeenschappelijke markt verstoren.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977.

(1999/C 370/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0853/99 van Reimer Böge (PPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Afschaffing van de belastingvrije verkopen bij het intracommunautaire verkeer

De afschaffing van de belastingvrije verkopen bij het intracommunautaire verkeer zal in Schleswig-Holstein ernstige gevolgen hebben voor de werkgelegenheid. In de betrokken structureel zwakke regio's van de deelstaat zijn circa 3000 arbeidsplaatsen direct van de belastingvrije verkoop afhankelijk.

- Kan de Commissie concrete voorstellen indienen die antwoord geven op de vraag hoe de instrumenten in het kader van de structuurfondsen doelgericht kunnen worden benut om de negatieve gevolgen van de afschaffing van de belastingvrije verkopen te compenseren en wel mede gelet op de aanstaande herziening van de structuurfondsen en de daarmee verbonden aanpassing van de steunactiviteiten?
- Hoe beoordeelt de Commissie de mogelijkheden voor een initiatief als vergelijkbaar met de regeling die in 1992 na de opheffing van de controles aan de interne grenzen voor de aanpassing van de beroepsgroep douane-agenten en -expediteurs gecreëerd werd, om door speciale maatregelen aan de herstructurering van de bijzonder ernstig getroffen ondernemingen bij te dragen en arbeidsplaatsen te behouden.
- Bestaat er thans een duidelijke fiscale overgangsregeling voor het intracommunautaire verkeer op schepen na de afschaffing van de belastingvrije verkopen, opdat gewaarborgd wordt dat, gelet op de aanzienlijke verschillen bij de belastingheffing in de lidstaten, na 30 juni niet een fiscale chaos in het reizigersverkeer ontstaat?
- Zo niet, is de Commissie dan voornemens zo snel mogelijk een fiscale overgangsregeling via een vereenvoudigde procedure en met inachtneming van de respectieve laagste belastingtarieven voor te stellen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(7 mei 1999)

Naar aanleiding van de Europese Raad van Wenen heeft de Commissie op 17 februari 1999 een mededeling aan de Raad vastgesteld over de gevolgen voor de werkgelegenheid van de afschaffing van de belastingvrije verkopen bij het intracommunautaire verkeer ⁽¹⁾.

Haar analyse, die met name gebaseerd is op inlichtingen die bij instanties van de lidstaten zijn ingewonnen, heeft aangetoond dat de impact van het besluit van de Raad niet van macro-economische orde was, maar slechts een beperkte en sectoriële strekking had. De Commissie heeft in feite de lidstaten aanbevolen om optimaal gebruik te maken van de bestaande communautaire maatregelen en met name van de structuurfondsen.

Het is de taak van de lidstaten om de nodige maatregelen te nemen in het kader van de programma's die op dit moment worden uitgevoerd, met name via herprogramming. Er zijn namelijk nog fondsen beschikbaar.

De Commissie is van mening dat, indien de Raad zulks noodzakelijk acht, in aanvulling op de huidige maatregelen en buiten de context van de structuurfondsen, de mogelijkheid in aanmerking kan worden genomen van een specifiek communautair initiatief, dat met name bedoeld is voor de omscholing van het personeel dat in deze bedrijfssector door verlies van arbeidsplaatsen getroffen is. Aangezien de Raad ter zake geen besluit heeft genomen, is het dus nog te vroeg om uit te leggen hoe een dergelijke maatregel eruit zou kunnen zien.

De Commissie heeft in haar mededeling van 9 april 1999 ⁽²⁾ al verklaard dat de belastingregels (BTW en accijnzen), die met ingang van 1 juli 1999 voor dergelijke verkopen gelden, de normale belastingregels zijn, die sinds 1 januari 1993 door de andere sectoren (in het bijzonder het vervoer per spoor en over de weg) worden toegepast.

Al vele maanden heeft de Commissie besprekingen met de lidstaten gevoerd, in de technische comités, en met de betrokken operatoren. Wat de modaliteiten van de belasting (inzameling en controle) betreft, waarvoor de lidstaten bevoegd zijn, zijn er contacten tussen de nationale administraties gelegd, alsook tussen deze en de operatoren.

⁽¹⁾ PB C 66 van 9.3.1999.

⁽²⁾ PB C 99 van 10.4.1999.

(1999/C 370/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0856/99
van Marilena Marín (UPE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Gevangenisstraf voor Venetiaanse burgers omdat zij hun ideeën hebben gemanifesteerd

Gezien de gevangenisstraf die is opgelegd aan drie Venetiaanse burgers nadat hun vrijlating op borgtocht overeenkomstig de wet van 8 maart 1999 was ontzegd, en overwegende dat deze drie burgers geen enkel gevaar betekenen: zij hebben meegedaan aan een uitdrukkelijk niet-gewelddadige demonstratie met een diplomatiek karakter op het San Marco-plein in Venetië in 1997, waar werd gedemonstreerd voor een grotere autonomie van de Veneto; overwegende dat zij juist altijd hebben meegedaan aan culturele en maatschappelijke activiteiten en een politiek hebben gevolgd die gericht was op dialoog en gedachteswisseling over de onderwerpen regionale autonomie, rechten van de volkeren en mensenrechten en dat alles binnen het kader van een volgens de regels ingeschreven vereniging;

overwegende dat zij na het uitzitten van hun straf hun normale beroepsactiviteit weer hebben opgepakt en dat zij, nadat de procureur-generaal van Venetië in beroep is gegaan tegen het besluit van de rechters van appel, het door de grondwet gehuldigde beginsel genieten van „onschuldig zolang schuld niet is bewezen” en dat daarom gevangenisstraf alleen mogelijk is wanneer alle fasen van het proces doorlopen zijn of wanneer er een ernstige bedreiging van hen uitgaat;

overwegende dat de eisen waar deze burgers voor opkomen met niet-gewelddadige acties die worden geïnspireerd door het statuut van autonomie van de Veneto dat sedert 1971 een Italiaanse wet is, geheel legitiem en actueel zijn (men denke in dit verband aan het vorige week door de Italiaanse Ministerraad goedgekeurd wetsontwerp), en dat het volgende geëist wordt: uitoefening van het recht van vrije en vreedzame uiting van eigen ideeën (dit recht door de grondwet wordt gewaarborgd);

kan de Commissie toelichten welke actie zij van plan is te ondernemen om te garanderen dat de fundamentele rechten worden nageleefd die alle lidstaten volgens de bepalingen van de Verdragen van Maastricht en Amsterdam gemeen hebben?

Antwoord van de heer Santer namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie herinnert eraan dat de betrekkingen tussen een lidstaat en zijn burgers op het gebied van de eerbiediging van de mensenrechten in de eerste plaats onder het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden valt. Dit betekent dat wanneer op intern vlak alle rechtsmiddelen zijn uitgeput, de Italiaanse burgers de kwestie aan het Europees Hof voor de rechten van de mens kunnen voorleggen.

(1999/C 370/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0858/99
van Pieter Dankert (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: ESF-Nederland

Een eindbegunstigde van ESF-doelstelling 3 opleidingsprojecten, Dijkhuis Advies, meldt dat noch de eindafrekening over 1997 noch het tweede voorschot over 1998 betaald is en dat de ESF-coördinator geen redenen gegeven heeft voor deze vertragingen. Tevens wijst Dijkhuis Advies op een recent getroffen fiscale maatregel „extra scholingsaftrek”, waar projecten die medegefinancierd worden door het ESF, niet van kunnen profiteren en zelfs nadeel van ondervinden door verschillen in definitie van subsidiabele kosten volgens deze maatregel, alsook het beschouwen van ESF-gelden als eigen inkomsten.

Kan de Commissie aangeven of er problemen zijn, en zo ja welke, bij het uitkeren van het saldo van de jaartranche 1997 en het tweede voorschot over 1998?

Is de Commissie op de hoogte van de genoemde fiscale maatregel „extra scholingsaftrek”? Wat is haar oordeel over deze maatregel die tot ongelijke behandeling van ESF- en niet ESF-projecten leidt?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(3 mei 1999)

Het verzoek om de eindbetaling-1997 van het programma in verband met doelstelling 3 kon in de oorspronkelijke versie niet door de Commissie in behandeling worden genomen. De definitieve versie waarover de Commissie en het Ministerie van Sociale zaken en werkgelegenheid (SZW) tot overeenstemming zijn gekomen, werd op 30 maart 1999 aan de Commissie toegezonden. Evenwel overtreffen de reeds betaalde voorschotten het gevraagde eindsaldo. Bijgevolg kunnen de in 1997 gedane betalingen voor het doelstelling 3-programma als beëindigd worden beschouwd. De betalingen aan de promotoren worden door de Arbeidsvoorziening geregeld.

Het tweede voorschot voor 1998, dat begin oktober 1998 werd aangevraagd, is wegens een gebrek aan begrotingsmiddelen bij de Commissie in twee tranches uitbetaald. Tegen half november 1998 is een eerste tranche van 38 miljoen € overgemaakt. Het resterende bedrag ad 26 miljoen € is door de Commissie op 15 maart 1999 afgerond.

Op grond van de door de geachte afgevaardigde verschaft informatie kan geen antwoord worden gegeven over het gedeelte dat betrekking heeft op de fiscale maatregelen „extra scholingsaftrek”. Na navraag bij de Arbeidsvoorziening, die verantwoordelijk is voor het dagelijks beheer van doelstelling 3, blijkt dat aanvullende inlichtingen nodig zijn om het project en de betrokken maatregelen te kunnen identificeren. Vanzelfsprekend is de Commissie bereid de geachte afgevaardigde de meest uitgebreide inlichtingen te verschaffen wanneer deze nadere aanduiding is medegedeeld.

(1999/C 370/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0861/99
van Carlos Coelho (PPE) aan de Commissie

(26 maart 1999)

Betreft: Gemeenschappelijk visserijbeleid

De Commissie heeft onlangs een ontwerpregeling ingediend met een lijst van praktijken die tegen de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid indruisen.

Op deze lijst wordt echter geen melding gemaakt van de niet-naleving van het meerjarig oriëntatieprogramma voor de visserij (MOP), waarin voor alle lidstaten de doelstellingen zijn vastgelegd voor de aanpassing van de vlootcapaciteit aan de visbestanden. Aangezien sommige lidstaten dit programma in acht nemen en hun vlootomvang hebben verminderd (zoals Portugal) en andere niet, en hun vloot zelfs hebben uitgebreid (zoals Frankrijk, Nederland en Italië), is er een onaanvaardbare concurrentievervalsing ontstaan omdat de overtreders niet zijn gestraft.

Het Europees Parlement heeft in zijn resolutie A4-0046/98 — verslag-Cunha ⁽¹⁾ de Commissie dan ook aanbevolen een juridisch kader in het leven te roepen waarmee de lidstaten kunnen worden verplicht de doelstellingen van de MOP's in acht te nemen en de overtreders te straffen.

Aangezien het hier om praktijken gaat die indruisen tegen de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, landen worden bestraft die deze regels in acht nemen en landen die de communautaire normen niet in acht nemen, worden beloond, verzoek ik de Commissie mij mede te delen waarom zij nog geen gevolg aan de aanbeveling van het EP heeft gegeven, of zij van plan is dit te doen en, zo ja, wanneer.

⁽¹⁾ PB C 104 van 6.4.1998, blz. 278.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(21 april 1999)

De Commissie is het ermee eens dat ze gepaste maatregelen, waaronder ook straffen, moet treffen tegen de lidstaten die de doelstellingen van de meerjarige oriëntatieprogramma's voor de visserijvloot (MOP's) niet naleven, zoals aanbevolen door het Parlement in het rapport opgemaakt door de heer Cunha.

Veel van deze aanbevelingen werden opgenomen in een voorstel van de Commissie voor een Verordening (EG) van de Raad tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties in de visserijsector ⁽¹⁾, die expliciet voorziet in bepaalde sancties indien de MOP's niet worden gerespecteerd. Dit voorstel is momenteel in behandeling bij de Raad.

⁽¹⁾ PB C 16 van 21.1.1999.

(1999/C 370/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0866/99 van Joan Vallvé (ELDR) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Nieuwe acties tegen Spaanse tuinbouwproducten

Op 15 maart j.l. werd in Frankrijk een vrachtwagen met aardbeien uit Spanje aangevallen door een groep gemaskerde mannen die de chauffeur dwongen zijn voertuig aan de kant van de weg te zetten, waarna zij 17 ton lading vernietigden. Weliswaar heeft in 1998 geen enkele aanval van deze aard plaatsgevonden, doch deze gebeurtenis is toch niet los te zien van een reeks acties die de laatste jaren zijn gevoerd door Franse activisten, al dan niet rechtstreeks gesteund door radicale landbouwers die fel gekant zijn tegen de import van Spaanse groenten en fruit.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te voorkomen dat dergelijke aanvallen, die een schending vormen van het recht op vrij verkeer en het principe van eerlijke concurrentie, — basisbeginselen van de Europese Unie — zich herhalen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 april 1999)

Gewelddadige inbreuken door particulieren op het beginsel van het vrije verkeer van goederen en het door de verantwoordelijke autoriteiten van de betrokken lidstaat achterwege laten van de nodige maatregelen tot handhaving van de openbare orde om een einde te maken aan die inbreuken, zijn door de Commissie altijd veroordeeld. Een door de Commissie tegen Frankrijk ingestelde procedure wegens inbreuk heeft ertoe geleid dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 9 december 1997 in zaak C-265/95 Commissie tegen Frankrijk het volgende voor recht heeft verklaard: „Door niet alle noodzakelijke adequate maatregelen te nemen om te verhinderen dat acties van particulieren het vrije verkeer van groenten en fruit belemmeren, is de Franse Republiek de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 30 van het EG-Verdrag in samenhang met artikel 5 van het Verdrag en krachtens de gemeenschappelijke marktordeningen voor landbouwproducten.”

Voorts heeft de Raad op 7 december 1998 Verordening (EG) 2679/98 inzake de werking van de vrije markt wat het vrije verkeer van goederen tussen de lidstaten betref ⁽¹⁾1 aangenomen. Hierin worden de instrumenten omschreven die de Commissie kan aanwenden om ervoor te zorgen dat de lidstaten, die als

enige verantwoordelijk zijn voor de handhaving van de openbare orde, spoedig een einde maken aan ernstige belemmeringen van het vrije verkeer als gevolg van acties door particulieren.

De Commissie volgt het verloop van de huidige afzetcampagne van groenten en fruit nauwlettend en is vastbesloten zo nodig bovengenoemde instrumenten aan te wenden om ervoor te zorgen dat de Franse autoriteiten afdoende maatregelen nemen met het oog op de eerbiediging van het beginsel van het vrije verkeer van goederen, en aldus voldoen aan hun verplichtingen.

(¹) PB L 337 van 12.12.1998.

(1999/C 370/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0868/99
van Joan Vallvé (ELDR) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Steun URBAN en stadsprojecten in Valencia

De voltallige gemeenteraad van de stad Valencia heeft zijn goedkeuring gehecht aan een bijzonder plan voor bescherming en verbouwing van de wijk Cabanyal-Canyamelar (het voormalige schippersdorp) van Valencia, met inbegrip van een verlenging van de Avenida Blasco Ibáñez tot aan zee. Het stadsproject voorziet in een splitsing van de wijk in tweeën en het slopen van ruim 1.500 eengezinswoningen opgetrokken in de stijl van het volksmodernisme. Dit stadsgedeelte is door de gemeente van Valencia uitgeroepen tot historisch stadsgedeelte.

Is de Commissie van oordeel dat de subsidies die de gemeente Valencia ontvangt via het programma-URBAN verenigbaar zijn met dit plan, waarin zo volledig voorbij wordt gegaan aan de betekenis voor de stad van een van de meest karakteristieke wijken van Valencia?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(30 april 1999)

De Commissie verleent te Valencia, in het bestek van het programma „URBAN-España” voor het tijdvak 1994-1999, medefinanciering voor het project „Revitalización del barrio de Velluters” in de historische binnenstad, de „Ciutat Vella”. Dit project is gericht op de geïntegreerde ontwikkeling van deze buurt met behulp van maatregelen tot verbetering van de infrastructuur en het milieu, de ontwikkeling van het economisch klimaat en de toewijzing van sociale voorzieningen en opleidingsmogelijkheden.

Aan de hand van de gegevens waarover de Commissie beschikt is het stedenbouwkundig plan waar het geachte parlementslid naar verwijst, het „Plan especial de protección y reforma interior del barrio de Cabanyal-Canyamelar”, een geheel ander soort maatregel, zowel met betrekking tot de lokalisering ervan als met betrekking tot de inhoud, dan die waarop het URBAN-project betrekking heeft.

(1999/C 370/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0869/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Daling van de inkomsten van de vissers in de autonome regio Madeira

De ernstige schaarste aan tonijn die zich vanaf augustus 1998 voordoet in de autonome regio Madeira heeft zeer negatieve sociale gevolgen voor de plaatselijke vissers.

De schaarste aan deze trekkende vissoort heeft een grote weerslag op de economische situatie en de bestaansmiddelen van veel gezinnen in de gemeentes van deze autonome regio, zoals Caniçal en Machico, die sociaal gezien al zeer gehandicapt zijn en niet over alternatieve economische activiteiten beschikken.

De situatie is dermate ernstig dat zij de hoogste aandacht van de Commissie verdient.

Kan de Commissie in verband hiermee aangeven:

1. of zij via het regionaal bestuur van Madeira of via de regering van Portugal op de hoogte is van deze dramatische situatie?
2. of er in het kader van het gemeenschappelijke visserijbeleid een budgettaire voorziening bestaat of een specifiek programma, die benut kunnen worden om de drastische daling van de inkomsten van deze vissers te compenseren en iets te doen aan de dramatische situatie waarin hele gezinnen in Caniçal en Machico leven? Zo ja, heeft het regionaal bestuur van Madeira en/of de regering van Portugal reeds een verzoek ingediend bij de Commissie om deze voorzieningen of programma's toe te passen?
3. of er buiten het gemeenschappelijk visserijbeleid budgettaire middelen bestaan om snel iets aan deze situatie te doen? Zo ja, welke?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(3 mei 1999)

De beschikbare gegevens over de algemene staat van de tonijnbestanden in de Atlantische Oceaan wijzen niet op een dramatische situatie. Niettemin is de Commissie op zoek naar specifiekere gegevens over de situatie van deze bestanden in de zone rond Madeira.

1. Zonder rekening te houden met contacten met de autoriteiten van de lidstaat is de Commissie niet door de Portugese autoriteiten van deze situatie op de hoogte gesteld.
2. Er bestaat in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid geen specifiek programma of begrotingsdispositief waarmee eventuele inkomstendervingen als gevolg van de gesignaleerde situatie kunnen worden gecompenseerd.
3. De Commissie ziet buiten het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid geen andere mogelijkheid tot financiële steunverlening om snel tussenbeide te komen teneinde eventuele inkomstendervingen te compenseren.

(1999/C 370/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0871/99

van James Nicholson (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Initiatief URBAN in Noord-Ierland

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het initiatief Urban?

(1999/C 370/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0872/99

van James Nicholson (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Programma PEACE in Noord-Ierland

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het programma PEACE?

(1999/C 370/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0873/99

van James Nicholson (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Initiatief KONVER II — Noord-Ierland

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het initiatief KONVER II?

(1999/C 370/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0874/99**van James Nicholson (PPE) aan de Commissie**

(8 april 1999)

Betreft: Initiatief RETEX II in Noord-Ierland

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het initiatief RETEX II?

(1999/C 370/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0877/99**van James Nicholson (PPE) aan de Commissie**

(8 april 1999)

Betreft: Initiatief ten voordele van de KMO's

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het initiatief ten voordele van de KMO's?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 en E-0877/99

(5 mei 1999)

In de onderstaande tabel worden de bedragen vermeld (uitgedrukt in miljoen €) die aan Noord-Ierland uit de structuurfondsen werden toegekend in het kader van het desbetreffende programma tijdens de lopende programmeringsperiode (1994-1999). Er dient op gewezen te worden dat de bedragen binnen het PEACE-programma voor zowel Ierland als Noord-Ierland zijn bestemd. Verder zijn er nog 100 miljoen € voorzien die in het financiële overzicht van dit programma moeten worden opgenomen.

	EFRO ⁽¹⁾	ESF ⁽²⁾	EOGLF ⁽³⁾	FIOV ⁽⁴⁾	TOTAAL
PEACE	201,211	168,785	31,261	1,896	403,153
URBAN NI	10,518	8,833			19,351
SMEs NI	6,200				6,200
RETEX II	4,645	0,450			5,095
KONVER II	2,29	0,31			2,6

⁽¹⁾ Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling⁽²⁾ Europees Sociaal Fonds⁽³⁾ Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw⁽⁴⁾ Financieringsinstrument voor de oriëntatie van de visserij

(1999/C 370/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0875/99**van James Nicholson (PPE) aan de Commissie**

(8 april 1999)

Betreft: Initiatief PESCA in Noord-Ierland

Welk bedrag aan middelen is er in de lopende programmeringsperiode uitgetrokken voor Noord-Ierland in het kader van het initiatief PESCA?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(30 april 1999)

Voor het Britse programma in het kader van het initiatief PESCA is voor de lopende programmeringsperiode een bijdrage van 1.724.000 € toegekend voor Noord-Ierland. Per 31 december 1998 was aan subsidies van de Gemeenschap aan eindbegunstigden in Noord-Ierland in totaal 440.000 € uitbetaald.

(1999/C 370/190)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0883/99
van Cristiana Muscardini (NI) aan de Commissie**

(8 april 1999)

Betreft: Veiligheidscontroles op luchthavens

Naar aanleiding van het recente ongeval met een lijnvliegtuig op de luchthaven van Genua worden wij andermaal geconfronteerd met de kwestie van de veiligheidscontrole op de start- en landingsbanen en installaties op luchthavens.

Het is niet de bedoeling hier de bekwaamheid van de internationale luchtvaartinstanties in twijfel te trekken, noch vragen te stellen over de verantwoordelijkheid met betrekking tot het ongeval. In het licht van de toestemming van de Raad aan de Commissie om een Europese organisatie voor de veiligheid van de burgerluchtvaart op te richten, wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Welke resultaten heeft de Commissie geboekt bij de voorbereiding van het oprichten van deze organisatie?
2. Is zij reeds bevoegd met betrekking tot de veiligheid van luchthavens?
3. Beschikt zij over diensten ad hoc voor de controle van de geldende technische parameters (lengte van de start- en landingsbanen, minimumafstand hiervan met betrekking tot wegen, industriecomplexen of woningen, waterwegen en de zee)?
4. Is de Commissie van oordeel dat de aanwezigheid van staalindustriecomplexen aan de rand van de luchthaven van Genua strookt met de elementaire veiligheidsnormen?
5. Vindt de Commissie het niet wenselijk op het gebied van de veiligheid van de luchtvaart wijzigingen voor te stellen op verordening (EEG) 3922/91 ⁽¹⁾ inzake de harmonisatie van technische voorschriften en administratieve procedures op het gebied van de burgerluchtvaart teneinde de burgers zoveel mogelijk zekerheid te bieden met betrekking tot de toepassing van de regels ook voor wat betreft de infrastructuur van luchthavens?

⁽¹⁾ PB L 373 van 31.12.1991, blz. 4.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(7 mei 1999)

1. De Commissie heeft inderdaad op 20 juli 1998 van de Raad een mandaat gekregen om namens de Gemeenschap en de lidstaten met andere Europese staten te onderhandelen over een multilaterale overeenkomst inzake de oprichting van een Europese organisatie voor de veiligheid van de luchtvaart. De Commissie heeft intussen een ontwerp-overeenkomst opgesteld, maar er moeten eerst nog uitgebreide besprekingen worden gevoerd met de speciale onderhandelingscommissie die door de Raad is ingesteld om de Commissie te assisteren, voordat formele onderhandelingen met derde partijen worden geopend. Dit interne proces is thans aan de gang.

2. Tussen de Raad en de Commissie is reeds overeengekomen dat deze organisatie bevoegd moet zijn op het gebied van de veiligheid van luchthavens. Wel is al besloten, behoudens goedkeuring door de betrokken partijen, dat dit wellicht geen prioritaire taak voor de nieuwe organisatie zal zijn en dat in een later stadium afspraken kunnen worden gemaakt over de invulling van de desbetreffende specifieke bevoegdheden.

3. Er is nog niet besloten of de bevoegdheden op het gebied van de veiligheid van luchthavens zullen worden beperkt tot het opleggen van gemeenschappelijke eisen die op nationaal niveau dienen te worden geïmplementeerd, dan wel of de organisatie zelf regelgevende bevoegdheden moet krijgen om de veiligheid van luchthavens daadwerkelijk te certificeren en daarop toezicht te houden. Gezien het subsidiariteitsbeginsel moet dit besluit door de organisatie zelf worden genomen.

4. Op dit ogenblik heeft de Gemeenschap nog geen maatregelen genomen op het gebied van de veiligheid van luchthavens en de Commissie kan bijgevolg niet bepalen wat al dan niet veilig is in de nabijheid van luchthavens. Zij kan alleen verwijzen naar de geldende internationale normen en de aanbevolen praktijken die zijn vastgesteld door de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie (ICAO), waarbij alle lidstaten zijn aangesloten.

5. Activiteiten op luchthavens kunnen inderdaad onder de toepassing vallen van Verordening (EEG) 3922/91 van de Raad van 16 december 1991 inzake de harmonisatie van technische voorschriften en administratieve procedures op het gebied van de burgerluchtvaart, aangezien in artikel 1 daarvan melding wordt gemaakt van bij de exploitatie van luchtvaartuigen betrokken personen en organisaties. Deze verordening zou bijgevolg een passende grondslag voor wetgeving op dit gebied kunnen vormen. Gezien het bovenstaande over ICAO-normen en aanbevolen praktijken en het subsidiariteitsbeginsel werd het tot dusver niet noodzakelijk geacht dat de Gemeenschap op dit gebied ingrijpt.

(1999/C 370/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0885/99

van Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Omzetting door België van richtlijn 93/89/EEG betreffende de toepassing van belastingen voor het gebruik van bepaalde wegen door vrachtwagens

Per Koninklijk besluit van 21 oktober 1997 geeft België uitvoering aan richtlijn 93/89/EEG ⁽¹⁾. Hierbij bepaalt zij dat het eurovignet in België onder meer zal worden toegepast op de N8 Kortrijk-Ieper-Koksijde, die in het Structuurplan Vlaanderen gedefinieerd wordt als een secundaire weg.

Is het krachtens bovengenoemde richtlijn toegelaten dat een lidstaat het eurovignet toepast op een weg die hij beschouwt als secundaire weg?

⁽¹⁾ PB L 279 van 12.11.1993, blz. 32.

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(7 mei 1999)

Artikel 7, punt (d), derde alinea, van Richtlijn 93/89/EEG van de Raad van 25 oktober 1993 betreffende de toepassing door de Lid-Staten van belastingen voor het gebruik van bepaalde wegen door vrachtwagens bepaalt dat, na overleg met de Commissie en overeenkomstig een specifieke procedure, de Lid-Staten ook gebruikerslasten (d.w.z. het Eurovignet) kunnen opleggen aan gebruikers van andere onderdelen van het primaire wegennet, in het bijzonder wanneer dit om veiligheidsredenen wordt gedaan.

Gebruikmakend van deze bepaling ging de Belgische regering in overleg met de Commissie betreffende de uitbreiding van het wegennet waar het Eurovignet wordt geheven, om daar ook alle N-wegen („nationale wegen”) onder te laten vallen.

Na bestudering van het Belgische verzoek besloot de Commissie in haar standpunt van 15 februari 1996 dat een uitbreiding op grote schaal van het netwerk van het Eurovignet zoals voorgesteld door de Belgische regering niet gerechtvaardigd is. De Commissie beschouwde echter wel als redelijk de uitbreiding van de toepassing van het Eurovignet met een beperkt aantal N-wegen (17) waarheen een verschuiving van zwaar goederenverkeer kon worden verwacht als zij buiten het netwerk van het Eurovignet bleven. Volgens het standpunt van de Commissie kon een dergelijke verschuiving van het verkeer naar deze N-wegen, in combinatie met sommige van hun kenmerken, inderdaad tot hogere veiligheidsrisico's leiden.

Om een dergelijke verschuiving te voorkomen en om het niveau van de verkeersveiligheid op heel het Belgische grondgebied te behouden, stemde de Commissie derhalve in met het heffen van het Eurovignet op deze 17 N-wegen (naast de autosnelwegen), en hieronder valt ook de weg N8 Brussel-Ninove-Oudenaarde-Kortrijk-Ieper-Koksijde.

(1999/C 370/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0893/99**van Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie**

(7 april 1999)

Betreft: Europese importeurs gedupeerd door naheffing op textielproducten uit Bangladesh

Krachtens het SAP worden importen uit Bangladesh met A-formulieren onder gunstiger voorwaarden toegelaten op de Europese markt. In 1997 heeft de Bangladeshe regering op aanzet van de Europese Commissie A-formulieren die in de periode 1994-1996 zijn afgegeven, ongeldig verklaard.

1. Klopt het dat de Bangladeshe regering al in 1989 heeft aangegeven moeilijkheden te hebben met het beheer van de uitgifte van de certificaten van oorsprong?
2. Is toen door die regering een verzoek tot versoepeling („derogation”) ingediend?
3. Hoe heeft de Commissie op dit verzoek gereageerd?
4. Heeft de Commissie in de periode 1989-1994 verdere aanwijzingen gehad dat de Bangladeshe overheid problemen had met de rechtmatige uitgifte van de oorsprongscertificaten, bijvoorbeeld tijdens werkbezoeken aan Bangladesh?
5. Heeft de Commissie importeursverenigingen of brancheorganisaties hiervan op de hoogte gebracht? Zo nee, waarom niet? Zo ja, op welke manier?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 mei 1999)

1. In 1989 gaf de regering van Bangladesh, net als alle andere begunstigde landen, certificaten van oorsprong af op grond van bepalingen waarvan de basisprincipes sinds 1971 onveranderd zijn. Evenmin als andere begunstigde landen, heeft Bangladesh moeilijkheden gemeld die verder gingen dan de normale dagelijkse beheersproblemen in verband met deze certificaten. De Gemeenschap heeft overigens sinds 1983 diverse werkbezoeken, seminars en onderzoeken in Bangladesh georganiseerd. De seminars, die niet alleen in Bangladesh, maar ook in andere begunstigde landen zijn gehouden, waren erop gericht ambtenaren en exporteurs bekend te maken met het operationele beheer van deze preferenties, in het bijzonder de afgifte van de certificaten van oorsprong.
2. Bangladesh heeft al in 1985 een verzoek ingediend voor een ontheffing.
3. In 1987 stelde de Commissie de autoriteiten van Bangladesh in kennis van haar negatieve antwoord: een meerderheid van de lidstaten was gekant tegen deze ontheffing. Zij vreesden namelijk dat de ontheffingen voornamelijk ten goede zouden komen van halffabrikaten uit nieuwe industrielanden als Zuid-Korea in plaats van uit Bangladesh. Pas in 1997 gingen de lidstaten akkoord met het voorstel van de Commissie voor een ontheffing. Bangladesh had inmiddels een nieuwe aanvraag ingediend.
4. Het werkbezoek van de Gemeenschap aan Bangladesh in 1993 had exclusief betrekking op de problemen als gevolg van het overleggen bij de invoer in de Gemeenschap van preferentiële certificaten van oorsprong (formulier A, SAP (stelsel van algemene preferenties), gedateerd tussen 1989 en 1993) die ogenschijnlijk waren afgegeven in Bangladesh, maar in werkelijkheid betrekking hadden op textielproducten van oorsprong uit het Verre Oosten of Azië. Meer dan 3.000 volledig vervalste of nagemaakte certificaten van oorsprong kwamen hierbij aan het licht. De betrokken lidstaten namen passende maatregelen na de terugtrekking van de certificaten door de autoriteiten van Bangladesh. Het werkbezoek van de Gemeenschap aan Bangladesh in 1994 had betrekking op een speciaal onderzoek (gebaseerd op de uitvoer uit de haven van Chittagong) naar gevallen waarin bij de invoer in de Gemeenschap van producten van oorsprong uit Pakistan frauduleuze formulieren A uit Bangladesh waren overlegd. In dit geval trokken de autoriteiten van Bangladesh de certificaten terug, nadat in een gezamenlijk onderzoek de identiteit was vastgesteld van een bij deze fraude betrokken, in Bangladesh gevestigde fabrikant, en werden onmiddellijk administratieve en financiële boetes opgelegd.
5. Naar aanleiding van de publicatie van de resultaten van het werkbezoek van de Gemeenschap aan Bangladesh in november en december 1996 is in het Publicatieblad een kennisgeving aan de importeurs gepubliceerd (97/C 107/05) over in het kader van het stelsel van algemene preferenties in de Gemeenschap ingevoerde textielproducten uit Bangladesh.

(1999/C 370/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0909/99
van Bernard Lehideux (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Door de Syrische regering gegeven gevolg aan de resolutie van maart 1998 over Libanese gevangenen in Syrië

Verscheidene mensenrechtenorganisaties hebben herhaaldelijk geprotesteerd tegen de arbitraire opsluiting van een groot aantal Libanese burgers in Syrië, zonder dat hun iets ten laste werd gelegd en zonder dat hun gezinsleden van hun lot op de hoogte zijn gesteld. Het Europees Parlement heeft in zijn resolutie van maart 1998 over Libanese gevangenen in Syrië (B4-0324/98) ⁽¹⁾ de Syrische regering verzocht om publicatie van een volledige lijst van alle in Syrië gevangen zittende Libanezen, alsmede om invrijheidstelling van de gevangenen tegen wie geen aanklacht was ingediend en de overdracht van de overige Libanese gevangenen aan Libanon.

1. Beschikt de Commissie één jaar na de goedkeuring van deze resolutie over gegevens wat betreft de publicatie van deze lijst en de overige aanbevelingen die zijn gedaan aan de Syrische regering?
2. Indien de Syrische autoriteiten aan bovengenoemde verzoeken geen gehoor heeft gegeven, hoe denkt de Commissie met deze schendingen van de mensenrechten om te gaan in de betrekkingen tussen de Europese Unie en Syrië?

⁽¹⁾ PB C 104 van 6.4.1998, blz. 238.

(1999/C 370/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0979/99
van Anna Karamanou (PSE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Libanese, Palestijnse en Jordaanse politieke gevangenen in Syrië

Volgens een recent rapport van Amnesty International zijn er in Syrië momenteel meer dan 250 politieke gevangenen, vooral Libanezen, Jordaniërs en Palestijnen, over wier lot niets bekend is. Velen onder hen zijn willekeurig opgepakt en gefolterd, terwijl anderen na korte, geheime procedures door een militaire rechtbank tot jaren gevangenisstraf zijn veroordeeld. Verder wordt erop gewezen dat sinds het eind van de jaren zeventig in Syrië honderden Libanezen, Palestijnen en Jordaniërs „verdwenen” zijn.

De Syrische autoriteiten hebben zich er via de Barcelona-procedure toe verbonden de vrede en de stabiliteit in de regio te waarborgen. Kan de Commissie bijgevolg meedelen wat ze denkt te ondernemen om in het kader van de onderhandelingen over de associatieovereenkomst EU-Syrië de doeltreffende bescherming van de mensenrechten te verzekeren?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Marín namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0909/99 en E-0979/99

(6 mei 1999)

Volgens een rapport van het Comité voor verdediging van democratische vrijheden en de mensenrechten in Syrië (CDF) van de Syrische mensenrechtenorganisatie worden nog steeds ongeveer 250 Libanese burgers in Syrië vastgehouden na de vrijlating van 121 Libanese gedetineerden uit Syrische gevangnissen in maart 1999. Voor zover het de Commissie bekend is, heeft de Syrische regering geen openbare lijst gepubliceerd met de namen van Libanese gedetineerden die nog steeds in Syrische gevangnissen verblijven. In maart 1997 en oktober 1998 heeft Amnesty International navraag gedaan naar de Libanese gedetineerden. Volgens recente informatie van AI ⁽¹⁾ bleven de Syrische autoriteiten nog in december 1998 het antwoord schuldig.

Sinds 1991 heeft de Syrische regering duizenden politieke gevangenen langdurig opgesloten waren, waaronder ook Libanese burgers, vrijgelaten; dit gebeurde voor het laatst in maart, mei en juni 1998. De Commissie verheugt zich over deze vrijlatingen maar blijft bezorgd over de overige gewetensgevangenen in Syrië, waartoe ook Libanese gedetineerden behoren.

De Syrische autoriteiten beseffen wel hoeveel belang de Unie hecht aan de strikte naleving van het internationaal recht op het gebied van de mensenrechten. De Unie benut elke mogelijkheid die zich bij

haar regelmatige contacten met de Syrische autoriteiten voordoet om uiting te geven aan haar bezorgdheid over aangeklaagde schendingen van de mensenrechten en het lot van de nog steeds opgesloten gewetensgevangenen in het bijzonder. De Unie blijft op de hoogte van de algemene toestand inzake mensenrechten in Syrië, met inbegrip van de zaak van de Libanese gedetineerden, vooral via het hoofd van haar vertegenwoordiging in Damascus.

De gemeenschappelijke verbintenis tot eerbiediging van de mensenrechten en het tot stand brengen van de rechtstaat en de democratie, zoals vastgelegd in de Verklaring van Barcelona van 1995, zal bovendien worden opgenomen in de associatieovereenkomst tussen de Gemeenschap en Syrië die nu op de onderhandelingsstafel ligt. Deze overeenkomst zal beide partners een betere kader bieden om alle kwesties van gemeenschappelijk belang te bespreken, met inbegrip van de mensenrechten. Verder beschikken individuele lidstaten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke vrijheden over een specifiek mandaat mensenrechtenkwestie in debat te brengen met Syrië dat ook partij is bij dit Verdrag.

(¹) Amnesty International, Syria Caught in a Regional Conflict: Lebanese, Palestinian en Jordanian Political Detainees in Syria, Report — MDE 24/01/99, 27 January 1999. .

(1999/C 370/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0919/99

van Roberto Mezzaroma (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Wet inzake zwerfhonden

Kan de Commissie zeggen hoeveel subsidie de Regio Toscane van de EU heeft ontvangen om het probleem van de zwerfhonden op te lossen en welke initiatieven de EU in petto heeft om de situatie, die duizenden honden betreft, op te lossen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

Het Gemeenschapsrecht regelt de bescherming van huisdieren tijdens het transport (Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG (¹)) en het gebruik van honden en katten voor wetenschappelijke proeven (Richtlijn 86/609/EEG van de Raad van 24 november 1986 inzake de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten betreffende de bescherming van dieren die voor experimentele en andere wetenschappelijke doeleinden worden gebruikt (²)).

Wetgeving inzake zwerfhonden en -katten alsook het toezicht op de naleving ervan vallen nog steeds onder de bevoegdheden van de lidstaten.

Daarom is de Commissie niet voornemens voorstellen voor wetgeving uit te werken op dit gebied.

Evenmin heeft de Commissie programma's opgezet die specifiek bedoeld zouden zijn om toezicht te houden op de situatie van zwerfhonden in Toscane.

(¹) PB L 340 van 11.12.1991.

(²) PB L 358 van 18.12.1986.

(1999/C 370/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0921/99

van Roberto Mezzaroma (PPE) aan de Commissie

(8 april 1999)

Betreft: Ontwikkelingsdoelstellingen voor het gebied rond Anzio en Nettuno

Kan de Commissie zeggen of er plannen bestaan voor doelstellingen of programma's die aan het gebied rond Anzio en Nettuno (regio Latium, Italië), dat zich bij uitstek leent voor het midden- en kleinbedrijf en het toerisme, nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden kunnen bieden?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(6 mei 1999)

In de context van de structuurfondsen heeft de Commissie voorgesteld het aantal prioritaire doelstellingen voor de periode 2000 – 2006 terug te brengen tot drie.

Voor doelstelling 1, die beoogt de ontwikkeling en structurele aanpassing van regio's met een ontwikkelingsachterstand te bevorderen, de regio's op het NUTS II-niveau, zullen regio's in aanmerking komen waar het bruto binnenlands product (BBP) per inwoner, gemeten in koopkrachtstandaard en berekend op basis van het gemiddelde van de drie afgelopen jaren waarvoor gegevens beschikbaar zijn, minder bedraagt dan 75 % van het communautair gemiddelde. Uitgaande van de gegevens met betrekking tot 1994, 1995 en 1996 bedraagt het BBP per inwoner van de regio Latium 113,3 % van het communautair gemiddelde. Geen enkele zone in Latium zal dus in aanmerking kunnen komen voor doelstelling 1.

Bovendien heeft de Commissie een nieuwe doelstelling 2 voorgesteld die beoogt de economische en sociale omschakeling van zones die in structurele moeilijkheden verkeren te steunen. Deze doelstelling zal de zones kunnen bestrijken waar sociale en economische veranderingen in de industrie en de dienstensector plaatsvinden, plattelandzones die door achteruitgang werden getroffen, in moeilijkheden verkerende stedelijke zones en de van de visserij afhankelijke zones die een crisis doormaken. In de loop van de tweede helft van 1999 zal de Commissie in nauwe samenwerking met elke betrokken lidstaat de lijst opstellen van zones die voor deze doelstelling in aanmerking komen. Op dit moment is het onmogelijk een uitspraak te doen over de vraag of de zones D'Anzio en Bettuno in aanmerking komen voor doelstelling 2.

Latium zal in aanmerking kunnen komen voor doelstelling 3 van de structuurfondsen die beoogt steun te verlenen voor de aanpassing, de modernisering van het beleid en de stelsels voor opleiding en tewerkstelling in alle regio's die niet voor doelstelling 1 in aanmerking komen met behulp van maatregelen die met name gericht kunnen zijn op kleine en middelgrote ondernemingen alsmede het toerisme.

(1999/C 370/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0927/99

van **Fernando Fernández Martín (PPE)** aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Regeling voor radio-amateurs in Europa

De Europese Commissie, meer bepaald de diensten van DG XIII, leggen momenteel de laatste hand aan het Groenboek over het beleid van de Gemeenschap inzake radiofrequenties. In dit document wordt geen gewag gemaakt van de radio-amateurs. De Commissie is dus schijnbaar niet voornemens deze sector te reguleren.

Er bestaan op dit gebied wel internationale overeenkomsten en akkoorden in het kader van de ITU (Internationale Telecommunicatie Unie), die zijn ondertekend door en worden toegepast in alle lidstaten.

Momenteel zijn er in de Europese Unie ongeveer 300.000 radio-amateurs met een officiële vergunning, die zowel uitzenden in de HF- als in de VHF- en UHF-band. Het gaat om burgers met een uitgebreide ervaring en technische kennis, die onderzoek verrichten en bijdragen tot de technologische ontwikkeling op uiteenlopende gebieden (propagatiestudies, nieuwe transmissiesystemen, satellietcommunicatie, enz.). Dat de Commissie in de voorbereidende documenten voor het genoemde groenboek geen aandacht besteedt aan de radio-amateurs moet naar mijn mening dan ook worden gecorrigeerd.

Wat is het standpunt van de bevoegde commissaris over deze kwestie en welke maatregelen wil hij treffen om deze omissie te corrigeren?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(30 april 1999)

De Commissie publiceerde op 15 december 1998 een Groenboek over het radiospectrumbeleid⁽¹⁾ waarmee een consultatieperiode werd gestart en alle geïnteresseerde partijen werden opgeroepen om hun

mening ten aanzien van vragen en kwesties naar voren te brengen. De Commissie heeft tevens drie openbare bijeenkomsten georganiseerd (24 februari 1999 voor individuele geïnteresseerden en bedrijven, 17 maart 1999 voor belangengroepen en verenigingen, 30 maart 1999 voor overheden). De International Amateur Radio Union (IARU) nam aan een van deze bijeenkomsten deel en had (en heeft nog steeds) de mogelijkheid om haar zienswijze kenbaar te maken.

Radio-amateurs evenals hun nationale of Europese belangengroepen worden uitgenodigd om iedere relevant geachte visie in schriftelijke vorm voor te leggen. Iedere bijdrage zal worden gepubliceerd op web site <http://www.ispo.ccc.be/spectrumgp>.

Het Groenboek richt zich vanuit een algemeen oogpunt op kwesties die verband houden met het spectrumbeleid en die betrekking hebben op alle toepassingssectoren inclusief het gebruik door radio-amateurs, dat onder de in het Groenboek besproken categorie Onderzoek en Ontwikkeling (O&O) valt. De Commissie verwelkomt iedere bijdrage die representatieve belangengroepen van radio-amateurs ten aanzien van beleidskwesties op het terrein van het spectrumbeleid wensen te leveren en zal eventuele voorstellen zorgvuldig bestuderen, daarbij rekening houdend met alle ontvangen antwoorden.

(¹) COM(98) 596 def.

(1999/C 370/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0928/99
van Rijk van Dam (I-EDN) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Noodhulptransporten naar de Oekraïne

1. Kan de Commissie bevestigen dat noodhulptransporten naar de door de watersnood getroffen gebieden in de Oekraïne (met name in de sub-Karpaten) sinds februari 1999 door de douane worden tegengehouden?
2. Is het de Commissie bekend dat bij de grens van de Oekraïne verschillende ladingen van noodhulptransporten staan opgeslagen zonder dat deze werkelijk naar de getroffen gebieden worden getransporteerd?
3. Kan de Commissie bevestigen dat, na een tijdelijke opheffing van de invoerregels gedurende de periode na de overstromingen, sinds korte tijd weer extra strenge regelgeving geldt?
4. Is de Commissie bereid via haar vertegenwoordiging in Kiev dit probleem aan te kaarten en te proberen tot een oplossing te komen, zodat de getroffen burgers in de Oekraïne ook werkelijk de goederen krijgen die voor hen bestemd zijn?

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(3 mei 1999)

De Commissie dankt het geachte parlementslid voor zijn belangstelling voor humanitaire operaties in Oekraïne. De Commissie heeft via haar gespecialiseerde dienst voor humanitaire bijstand (ECHO) in totaal vijf bijstandsprojecten gefinancierd in verband met de overstromingen in Trans-Karpatië en West-Oekraïne (in totaal 1,28 miljoen €).

Geen van de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) die deze projecten uitvoert heeft tot dusver melding gemaakt van ernstige problemen met de lokale autoriteiten (waaronder de douane). Veel van de humanitaire goederen waaraan behoefte bestaat in het rampgebied zijn lokaal ingekocht. De Commissie heeft geen signalen ontvangen van humanitaire organisaties die in dit opzicht in Oekraïne met problemen zouden kampen.

(1999/C 370/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0940/99**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie**

(13 april 1999)

Betreft: Verplichte raadpleging van het Internationale Hof van Justitie met het oog op de vreedzame oplossing van geschillen in verband met de Overeenkomst van New York van 1995 inzake transzonale en sterk migrerende soorten

Aangezien de Commissie mijn vorige vraag P-0103/99 ⁽¹⁾ niet heeft beantwoord, verwijs ik opnieuw naar de verklaring van commissaris Emma Bonino op de plenaire vergadering van het EP van 12 januari 1999 dat de ratificatie van de Overeenkomst van New York Canada vanzelfsprekend zal beletten zich aan de jurisdictie van het Hof te onttrekken, zoals het in 1994/95 heeft gedaan (Handelingen van 12 januari 1999, blz. 80). Het gaat hier niet om een onbeduidende kwestie, maar wellicht om een aanzienlijk verschil in interpretatie van het belangrijke deel VIII (en niet deel IX zoals de Commissie beweert) van de Overeenkomst van New York.

Het gaat niet om de verplichting in het Verdrag om voor de geschillenbeslechting gebruik te maken van vreedzame middelen noch om het bindende karakter van de oplossing waartoe het gekozen vreedzame middel leidt. Het gaat om het volgende: als het beginsel van vrije keuze van de middelen voor het oplossen van geschillen door de staten is neergelegd in artikel 30 van de Overeenkomst dat verwijst naar deel XV van het Zeerechtverdrag van 1982, zoals de Commissie in haar antwoorden erkent, hoe kan een staat — Canada — dan worden gedwongen zich verplicht te onderwerpen aan de jurisdictie van het Internationale Hof van Justitie als dit slechts een van de middelen is als bedoeld in artikel 287 van dit Verdrag?

Daarom kom ik terug op mijn vorige vraag en verzoek de Commissie mee te delen op basis van welke wettelijke voorschriften en juridische grondslag zij overeenkomstig haar uitlatingen voor de plenaire vergadering van het EP van mening is dat Canada zich verplicht moet onderwerpen aan het Internationale Hof van Justitie voor het oplossen van een tussen de EU en Canada gerezen geschil met betrekking tot de Overeenkomst van New York van 1995, wanneer beide partijen partij zijn bij de Overeenkomst en deze in werking zal zijn getreden. Hierbij wordt met name rekening gehouden met het feit dat krachtens artikel 287, lid 5 (deel XV) van het Verdrag van 1982 alleen arbitrage mogelijk is wanneer twee partijen in een geschil niet hebben ingestemd met eenzelfde procedure.

⁽¹⁾ PB C 325 van 12.11.1999.

Antwoord van mevrouw Bonino namens de Commissie

(7 mei 1999)

Deel VII van de overeenkomst van Verenigde Naties van 1995 inzake transzonale en sterk migrerende visbestanden verwijst naar de algemene bepalingen voor regeling van geschillen, zoals vastgelegd in deel XV van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee van 1982. Krachtens deze bepalingen staat het de staten vrij middelen te kiezen ter beslechting van een geschil zolang deze middelen leiden tot verplichte en bindende geschillenbeslechting (zie de artikelen 280 tot 282 van het Verdrag van 1982). Artikel 286 van het Verdrag behelst dat elk geschil dat niet door de betrokken partijen zelf kan worden geregeld, op verzoek van een van de partijen bij het geschil wordt onderworpen aan verplichte procedures die leiden tot bindende beslissingen. Hiertoe worden in artikel 287, lid 1, vier mogelijke procedures aangeboden. Indien echter een partij of de partijen geen keuze hebben gemaakt of niet allemaal dezelfde procedure hebben gekozen, dient het geschil, krachtens artikel 287, lid 3 en lid 4, te worden onderworpen aan arbitrage overeenkomstig bijlage VII.

Behalve voor een aantal specifieke beperkingen, vooral met betrekking tot de uitoefening door een kuststaat van zijn soevereine rechten of jurisdictie over zijn exclusieve economische zone (zie artikel 297), voorzien de bepalingen niet in excepties. Indien dergelijke bepalingen voorhanden waren geweest in verband met de zaak-Estai (de aanhouding van een Spaanse trawler in 1995 buiten de 200-mijlszone van Canada), zou het mogelijk zijn geweest, althans voor het krachtens bijlage VII opgerichte scheidsgerecht, de procedures in te leiden; het gerecht zou de jurisdictie hebben gehad de zaak grondig te onderzoeken en een bindende uitspraak te doen en de beschuldigde zou zich louter door het afleggen van een verklaring niet kunnen onttrekken aan de internationale scheidsrechterlijke uitspraak.

(1999/C 370/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0945/99
van Honório Novo (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: Vasco da Gama-brug in Lissabon — afwikkeling van de overschrijvingen

De bouw van dit kunstwerk, dat medegefinancierd is door de Europese Unie, is al geruime tijd beëindigd: de brug werd ongeveer een jaar geleden voor het verkeer opengesteld.

Logischerwijze zou men na al die tijd moeten kunnen aannemen dat de Europese Commissie al haar financiële transfers in het kader van de medefinanciering van het kunstwerk heeft afgewikkeld.

Heeft de Commissie alle tranches van de medefinanciering van de brug, met inbegrip van de toegangswegen, overgeschreven?

En zo niet, om welke grondige administratieve redenen of op basis van welke eindbeoordelingscriteria is dat niet gebeurd?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(6 mei 1999)

De enige overschrijving die de Commissie nog moet doen voor het project betreffende de nieuwe brug over de Taag en toegangswegen, zoals beschreven in Besluit C(94)3905, is het restbedrag van de communautaire bijdrage.

Afgezien van de aanvullende inlichtingen die de Commissie de Portugese autoriteiten al heeft gevraagd in het kader van de analyse van het eindverslag van het project, is ook de betaling van het saldo afhankelijk van de controle door de Commissie van de clausules die in het besluit tot steunverlening zijn opgenomen in het bijzonder die welke de bepalingen betreffen van de wetsdecreten 9/93 en 280/94, die respectievelijk betrekking hebben op de stedelijke controle van de zuidoever en de vorming van de speciale beschermingszone van de trechtermond van de Taag.

(1999/C 370/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0951/99
van Michael McGowan (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Recht op kredieten uit de structuurfondsen

Mogelijkerwijs wordt er in bepaalde lidstaten op aangedrongen voor te stellen dat gebieden in aanmerking komen voor uitkeringen uit hoofde van de voor steden bestemde „stroom” van de nieuwe doelstelling 2 van de structuurfondsen, terwijl deze gebieden niet op elkaar aansluiten en zeer gering van omvang zijn. Een dergelijke aanpak zou

- inhouden dat overheidsmiddelen van de EU en nationale regeringen zeer ondoelmatig werden gebruikt,
- de verwezenlijking van de economische EFRO-doelen in het kader van doelstelling 2 onmogelijk maken, omdat hiervoor voldoende grote oppervlakten noodzakelijk zijn die een programma van economische herstructurering kunnen dragen waarmee bij voorbeeld kleine fabriekseenheden, opleidingscentra en andere infrastructuur verbonden zijn,
- niet voldoen aan de in Agenda 2000 nagestreefde doelstelling van sociale integratie doordat de nadruk niet wordt gelegd op de meest ernstige concentratie van achterstelling in de belangrijkste binnensteden.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan mededelen hoe de EU erop toeziet dat de lidstaten, bij de opstelling van de lijsten van doelstelling-2-gebieden in het kader van de op steden gerichte Stroom, gebieden voorstellen die:

- stedelijk van aard zijn, d.w.z. een bevolkingsdichtheid hebben van meer dan 500 per km²,
- van betekenis zijn (volgens de definitie van het voorstel voor een verordening inzake de structuurfondsen, d.w.z. met een bevolking van ten minste 100.000),

- bestaan uit groepen van aan elkaar grenzende districten of gelijkwaardige NUTS-V-gebieden.

Wordt advies in deze richting gehecht aan de onlangs goedgekeurde programmarichtsnoeren?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 mei 1999)

Gedurende de periode 2000-2006 zal doelstelling 2 van de Structuurfondsen van toepassing zijn op industriële, rurale, stedelijke en van de visserij afhankelijke zones die met sociaal-economische omschakelingsproblemen te kampen hebben.

Zoals thans het geval is in het kader van de doelstellingen 2 en 5b, zal een groot aantal stadscentra worden opgenomen in de plattelands- of industriezones die voor de nieuwe doelstelling 2 in aanmerking komen.

De Commissie is bijgevolg van oordeel dat de specifiek stedelijke dimensie van deze nieuwe doelstelling 2 in de eerste plaats betrekking zou moeten hebben op probleemwijken in de stedelijke agglomeraties. Zoals bepaald in het voorstel voor een verordening houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen ⁽¹⁾, moet het gaan om dichtbevolkte zones die voldoen aan ten minste één van de criteria vermeld in artikel 4, lid 7. Ter indicatie kan worden vermeld dat de Commissie er in haar enquêtes over de arbeidskrachten van uitgaat dat een zone dichtbevolkt is indien zij meer dan 50.000 inwoners telt en bestaat uit aan elkaar grenzende territoriale eenheden (NUTS V) met elk een bevolkingsdichtheid van meer dan 500 inwoners per km². Een dergelijke zone kan evenwel eenheden met een lagere bevolkingsdichtheid omvatten indien die volledig binnen die zone vallen.

Iedere geselecteerde stadszone zal groot genoeg moeten zijn om de mogelijkheid te bieden een doeltreffende strategie voor renovatie van de stedelijke structuren te implementeren, opleidingsmaatregelen uit te voeren en de vestiging of ontwikkeling van bedrijven te stimuleren. Een inwonersaantal van 100.000 kan in dit verband als referentiecijfer worden genomen, zonder dat het een rigide drempel vormt.

De richtsnoeren bedoeld in artikel 9 van het verordeningvoorstel voor algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen hebben tot doel de nationale en regionale instanties te helpen bij de uitwerking van hun programmeringsstrategieën en de communautaire prioriteiten toe te lichten. Zij hebben een indicatief karakter en hebben betrekking op de aard van de steunmaatregelen en niet op de vraagstukken in verband met het al dan niet in aanmerking komen van bepaalde zones voor steun.

⁽¹⁾ PB C 176 van 9.6.1998.

(1999/C 370/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0961/99

van Anna Karamanou (PSE) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: Onpartijdig onderzoek naar de verdwijning van 300 burgers in Algerije

Volgens Amnesty International verdwijnen in Algerije steeds meer burgers, ten gevolge van de onthullingen over willekeurige arrestaties en de illegale procedures van hun gevangenneming. Er wordt op gewezen dat in de afgelopen zes jaar ongeveer 3000 mannen en vrouwen zijn verdwenen en dat slechts een heel klein percentage daarvan terug is opgedoken nadat zij gedurende lange tijd in geheime omstandigheden hadden vastgezeten. De autoriteiten en de veiligheidsdiensten weigeren inlichtingen te verstrekken aan de familieleden van de gevangenen, die om meer te weten te komen over het lot van hun verwanten, ziekenhuizen, legerkampen, ja zelfs mortuaria en kerkhoven doorzoeken in een wanhopige poging toch maar een spoor terug te vinden.

Welke initiatieven denkt de Raad te nemen om een volledig, onpartijdig en onafhankelijk onderzoek naar alle gevallen van verdwijning te doen uitvoeren en om de mensenrechten in Algerije op een efficiënte wijze te beschermen?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie*(6 mei 1999)*

De Gemeenschap volgt de politieke situatie in Algerije, ook op het vlak van de openbare veiligheid, op de voet.

De betrekkingen tussen de Gemeenschap en Algerije worden geregeld door de Verklaring van Barcelona, waarvan het politieke gedeelte gewijd is aan het tot stand brengen van de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden die voortvloeien uit het internationaal recht. Algerije, dat het grootste deel van de internationale verdragen op dat gebied heeft geratificeerd, is onderworpen aan de controlemechanismen waarin deze verdragen voorzien. Voor het overige hebben de Algerijnse autoriteiten tussen 22 juli en 4 augustus 1998 een bezoek toegestaan van een groep vooraanstaande personen die samengesteld was door de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties. Deze groep heeft informatie vergaard over de toestand inzake de mensenrechten en het lot van de vermiste personen.

Bilateraal voeren de Gemeenschap en Algerije, naast het onderhouden van gebruikelijke diplomatieke contacten, een politieke dialoog ad hoc op ministerieel niveau; de ministers kwamen voor het laatst samen in Wenen in oktober 1998. De eerbiediging van de mensenrechten en het lot van de vermiste personen in het bijzonder stonden daar op de agenda. De politieke dialoog tussen de Gemeenschap en Algerije over deze kwesties wordt voortgezet en zal nog intensiever worden gevoerd in het kader van de associatie-overeenkomst zodra de onderhandelingen hieromtrent die begonnen zijn in 1997 zijn afgerond. Krachtens deze overeenkomst zal, naar verwachting, de politieke dialoog worden geïnstitutionaliseerd en zal de eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden een essentieel onderdeel vormen van de op deze overeenkomst berustende betrekkingen tussen de Gemeenschap en Algerije.

(1999/C 370/203)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0962/99
van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie***(13 april 1999)*

Betreft: Garnalenkweek in Bangladesh en milieubescherming

Is de Commissie bereid met de regering van Bangladesh de mogelijkheden te bespreken om de garnalenproducenten te helpen bij de overstap op het „gesloten” systeem van garnalenkweek in het kader waarvan afvalwater opnieuw wordt gebruikt en gezuiverd, en dat daardoor minder schadelijk is voor het milieu dan de gebruikelijke methode?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie*(5 mei 1999)*

Bij de garnalenteelt in Bangladesh wordt hoofdzakelijk gebruik gemaakt van extensieve methoden of een verbeterde versie hiervan terwijl slechts bij een klein gedeelte een beroep wordt gedaan op semi-intensieve of intensieve technieken. De garnalenteelt is tevens seizoengebonden en alterneert, afhankelijk van de regio, met de rijsteelt of zoutproductie. Het zijn voornamelijk kleine landbouwers en telers van garnalen die zich hiermee bezig houden en de voor deze activiteit vereiste investeringen zijn relatief laag. Het moderne gesloten systeem voor de visteelt is niet milieuvriendelijk maar is een high tech systeem waarmee hoge aanvangsinvesteringen en productiekosten zijn gemoeid en dat een deskundig management vergt. Dit systeem werd dan ook in landen als de Verenigde Staten en Thailand ingevoerd waar de industriële garnalenteelt wordt gekenmerkt door sterke concurrentie.

Om een belangrijke bijdrage te kunnen leveren aan een schoner milieu zou een groot deel van de huidige garnalenteelt in Bangladesh moeten overschakelen op het gesloten systeem. Dit lijkt momenteel bijzonder moeilijk omdat de garnalenteelt met behulp van het gesloten systeem meer geschikt is voor industriële aquacultuurondernemingen dan voor kleine landbouwers, die noch over de financiële middelen, noch over de technische vaardigheden beschikken.

Voorts is de Gemeenschap van oordeel dat zolang de garnalenteelt plaatsvindt in dichtbevolkte en intensief geëxploiteerde kuststreken, deze moet worden bekeken in de context van andere kustbehoeften. Duurzame oplossingen voor specifieke landbouwers die zich met de garnalenteelt bezighouden, zijn wellicht zinloos wanneer een meer globale aanpak van de kustzone ontbreekt die erop gericht is de talloze hulpbronnen en de talloze gebruiksdoeleinden van kustgebieden met elkaar in evenwicht te brengen. Het probleem van aquacultuur en de garnalenteelt is niet alleen de milieuvuiling maar heeft ook economische en sociale aspecten die tezamen moeten worden aangepakt.

De Commissie heeft begrepen dat de regering van Bangladesh momenteel werkt aan de voorbereiding van een overkoepelend visserijbeleid en een vierde nationaal visserijproject dat beoogt de vis- en garnalenproductie op duurzame wijze te verhogen, de armoede wil bestrijden en wil zorgen voor een duurzame milieubescherming. Haar strategie voor garnalenteelers is erop gericht de verbeterde traditionele teelt aan te moedigen in plaats van de intensieve teelt; de vorming van groepen te bevorderen om kleine landeigenaren in staat te stellen garnalen te telen; voorlichtingsdiensten en diergeneeskundige controles te bieden en de institutionele organisatie van haar diensten te verbeteren.

Wanneer de regering van Bangladesh een discussie wil starten over duurzaam milieubeheer, fiscale impulsen en de sociale, milieu- en institutionele vraagstukken waarmee de visserijsector wordt geconfronteerd, is de Commissie bereid een dialoog aan te gaan om te onderzoeken op welke wijze zij optimaal steun kan verlenen aan deze activiteiten.

(1999/C 370/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0964/99
van Gianni Tamino (V) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: Uitbreiding van de haven van Ibiza, Balearen

Reeds sinds het eind van de jaren 1980 heeft de Spaanse regering plannen voor de uitbreiding van de haven van Ibiza. Daarvoor heeft zij het „Plan Especial de Reforma y Amplificación del Puerto de Ibiza” opgesteld.

Volgens dit plan wordt in het zuidelijk deel van de baai van de stad Ibiza een grote handelshaven aangelegd, met alle bijbehorende infrastructuur (gebouwen, nieuwe wegen, enz.). Voorts omvat het plan de bouw van een enorme golfbreker van meer dan een halve kilometer lengte. De totale kosten zijn geraamd op 72 miljoen €.

Naar aanleiding van het besluit van de Spaanse regering dit project uit te voeren hebben diverse politieke partijen, milieu- en actiegroepen de „Coordinadora contra la Amplificación del Puerto” opgericht. Met name door het werk van de „Coordinadora” zijn de plannen nu kennelijk teruggedroefd. Momenteel wordt geen nieuwe handelshaven meer overwogen, aangezien men inziet dat de huidige kades groot genoeg zijn voor passagiers- en goederenverkeer. De aanleg van de golfbreker en meer dan 1 km toegangsweg langs de kust staan echter nog steeds op het programma. Dit zou het milieu en het landschap in uiterst ongunstige zin beïnvloeden. Volgens een onderzoek waartoe de „Coordinadora” terzake kundige civiel ingenieurs en meteorologen opdracht heeft gegeven om de problemen in de haven en de door de Spaanse regering voorgestelde oplossingen te evalueren, bestaan er volstrekt uitvoerbare technische alternatieven om het probleem van de haven van Ibiza op te lossen zonder een agressief en kostbaar project zoals deze voorgestelde golfbreker (kosten: 15 miljoen €).

Hoewel nog geen serieuze technische analyse is gemaakt van eventuele vanuit milieuoogpunt duurzamere alternatieven blijven de Spaanse autoriteiten achter het voorstel staan om de golfbreker te bouwen, en een aanvraag voor steun uit het Cohesiefonds is aan de Commissie toegestuurd.

1. Is de Commissie voornemens de geplande golfbreker te financieren?
2. Is zij niet bereid alternatieven voor het door de Spaanse regering voorgestelde project in overweging te nemen?
3. Zo niet, hoe wil zij dan voorkomen dat het thans voorgestelde golfbrekerproject een buitengewoon negatieve invloed heeft op milieu en landschap?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie houdt zich bezig met de goedkeuring van een besluit waarbij financiële hulp uit het Cohesiefonds wordt toegekend voor een project om een nieuwe golfbreker voor en een toegangsweg naar de haven van Ibiza aan te leggen. Dit project beantwoordt aan de noodzakelijke voorwaarden voor vervoersinfrastructuurprojecten zoals deze zijn vastgesteld in Verordening (EG) 1164/94 van de Raad van 16 mei 1994⁽¹⁾ tot oprichting van een Cohesiefonds.

Bij de beoordeling der aanvragen om financiële bijstand werden ook de alternatieve technische oplossingen die door de havenautoriteiten waren onderzocht, onder de loep genomen. De Commissie is ervan overtuigd dat het project een geschikte oplossing voor de problematiek van de haven van Ibiza geeft.

De Commissie is van oordeel dat het betrokken project het onderwerp van een milieu-effectprocedure is geweest, in overeenstemming met Richtlijn 85/337/EEG van de Raad, van 27 juni 1985, betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽²⁾. De verklaring omtrent de milieu-effecten van het project is bekendgemaakt in het Spaanse staatsblad ⁽³⁾. Hierin worden de maatregelen beschreven die de betrokken autoriteiten dienen te nemen om eventuele schadelijke milieugevolgen van het project af te zwakken.

⁽¹⁾ PB L 130 van 25.5.1994.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽³⁾ B.O.E. nr. 233 van 29.9.1994.

(1999/C 370/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0970/99
van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Programma voor handelsbevordering van Europese producten op de Japanse markt

De Commissie heeft bij de Raad een voorstel voor een verordening ingediend voor een maatregel- en actieprogramma dat speciaal bedoeld is voor verbetering van de toegang van producten en diensten uit de EU op de Japanse markt (COM(98) 0722).

Overwegende dat het Parlement een resolutie heeft aangenomen waarin het zich voorstander betoont van een verordening die de communautaire exportbevordering moet begeleiden voor bedrijven in derde landen, in het bijzonder in de textielsector: Denkt de Commissie rekening te houden met dit verzoek van het Parlement en de verordening uit te breiden tot andere derde landen?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(7 mei 1999)

In zijn conclusies van 29 mei 1995 heeft de Raad gewezen op de duidelijke en specifieke problemen in verband met de toegang van communautaire bedrijven tot de Japanse markt en verklaard dat voorrang moet worden verleend aan het verbeteren van de toegang tot die markt. Het huidige voorstel van de Commissie voor een verordening ⁽¹⁾ betreffende de tenuitvoerlegging door de Commissie van een programma van specifieke maatregelen en acties om de toegang van goederen en grensoverschrijdende diensten van de EU tot de Japanse markt te verbeteren vormt het logische gevolg van deze conclusies. De verordening zal dit programma een juridische grondslag verlenen en de voortzetting ervan tot eind 2001 verzekeren. Het ligt niet in de bedoeling deze verordening tot andere landen dan Japan uit te breiden.

De campagne voor exportbevordering „Gateway to Japan” is een van de twee belangrijkste maatregelen die de Commissie zal uitvoeren (de andere is het „Executive Training programme” voor de opleiding van kaderpersoneel voor Japan). Bij de start van deze campagne in 1997 heeft de Commissie samen met de lidstaten besloten op welke sectoren de campagne zou worden gericht. De textielsector is daarbij buiten beschouwing gelaten.

⁽¹⁾ COM(98) 722 def.

(1999/C 370/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0976/99
van Georges Garot (PSE) aan de Commissie

(7 april 1999)

Betreft: Concurrentie: verschillende behandeling van Franse en Spaanse tomatenproducenten

De tomatenproducenten in Zuid-west Frankrijk (Marmande) zijn het slachtoffer van concurrentiedistorsies door hun Spaanse collega's uit de regio Almeria. Volgens een onderzoek dat zij hebben laten uitvoeren is

het verschil in opbrengst tussen Franse en Spaanse tomaten voornamelijk terug te voeren op het verschil in arbeidskosten dat voortkomt uit het feit dat illegale immigranten worden aangesteld die zonder arbeids-overeenkomst werken. Aldus dreigt de Franse tomatenproductie te verdwijnen en zich, met structurele steun van de overheid (water, uitbreiding van kassen enz.) en Europa (structuurfondsen) in toenemende mate te concentreren op het Iberisch schiereiland.

Is de Commissie op de hoogte van deze concurrentiedistorsies, die wezenseen zijn met de verwezenlijking van de interne markt en met het gebrek aan sociale harmonisatie in de Unie? Is zij, met name via de nieuwe bepalingen van het Verdrag van Amsterdam die binnenkort van kracht worden, in staat de illegale immigratie beter te controleren? Kan zij tenslotte herstelbetalingen overwegen in de vorm van compensatie of niet-toekenning van Europese steun bij sociale of zelfs fiscale dumping?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(26 april 1999)

De Commissie heeft het geachte parlementslid gecontacteerd met het verzoek een copie van het genoemde onderzoek toe te zenden. Bestudering van de inhoud ervan is noodzakelijk alvorens te kunnen beoordelen of de beschreven situatie een inbreuk vormt op de communautaire wetgeving. Zodra de Commissie dat onderzoek heeft ontvangen zal zij het geachte parlementslid op zo kort mogelijke termijn haar reactie doen toekomen op de inhoudelijke kant van de zaak.

(1999/C 370/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0982/99

van Concepció Ferrer (PPE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Verlaging van de door de Verenigde Staten toegepaste douanetarieven in de textielsector

Ofschoon in het kader van de Uruguay-Ronde werd overeengekomen de douanetarieven substantieel te verlagen en een aantal handelsbelemmeringen weg te nemen, passen de Verenigde Staten voor de textiel- en kledingsector in vele gevallen nog steeds hoge douanerechten en -heffingen toe, die kunnen gaan van 25 % tot 33,6 %.

Kan de Commissie mededelen welke vorderingen bij de recente transatlantische handelsbesprekingen met de Verenigde Staten zijn gemaakt wat betreft de verlaging van de douanetarieven in deze sector?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(6 mei 1999)

Het is juist dat de Verenigde Staten tarieven in stand houden met betrekking tot textiel en kledingproducten die aanzienlijk hoger liggen dan de tarieven van de Gemeenschap. Bovendien omvatten deze, zoals het geachte parlementslid dit vermeldt voor bepaalde producten extra hoge heffingen.

De Verenigde Staten hebben in de loop van de contacten tussen de Commissie en de Amerikaanse autoriteiten geen voorstellen gedaan voor mogelijke tariefverlagingen in de textiel en kledingsector.

De Commissie is evenwel van mening dat de met harmonisering gepaard gaande verlaging van tarieven, met inbegrip van die voor textiel en kleding, in de toekomstige multilaterale onderhandelingen een doelstelling moet blijven.

(1999/C 370/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0987/99**van Luigi Colajanni (PSE), Roberto Speciale (PSE)
en Andrea Manzella (PSE) aan de Commissie**

(15 april 1999)

Betreft: Moord op de vice-president van Paraguay

Kan de Commissie — gezien de moord op de vice-president van Paraguay, Luis Argana, die op 23 maart 1999 door een commando van vier mannen is gepleegd — mededelen welke initiatieven de Europese Unie denkt te nemen om ervoor te zorgen dat de democratisering in Paraguay niet tot stilstand wordt gebracht en het constitutionele evenwicht wordt hersteld met de nodige garanties?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(3 mei 1999)

Nadat de vice-president van Paraguay, de heer Luis Argaña, vermoord werd, heeft de verkozen president van het land, de heer Raúl Cubas, zijn ontslag aangeboden. De Paraguayaanse grondwet bepaalt dat in een dergelijk geval de voorzitter van het Nationaal Congres de functie van president op zich zal nemen.

In overeenstemming met de institutionele voorschriften heeft de heer Luis Angel González Macchi het gezag aanvaard. Hij heeft onmiddellijk een regering van nationale eenheid aangesteld met de democratische krachten in het land.

Dit is de eerste keer dat er in Paraguay een regering wordt gevormd die niet uitsluitend in handen is van de „Colorado”-partij maar waaraan ook vertegenwoordigers van de Liberalen en de centrumlinkse „Encuentro Nacional” (Nationale Ontmoeting) deelnemen. Voor de jonge Paraguayaanse democratie is dit erg hoopgevend en de Commissie is ertoe bereid haar medewerking te verlenen om, in naleving van de soevereiniteit van het land, deze nieuwe hoop te onderbouwen.

(1999/C 370/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0990/99**van Anita Pollack (PSE) aan de Commissie**

(15 april 1999)

Betreft: Invoer van in het wild levende vogels

Naar aanleiding van het verslag-Jackson uit 1991 waarin wordt aangedrongen op een verbod op de invoer van in het wild levende vogels (A3-0212/91) en gezien het feit dat het aantal soorten, met name sommige tropische vogels, blijft dalen, wordt de indruk steeds sterker dat de bepalingen in de verordening inzake het bezit van en de handel met in het wild levende planten en dieren niet toereikend zijn om een eind te maken aan deze wrede handel.

Welke aanvullende maatregelen stelt de Commissie voor?

Antwoord van mevrouw Bjerregaard namens de Commissie

(6 mei 1999)

Alle noodzakelijke bepalingen inzake de handel en het transport van in het wild levende dier- en plantensoorten, met inbegrip van eventuele invoerbeperkingen, zijn opgenomen in Verordening (EG) 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer, en Verordening (EG) 939/97 van de Commissie van 26 mei 1997 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) 338/97⁽¹⁾. De teksten van deze verordeningen zijn het resultaat van verscheidene jaren van uitvoerig overleg tussen de Commissie, de Raad en het Europees Parlement, waarbij de verbetering van de situatie met betrekking tot het behoud van de betrokken soorten — niet alleen vogels — centraal stond.

De Commissie streeft naar een volledige en daadwerkelijke uitvoering van deze verordeningen in de Gemeenschap, met inbegrip van een dialoog met de ontwikkelingslanden over de staat van instandhouding van de betrokken soorten.

⁽¹⁾ PB L 61 van 3.3.1997; PB L 140 van 30.5.1997.

(1999/C 370/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0992/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie
(15 april 1999)

Betreft: Hulp aan Kazakstan

Is de Commissie, in aansluiting op berichten dat sommige gebieden in Kazakstan nog steeds te lijden hebben onder de verschrikkelijke gevolgen van kernproeven door de voormalige Sovjetunie, ter verlichting van de problemen waarmee Kazakstan thans kampt voornemens de hulp beschikbaar te stellen via TACIS en soortgelijke programma's?

Uit een onlangs uitgevoerd onderzoek blijkt dat het gebied waar de kernproeven meer dan 20 jaar geleden zijn uitgevoerd een van de meest vervuilde ter wereld is. Naar schatting 1,5 miljoen mensen hebben waarschijnlijk kanker, aandoeningen van de luchtwegen en geestelijke aandoeningen opgelopen, maar door de ongezonde economie kunnen de meest schrijnende gevallen niet behoorlijk medisch worden behandeld of verhuizen. Heeft de Commissie, deze feiten in overweging nemend, een pakket van humanitaire-hulpmaatregelen voorgesteld?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(5 mei 1999)

De Commissie is inderdaad op de hoogte van de gevolgen in Kazachstan van de kernproeven in de tijd van de voormalige Sovjet-Unie. In mei 1998 heeft de Kazachse onderminister voor Milieuzaken in een bijeenkomst van het Gemengd Comité een overzicht gegeven van de gevolgen van de kernproeven in zijn land. In november 1998 heeft de minister van Ecologie van de Republiek Kazachstan Brussel bezocht en de Commissie ingelicht over de toestand in Semipalatinsk, het gebied waar de kernproeven hebben plaatsgevonden. Hij verzocht om Tacis-steun voor zijn gebied.

De Commissie toonde zich bereid een project te steunen indien daarom door de Kazachse overheid bij gelegenheid van de onderhandelingen over het Actieprogramma 1999 zou worden gevraagd. De Kazachse regering heeft bij de onderhandelingen over het Tacis-actieprogramma evenwel geen verzoek gedaan dat betrekking had op de gevolgen van kernproeven in Semipalatinsk, zodat in het Tacis-actieprogramma 1999 geen daarmee verband houdend project is opgenomen.

De Commissie zal bij de voorbereiding van het volgende actieprogramma de Kazachse regering eraan herinneren dat projecten die verband houden met de gevolgen van de kernproeven in aanmerking kunnen worden genomen.

Ook met betrekking tot humanitaire hulp in verband met deze problematiek is de Commissie door de overheden uit Kazachstan benaderd. Zij heeft deze ervan in kennis gesteld dat zij bereid is om, binnen haar mandaat, verzoeken in verband met deze aangelegenheden die door daarvoor in aanmerking komende partners worden voorgelegd, te onderzoeken. Doch vanwege de omvang van het probleem zou elk programma eveneens een bestanddeel versterking van het potentieel moeten omvatten en moeten worden ingediend en ten uitvoer worden gelegd door een als haar partner optredende niet-gouvernementele of internationale organisatie. De Commissie heeft tot dusverre helaas geen voorstel ontvangen.

(1999/C 370/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0997/99
van Patricia McKenna (V) aan de Commissie
(20 april 1999)

Betreft: EU-maatregelen met het oog op sluiting van de kerncentrale in Tsjernobyl

Kan de Commissie mededelen waarom in de kerncentrale van Tsjernobyl in Oekraïne een derde reactor wordt opgestart, terwijl het de bedoeling was dat maatregelen zouden worden genomen om de hele installatie uiterlijk ultimo 2000 te sluiten?

De Europese Unie heeft besloten de sluiting van de kerncentrale niet te financieren en het Europees Parlement heeft met dit besluit ingestemd.

Kan de Commissie, dit besluit in overweging nemend, mededelen hoe zij ervoor wil zorgen dat de kerncentrale uiterlijk eind 2000 volledig wordt gesloten en hoe zij in dit verband de veiligheid van de burgers in Europa en Oekraïne wil waarborgen?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie brengt het geachte parlementslid ervan in kennis dat eenheid 3 van de kerncentrale van Tsjernobyl op 6 maart 1999 opnieuw in bedrijf is gesteld na een geplande buitenwerkingstelling van drie maanden ten behoeve van inspecties en onderhoud.

In het memorandum van overeenstemming dat in 1995 tussen de G7-landen, de Commissie en Oekraïne werd ondertekend, heeft Oekraïne zich ertoe verplicht de centrale van Tsjernobyl tegen het jaar 2000 te sluiten.

De Commissie is van mening dat de tenuitvoerlegging van het memorandum van overeenstemming van 1995 voortgang boekt; zij verwacht in het bijzonder dat Oekraïne bij zijn toezegging zal blijven om de centrale van Tsjernobyl tegen 2000 te sluiten.

(1999/C 370/212)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1000/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Artikel 9 van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993

Kan de Commissie mededelen welke verplichtingen tot openbare dienstverlening zijn toegestaan overeenkomstig artikel 9 van verordening (EEG) 95/93 ⁽¹⁾ van de Raad van 18 januari 1993, en of het Zuidwesten van het Verenigd Koninkrijk momenteel aan de voorwaarden voldoet? Kan de Commissie, zo dit niet het geval is, de reden hiervan mededelen, aangezien zulke verplichtingen van wezenlijke betekenis zijn om de slots te verkrijgen die dergelijke luchthavens nodig hebben om te kunnen overleven?

⁽¹⁾ PB L 14 van 22.1.1993, blz. 1.

(1999/C 370/213)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1001/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Herziening van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993

Kan de Commissie specifieke details verschaffen over het aantal regionale luchthavens dat momenteel problemen heeft met het verwerven van exploitabele slots in belangrijke centra en knooppunten van luchtwegen (bijvoorbeeld Frankfurt), en dat profijt zal hebben van de toegezegde herziening van Verordening (EEG) 95/93 ⁽¹⁾ van de Raad van 18 januari 1993?

⁽¹⁾ PB L 14 van 22.1.1993, blz. 1.

(1999/C 370/214)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1002/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Open commerciële verhandeling van slots op luchthavens

Is het de Commissie bekend dat de mogelijkheid dat slots door luchtvaartmaatschappijen op de open markt worden verhandeld tot gevolg zal hebben dat regionale diensten van relatief geringe omvang louter en alleen door commerciële druk van de grote centrale luchthavens worden verdrongen? Staat dit niet haaks op het beleid van regionalisatie en toegang tot luchtvervoer op basis van een benadering per regio?

(1999/C 370/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1003/99
van Ian White (PSE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Regionale luchthavens

De Commissie is gebonden aan het concept regionaliteit. Het is essentieel voor ontwikkeling van de regio's in de EU dat vanaf regionale luchthavens luchtverbindingen beschikbaar zijn met grote centrale luchthavens (bijvoorbeeld Frankfurt). Regionale luchthavens hebben problemen met het verkrijgen van exploitabele slots op deze centrale luchthavens daar de luchthavenautoriteiten van deze grote centra commercieel niet worden geprikkeld kleinere vliegtuigen toe te laten in plaats van grotere, meer winstgevender toestellen die ieder veel meer passagiers vervoeren. Dit is duidelijk strijdig met de regionaliteit en heeft waarschijnlijk tot gevolg dat regionale luchthavens aanhoudend te weinig worden gebruikt, terwijl de door de vraag gecreëerde druk op grote vliegvelden nog toeneemt.

Hoe is de Commissie, deze tegenstrijdigheid in aanmerking genomen, voornemens deze zaak op te lossen? Een mogelijke oplossing zou zijn grote centrale luchthavens tot op zekere hoogte te verplichten exploitabele slots beschikbaar te stellen voor regionale luchthavens/luchtvaartmaatschappijen. Deze procedure wordt toegepast in Noord-Amerika, waar de drukste luchthaven ter wereld (O'Hare in Chicago) verplicht 20 % van zijn slots op deze manier toewijst.

Gecombineerd Antwoord
van de heer Kinnock namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 en E-1003/99

(6 mei 1999)

De Commissie is zich ervan bewust dat luchtvaartmaatschappijen die diensten onderhouden naar en vanaf regionale luchthavens steeds moeilijker slots kunnen krijgen op overbelaste „hub“-luchthavens.

De Commissie werkt momenteel aan een voorstel tot wijziging van Verordening (EEG) 95/93 van de Raad van 18 januari 1993 betreffende gemeenschappelijke regels voor de toewijzing van „slots” op communautaire luchthavens. In dat verband worden ook mogelijkheden bestudeerd om passende mechanismen in te voeren waarin rekening kan worden gehouden met de specifieke rol van regionale routes.

De huidige verordening biedt de mogelijkheid slots op de belangrijkste routes naar en vanaf regionale luchthavens te reserveren, wanneer daarvoor openbare-dienstverplichtingen zijn ingesteld in het kader van Verordening (EEG) 2408/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracommunautaire luchtroutes⁽¹⁾. De lidstaten kunnen daardoor slots reserveren teneinde de continuïteit van de diensten tussen regionale luchthavens en hubs te waarborgen. De Commissie onderzoekt of deze bepalingen moeten worden gehandhaafd of versterkt.

Besluiten over het instellen van openbare-dienstverplichtingen, ongeacht of het Zuidwest-Engeland of andere regio's in de Gemeenschap betreft, worden niet door de Commissie maar door de bevoegde instanties van de lidstaten genomen, in overeenstemming met het eigen regionaal en vervoerbeleid. De verplichtingen moeten uiteraard voldoen aan de verschillende criteria die in de verordening ten aanzien van de afzonderlijke routes zijn vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992.

(1999/C 370/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1005/99
van Ian Hudghton (V) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Onderzoek naar synthetische en op basis van plantaardige grondstoffen vervaardigde hormonen

Kan de Commissie, gezien het geschil over het welzijn van dieren in verband met de productie van het hormoon vervangende geneesmiddel Premarin, mededelen of de EU op dit moment onderzoek financiert naar de productie van vervangende synthetische of op basis van plantaardige grondstoffen vervaardigde hormonen, en of het in de bedoeling ligt deze financiering uit te breiden?

Antwoord van mevrouw Cresson namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De Commissie financiert op het ogenblik onderzoek naar de veiligheidsaspecten van na de menopauze gevolgde therapieën, doch niet naar de productie van alternatieve synthetische of op basis van plantaardige grondstoffen vervaardigde hormonen.

In het kader van het vijfde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (1998-2002), zal onderzoek worden gesteund naar de ontwikkeling van nieuwe therapeutische stoffen, met inbegrip van op basis van recombinant technologieën ontwikkelde synthetische therapeutica en hormonen dat in het werkprogramma met name wordt genoemd onder de kernactiviteit „De cel als fabriek” (en wel bij punt iii), eerste streepje, dat als volgt luidt): „-nieuwe en vernieuwende procédés en producten in verband met de gezondheid”.

(1999/C 370/217)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1006/99
van Ian Hudghton (V) aan de Commissie***(20 april 1999)*

Betreft: Dierenwelzijn

Hoe wordt de tenuitvoerlegging van richtlijn 95/29/EG ⁽¹⁾ betreffende het vervoer van levende dieren gecontroleerd en afgedwongen?

Welke maatregelen zijn er met name genomen om ervoor te zorgen dat voertuigen die dieren vervoeren voldoen aan vastgestelde normen ten aanzien van het verstrekken van voldoende voedsel en water tijdens het vervoer?

⁽¹⁾ PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(7 mei 1999)*

De lidstaten dienden Richtlijn 95/29/EG van de Raad van 29 juni 1995 tot wijziging van Richtlijn 90/628/EEG inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer vóór 31 december 1996 uit te voeren en de Commissie op de hoogte te stellen van hun wetgeving. Er gold echter een overgangsperiode tot 31 december 1997 voor het invoeren van de voorschriften van hoofdstuk VII, onder 3, inzake vervoermiddelen vermeld onder 3, 6 en 7 in dit hoofdstuk.

De inbreukprocedure wordt onmiddellijk ingeleid indien de richtlijn niet correct ten uitvoer is gelegd.

De Commissie werd door, op één na, alle lidstaten op de hoogte gesteld van de nationale wetgeving in kwestie.

Voorts gaat de Commissie alle lidstaten bezoeken om de naleving van de communautaire voorschriften inzake dierenwelzijn te controleren. Deze controles bestrijken tevens tenuitvoerlegging van de voorschriften inzake aangepaste voeder- en watervoorziening tijdens het vervoer.

(1999/C 370/218)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1007/99
van Ian Hudghton (V) aan de Commissie***(20 april 1999)*

Betreft: Vervoer van levende dieren

Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om te bevorderen dat de tijd gedurende welke levende dieren bij het vervoer tussen de lidstaten ten hoogste onderweg zijn, wordt geharmoniseerd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

De maximale reistijden voor het vervoer van levende dieren tussen de lidstaten werden vastgesteld bij de goedkeuring van Richtlijn 95/29/EG van de Raad van 29 juni 1995 tot wijziging van Richtlijn 90/628/EEG inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer ⁽¹⁾.

In hoofdstuk VII, onder 2, van deze richtlijn wordt bepaald dat de reistijd voor runderen, paarden, geiten, schapen en varkens niet langer mag zijn dan acht uur tenzij het vervoermiddel aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoet. In een dergelijk geval bepaalt hoofdstuk VII, onder 4, van de bovengenoemde richtlijn hoe lang deze soorten dieren per wegvoertuig mogen worden vervoerd vooraleer ze worden uitgeladen op een rustplaats of op de plaats van bestemming.

Daarom meent de Commissie dat verdere harmonisatie van de maximale reistijden voor het vervoer van levende dieren tussen de lidstaten niet nodig is.

⁽¹⁾ PB L 148 van 30.6.1995.

(1999/C 370/219)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1032/99
van Luigi Florio (PPE) aan de Commissie**

(7 april 1999)

Betreft: Veiligheid in tunnels voor het weg- en spoorverkeer

De ramp die zich de afgelopen week heeft voltrokken in de Mont Blanc-tunnel heeft overduidelijk aangetoond dat het met de veiligheid in tunnels voor het weg- en spoorverkeer in Europa slecht is gesteld.

Acht de Commissie het noodzakelijk:

- a) zo snel mogelijk Europese wetgeving goed te keuren met passende veiligheidsvoorschriften voor tunnels?
- b) in overgangsbepalingen criteria vast te leggen voor de gang van zaken in de periode die nodig is voor de aanpassing van de bestaande structuren aan de nieuwe normen?

Welke andere initiatieven denkt de Commissie te ontplooiën om te voorkomen dat dergelijke rampen zich op andere plaatsen in de Unie zullen herhalen?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie heeft kennis genomen van de resolutie die het Parlement op 15 april 1999 heeft aangenomen over het ongeluk in de Mont Blanc-tunnel.

Zij deelt met name de mening van het Parlement dat het ongepast zou zijn conclusies te trekken voordat het onderzoeksrapport is gepubliceerd.

Zij stelt het eveneens op prijs dat het Parlement een spoedige vaststelling wenst van het voorstel voor een richtlijn betreffende een regeling voor technische controles aan de wegwijk van in de Gemeenschap aan het verkeer deelnemende bedrijfsvoertuigen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 190 van 18.6.1998.

(1999/C 370/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1033/99**van Richard Howitt (PSE) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Organisatie van de Europese Dag van de gehandicapten door particuliere adviseurs

Geeft de Commissie toe dat de organisatie van het in de aanhef genoemde evenement door op winst ingestelde public relations-adviseurs een ernstige fout was? Kan de Commissie uitleggen hoe een adviesbureau dat zijn presentatie begon met „We zijn geen deskundigen op gehandicaptengebied”, kon worden geselecteerd? Kan zij haar verontschuldiging aanbieden voor het feit dat het vervoer van in hun mobiliteit gehinderde personen op de dag van het evenement chaotisch was, en dat terugbetaling van de reiskosten aan werkloze gehandicapten, zoals de heer W. Derek-Main van Euro-Ataxia, acht weken na het evenement nog niet heeft plaatsgevonden? Waarom heeft bovendien de onderneming in kwestie zelfs niet de lijst van deelnemers aan de Commissie zelf doen toekomen, zoals was toegezegd? Kan de Commissie thans verzekeren dat, overeenkomstig de wensen van het Parlement, toekomstige Europese dagen door de gehandicapten zelf zullen worden georganiseerd onder de auspiciën van het Europees Gehandicaptenforum, waarbij zo nodig voor bijstand door specialisten op dit terrein zaken aan public relations-ondernemingen kunnen worden uitbesteed?

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(5 mei 1999)

De organisatie van de Europese Gehandicaptendag in 1998 heeft dankzij een nog niet eerder vertoonde berichtgeving door de geschreven pers en de televisie het gestelde doel bereikt, namelijk de publieke opinie sterker bewust maken van de rechten van gehandicapten. Dit was mogelijk dankzij de deskundigheid van een adviesbureau, gespecialiseerd in communicatie en public relations. Uiteraard vond de Commissie dat de inhoud van deze dag, die bedoeld is om aandacht te besteden aan de rechten van gehandicapten, in overleg met de gehandicapten of hun vertegenwoordigers moest worden vastgesteld. Het Europees Gehandicaptenforum is dan ook nauw betrokken geweest bij de vaststelling van alle in het kader van die dag goedgekeurde initiatieven.

Wat het geval van de door de geachte afgevaardigde genoemde persoon betreft, kan de Commissie mededelen dat zijn reiskosten op 21 januari 1999 door bovengenoemd bureau zijn terugbetaald. De Commissie betreurt alle ongemakken die er zich op die dag hebben voorgedaan. De op die dag aan alle deelnemers verstrekte deelnemerslijst zal rechtsreeks aan de geachte afgevaardigde en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement worden toegezonden.

De Commissie is het met de geachte afgevaardigde eens dat dergelijke evenementen met volledige ondersteuning van de gehandicapten via hun vertegenwoordigers moeten plaatsvinden. Daarom is zij voornemens ervoor te zorgen dat alle initiatieven in het kader van toekomstige Europese gehandicaptendagen worden uitgevoerd onder auspiciën van het Europees Gehandicaptenforum. Er zijn al voorbereidende contacten met het Forum geweest met het oog op de Europese Gehandicaptendag 1999. In die zin zal het Forum daadwerkelijk en volledig bij alle besluiten rond de organisatie van deze dag worden betrokken.

(1999/C 370/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1039/99**van Marco Cellai (NI) aan de Commissie**

(20 april 1999)

Betreft: Initiatief ter bescherming van de olijfolie

Verordening (EG) 2815/98 (bijlage B) van 22 december 1998⁽¹⁾ over de marketing van olijfolie heeft een voorlopig karakter en is geldig tot 31 oktober 2001. Deze communautaire verordening legt de regels vast voor het facultatieve recht (artikel 1) om de herkomst van extra vergini en vergini-olie aan te duiden op het etiket, het verbindt de herkomstaanduiding slechts aan de plaats waar de olijven worden bewerkt: in de oorsprongsaanduiding op het niveau van een lidstaat of de Europese Gemeenschap moet het geografisch gebied worden vermeld waarin de „extra olijfolie verkregen bij de eerste persing” of de „olijfolie verkregen

bij de eerste persing" is verkregen (artikel 3). Deze verordening acht het van geen belang om te weten waar en hoe de olijven worden geproduceerd en volstaat met de garantie voor de plaats van de pers.

Overwegende dat de nieuwe communautaire verordening (nr. 2815/98) niet van toepassing is op inmiddels geregistreerde merken, waardoor Italiaanse bedrijven die olie uit het buitenland gebruiken, dit kunnen blijven doen, terwijl zij de consument doen geloven dat hij Italiaanse olie heeft gekocht, luidt de vraag:

- a) of de Commissie weet dat olie die is gemaakt van Spaanse of Turkse olijven toch door kan gaan voor Italiaanse olie omdat zij in Italië gebotteld is; wordt hier niet bedrog ten koste van de consument gelegaliseerd en is dit niet een vrijbrief voor producenten die het niet zo nauw nemen met de regels;
- b) zo ja, hoe denkt de Commissie een eind te maken aan deze door een communautaire verordening veroorzaakte absurde situatie;
- c) is de Commissie niet van mening dat de door verordening 2815/98 aangeduide herkomstbepaling in strijd is met de strategie van kwalitatieve steun aan producten waarbij het speciale karakter niet slechts te maken heeft met de plaats waar het halfverwerkte product is bewerkt, maar ook en vooral, althans voor olijven, met de plaats waar de grondstof is geproduceerd;
- d) ziet de Commissie in deze verordening niet een bedreiging voor de tradities en legitieme belangen van de landbouw op dit terrein?

(¹) PB L 349 van 24.12.1998, blz. 56.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie is van oordeel dat met de inwerkingtreding van Verordening (EG) 2815/98 van de Commissie van 22 december 1998 betreffende de handelsnormen voor olijfolie een einde is gemaakt aan de situatie op het gebied van de herkomstaanduiding die vroeger gold en die aanleiding gaf tot verwarring of de consument wellicht misleidde.

De opmerkingen van het geachte parlementslid hebben alleen betrekking op de aanduiding van een lidstaat als plaats van oorsprong. Op regionaal niveau moeten de voorwaarden voor beschermde oorsprongsbenamingen en beschermde geografische aanduidingen in acht worden genomen. Sommige van deze voorwaarden hebben op het niveau van een lidstaat duidelijk geen zin meer. Het handelsverkeer in olijven bestemd voor de productie van extra vergini en vergini-olie is met name vrijwel verdwenen omdat het technisch en economisch gezien nauwelijks van belang was.

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat, in tegenstelling tot zijn verklaringen, Italiaanse ondernemingen die meer dan 25 % olijfolie uit het buitenland gebruiken met ingang van de datum van inwerkingtreding van Verordening (EG) 2815/98 de consument niet langer kunnen voorhouden dat het Italiaanse olijfolie betreft omdat zij de herkomst niet langer op het etiket mogen vermelden. Wanneer de olie niet voor de volle 100 % Italiaans zou zijn, zou dit op het etiket vermeld moeten staan zelfs indien het reeds geregistreerde merken betreft.

Wat de specifieke vragen betreft neemt de Commissie het volgende standpunt in:

- a en b) De bij de verordening in kwestie ingevoerde bepalingen strekken er niet toe dat olijfolie die in een land een eenvoudige bewerking ondergaat de oorsprong van dit land verkrijgt.
- c) De Commissie is een grondig onderzoek gestart met betrekking tot de gehele problematiek in verband met de kwaliteitsstrategie. In het kader hiervan zal worden wezen op de band die bestaat tussen het typische karakter van olijfolie verkregen uit eerste persing en de plaats waar de olijven worden geproduceerd hetgeen eventueel zou kunnen leiden tot een aanpassing van de huidige normen waarvoor de geldigheidsduur uitdrukkelijk werd beperkt tot 31 oktober 2001.
- d) Neen.

(1999/C 370/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1041/99**van Ernesto Caccavale (UPE) aan de Commissie**

(12 april 1999)

Betreft: Veronderstelde onregelmatigheden bij het beheer van de subsidies te Brindisi (Italië)

Overwegende dat er in de pers onlangs berichten zijn verschenen op grond waarvan er gerede reden is om aan te nemen dat het gevaar bestaat dat de subsidie van € 25 mln die de Europese Unie heeft toegekend aan de streek rond Brindisi in Italië, wordt geblokkeerd; dat deze toestand te wijten is aan een ernstige crisis in de top van het consortium „Pacchetto Localizzativo Brindisi” dat in 1994 is opgericht door industriële en vakbondsorganisaties om de communautaire steun te beheren die bedoeld was voor het crisisgebied Brindisi; dat er mogelijke onregelmatigheden geconstateerd zijn bij de evaluatie van de projecten die waren ingediend bij het evaluatiecomité en dat dit heeft geleid tot een uittocht van vertegenwoordigers van de in bovengenoemd consortium deelnemende industriële; dat er in dat verband ernstige kritiek was op het buiten de financiering houden van bedrijven die bekend staan als deugdelijk en betrouwbaar en die projecten hadden ingediend die gelet op het aantal arbeidsplaatsen en de ermee gemoeide investeringen kunnen worden bestempeld als aanzienlijk; dat er tot op heden nog steeds 11 mrd lire niet is toegekend wegens het „veronderstelde ontbreken” van valide projecten.

Luidt nu de vraag aan de Commissie:

- of zij het waarheidsgehalte van deze feiten kan verifiëren;
- of zij een diepgaand onderzoek wil instellen naar het gebeurde en naar de eventuele verantwoordelijkheid van het consortium dat belast is met het beheer en de verdeling van de communautaire subsidies en of zij de professionaliteit van de bestuurders onder de loep wil nemen;
- zo ja, of zij wil ingrijpen opdat deze inefficiency niet de oorzaak wordt van het verloren gaan van de nog niet verdeelde communautaire gelden die vóór 31 december a.s. moeten worden verdeeld, omdat zij anders ten goede zullen komen aan andere gebieden in de Europese Unie en dat terwijl het gebied rond Brindisi al zo zwaar te lijden heeft van ernstige maatschappelijke problemen en werkloosheid.

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(29 april 1999)

De Commissie heeft kennis genomen van de problemen die zich na het ontslag van bepaalde leden van de Raad van bestuur hebben voorgedaan bij de bemiddelende organisatie die is belast met het beheer van de globale subsidie voor het crisisgebied Brindisi.

Op verzoek van de Commissie zijn de diensten van de regio Apulië gestart met een diepgaande analyse van de situatie — onder meer door het onderzoek van de verslagen van de bijeenkomsten van de Raad van bestuur — teneinde de leden van het Comité voor toezicht op de globale subsidie snel te informeren.

Indien deze analyse gevolgen voor de tenuitvoerlegging van de maatregelen zou inhouden, zou de Commissie onmiddellijk een buitengewone vergadering van het Comité van toezicht voorstellen teneinde de nodige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de communautaire middelen binnen de vastgestelde termijnen volledig ten behoeve van de betrokken zones worden aangewend en zodoende te voorkomen dat overheidsgelden verloren gaan.

Ingeval er onregelmatigheden bij het beheer van de globale subsidie zouden worden geconstateerd zal de Commissie de nodige maatregelen voor het verlagen, schorsen of schrappen van de bijstand nemen die uit hoofde van de geldende voorschriften vereist zijn, met name krachtens artikel 24 van Verordening (EEG) 2082/93 van de Raad van 20 juli 1993 houdende wijziging van Verordening (EEG) 4253/88 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 193 van 31.7.1993.

(1999/C 370/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1043/99
van Ilona Graenitz (PSE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Screening van de milieuwetgeving van de toetredingskandidaten

Van welke datum wordt uitgegaan bij de screening van de milieuwetgeving van de toetredingskandidaten?

Wordt deze datum al naar gelang de duur van de onderhandelingen aangepast?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(7 mei 1999)

In de screening van het milieu-acquis wordt rekening gehouden met alle EG-maatregelen die per 1 januari 1999 zijn genomen. Door de Gemeenschap na dit tijdstip genomen maatregelen dienen eveneens doorgelicht te worden teneinde hun omzetting en tenuitvoerlegging in de kandidaat-toetredingslanden te kunnen beoordelen. De Commissie zal derhalve op een geschikt ogenblik in het onderhandelingsproces de onlangs genomen maatregelen met de kandidaat-toetredingslanden bespreken.

(1999/C 370/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1060/99
van Carlos Bru Purón (PSE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Commissie bij het wisselen van geld

Sommige banken in de eurozone gebruiken dit jaar, vooruitlopend op de toekomst, om commissie op te strijken voor het wisselen van Europese valuta. Deze commissie kan oplopen tot 25 % omdat een regressief criterium wordt gehanteerd bij het wisselen van kleine bedragen.

Kan de Commissie een waarschuwing doen uitgaan naar de banken of de bankverenigingen van de landen van de Economische en Monetaire Unie over de nadelige gevolgen die deze mentaliteit om zolang het nog kan een slaatje te slaan in de toekomst zal hebben voor de bankhandel?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie wil het geachte parlementslid meedelen dat zij inderdaad al contact heeft opgenomen met banken en bankfederaties in verband met de kosten die banken aanrekenen voor het wisselen van biljetten uit de eurozone. In een brief die de Commissie in januari 1999 aan de belangrijkste Europese bankfederaties zond, benadrukte de Commissie dat het van cruciaal belang is dat het vertrouwen van het publiek in de introductie van de euro en de geloofwaardigheid van het bancaire stelsel niet mag worden ondermijnd door financiële instellingen die oneerlijk voordeel halen uit de toegenomen kosten voor transacties tussen de vroegere nationale valuta's in de eurozone. Op 5 februari 1999⁽¹⁾ drong de Commissie er in een persbericht bij de banken opnieuw op aan voor meer transparantie te zorgen, door gegevens openbaar te maken waaruit blijkt welke wijzigingen (vóór en na de invoering van de euro) zich hebben voorgedaan ten aanzien van de kosten die in rekening worden gebracht voor het wisselen van bankbiljetten van de valuta's van de eurozone en voor grensoverschrijdende chequetransacties, overschrijvingen en betalingen met krediet- en betaalkaarten. Voorts maakte de Commissie onlangs een onderzoek bekend van de klachten die waren binnengekomen op het speciaal opengestelde e-mail-adres en faxnummer, die waren aangekondigd in persbericht IP/99/90. De bankfederaties werd gevraagd om hun reactie op de bevindingen van dit onderzoek.

Het geachte parlementslid zij ook verwezen naar de antwoorden van de Commissie op schriftelijke vragen E-3825/98 van de heer Caudron⁽²⁾ en P-52/99 van de heer Tamino⁽³⁾ en naar het antwoord op

mondelijke vragen O-29/99 van de heer Hendrick en mevrouw Randzio-Plath, O-31/99 van de heer Gasòliba i Böh, O-32/99 van de heer de Lassus Saint Geniès, O-33/99 van de heer Wolf en O-34/99 van de heer Gallagher tijdens het vragenuur van de vergadering van het Parlement van maart 1999 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ IP/99/90.

⁽²⁾ PB C 348 van 3.12.1999, blz. 3.

⁽³⁾ PB C 325 van 12.11.1999.

⁽⁴⁾ Handelingen van het Parlement (maart 1999).

(1999/C 370/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1063/99

van Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) aan de Commissie

(12 april 1999)

Betreft: Verlenging van de overgangperiode voor de etikettering in verschillende meeteenheden voorzien in richtlijn 80/181/EEG

Krachtens richtlijn 80/181/EEG ⁽¹⁾ mogen meeteenheden in de Unie vanaf eind 1999 enkel uitgedrukt worden volgens het metrisch stelsel. In februari 1999 keurde de Europese Commissie een voorstel goed waarbij de overgangperiode voorzien in richtlijn 80/181/EEG verlengd wordt tot eind 2009.

Deze goede, maar laattijdige beslissing van de Commissie doet heel wat vragen rijzen bij de betrokken sectoren. Zij vrezen dat de procedure ter definitieve goedkeuring van dit voorstel niet afgelopen zal zijn vóór eind 1999. Enkele maanden voor de inwerkingtreding van de bepalingen voorzien in richtlijn 80/181/EEG weten zij nog altijd niet of deze uitgesteld wordt of niet.

Kan de Commissie meedelen wat er gebeurt indien het huidige voorstel tot wijziging van richtlijn niet definitief goedgekeurd is tegen eind 1999? Treedt de huidige richtlijn dan in werking of kan de Commissie een maatregel nemen ter opschorting van de inwerkingtreding van de huidige richtlijn?

⁽¹⁾ PB L 39 van 15.2.1980, blz. 40.

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(3 mei 1999)

Op 4 februari 1999 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan haar voorstel ⁽¹⁾ tot wijziging van Richtlijn 80/181/EEG van de Raad van 20 december 1979 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten op het gebied van de meeteenheden, en tot intrekking van Richtlijn 71/354/EEG. Het voorstel werd meteen toegezonden aan het Parlement en aan de Raad. Voor de wijziging van de bepalingen van een bestaande richtlijn is er geen alternatief voor de procedure van Artikel 95 van het EG-Verdrag (ex Artikel 100a), de zogenaamde medebeslissingsprocedure.

In het besef dat een tijdsige vaststelling van deze wijziging belangrijk is voor de marktdeelnemers, en omdat de Commissie de bezorgdheid van het geachte parlementslid deelt, zou de Commissie bij het Parlement en de Raad op spoed willen aandringen zodat de wijziging nog vòór eind 1999 kan worden aangenomen.

Indien echter zou blijken dat de wijziging niet tijdig kan worden vastgesteld, zal de Commissie tezamen met de lidstaten nagaan welke maatregelen er moeten worden genomen, afhankelijk van de gemaakte voortgang bij de behandeling van het voorstel, om eventuele verwarring te voorkomen zolang het voorstel niet definitief is aangenomen.

⁽¹⁾ COM(99) 40 def.

(1999/C 370/226)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1066/99
van Heidi Hautala (V) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Problemen bij de uitvoering van de programma's op het gebied van de nucleaire veiligheid in het kader van TACIS

De programma's op het gebied van de nucleaire veiligheid in het kader van TACIS en PHARE worden wenselijk geacht. Ofschoon met name de veiligheidscultuur en de know-how door middel van de programma's duidelijk zijn verbeterd, lijken desondanks de in het speciale verslag van de Rekenkamer gemelde problemen reëel aanwezig. Naar verluidt, maken de begunstigden (Project Partners) zich zorgen over het altijd nog onzekere lot van de reeds lang in het kader van de TACIS-programma's 1993/1994 voorbereide projecten. Zo'n 20 projecten betreffen de levering van apparatuur die vanwege de trage bureaucratie van TACIS pas in het contractstadium is aanbelaand en die van groot belang is voor de verbetering van het onderhoud en de veiligheid van de installaties.

Wat denkt de Commissie te doen om deze vervelende situatie te verhelpen, gezien de looptijd van het budget dat in beginsel tot vijf jaar is beperkt? Denkt de Commissie dusdanige maatregelen te nemen dat zich in het TACIS-programma 1995 en latere programma's niet dezelfde als de reeds gemelde problemen voordoen? Hoe heeft zij hier in haar programma's rekening mee gehouden?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie

(7 mei 1999)

De Commissie heeft in haar mededeling van maart 1998 betreffende activiteiten in de nucleaire sector ten behoeve van de kandidaatlanden in Midden- en Oost-Europa en de Nieuwe Onafhankelijke Staten⁽¹⁾, een analyse gegeven van de moeilijkheden bij de tenuitvoerlegging van het programma voor nucleaire veiligheid.

De voornaamste slotsom in die mededeling is dat alleen budgetten zouden mogen worden vastgelegd op basis van welomschreven projecten die voldoende zijn voorbereid om aanbesteed te kunnen worden, en dat het aantal projecten beperkt dient te worden (de gemiddelde omvang zou moeten worden uitgebreid).

De Commissie brengt bij het dagelijkse beheer van de programma's die conclusies thans in praktijk.

⁽¹⁾ COM(98) 134 def.

(1999/C 370/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1075/99
van Anne McIntosh (PPE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Kandidaat-lidstaten

Kan de Commissie naar schatting meedelen in hoeverre Hongarije, Polen en de Tsjechische Republiek beantwoorden aan de in de Overeenkomst van Kopenhagen gestelde criteria en in hoeverre zij op schema liggen voor de toetreding tot de Europese Unie?

Antwoord van de heer van den Broek Namens de Commissie

(3 mei 1999)

De Commissie heeft in haar periodieke verslagen voor 1998 aangegeven in hoeverre Hongarije, Polen en Tsjechië voldoen aan de in Kopenhagen vastgestelde toetredingsvoorwaarden.

Hongarije blijft voldoen aan de politieke voorwaarden van Kopenhagen. Wel moet men blijven werken aan een meer doelmatige bestrijding van de corruptie en de verbetering van de situatie van de Roma. Hongarije kan worden beschouwd als een land met een goed functionerende markteconomie. Het zou op middellange termijn het hoofd moeten kunnen bieden aan de concurrentiedruk en de marktkrachten binnen de Gemeenschap mits het de voorwaarden in stand houdt die nodig zijn voor handelsintegratie en verdere herstructurering van het bedrijfsleven. De omzetting van het aquis vordert gestaag en gaat over het

algemeen gepaard met adequate institutionele en financiële regelgeving die de tenuitvoerlegging vergemakkelijkt. De Commissie meent dat deze gestage vooruitgang van Hongarije, op voorwaarde dat deze aanhoudt en meer vooruitgang wordt geboekt op milieugebied, het land in staat zal stellen de verplichtingen van het lidmaatschap op middellange termijn op zich te nemen.

Polen blijft voldoen aan de politieke criteria van Kopenhagen. Het kan worden beschouwd als een land met een goed functionerende markteconomie dat op middellange termijn het hoofd zou moeten kunnen bieden aan de concurrentiedruk en de marktkrachten in de Gemeenschap mits meer vaart wordt gezet achter de economische herstructurering en een omkering van het handelsbeleid wordt vermeden. De omzetting van het acquis verloopt niet regelmatig en op bepaalde sleutelgebieden zijn er leemtes in de bestuurlijke en institutionele capaciteit, met name op het gebied van het milieu, de normalisatie en de controle op overheidssteun. De tot dusverre geboekte vooruitgang bij de herstructurering van de industrie, justitie en binnenlandse zaken dient te worden voortgezet. Desalniettemin is de Commissie van oordeel dat Polen dankzij deze vooruitgang de verplichtingen van het lidmaatschap op middellange termijn op zich zal kunnen nemen, mits deze vooruitgang wordt voortgezet.

Tsjechië blijft voldoen aan de politieke voorwaarden van Kopenhagen, hoewel men aandacht moet blijven besteden aan de situatie van de Roma in de Tsjechische samenleving. Tsjechië kan worden beschouwd als een land met een goed functionerende markteconomie en het land zou op middellange termijn in staat moeten zijn het hoofd te bieden aan de concurrentiedruk en de marktkrachten in de Gemeenschap, mits het ondernemingsbestuur wordt verbeterd en meer vaart wordt gezet achter de herstructurering van het bedrijfsleven. Tsjechië zou in staat moeten zijn de verplichtingen van het lidmaatschap op zich te nemen mits snel een nieuwe impuls wordt gegeven aan de overname van het acquis en de versterking van de hieraan verbonden administratieve structuren wordt hervat ter compensering van de trage vooruitgang van het afgelopen jaar, met name op het gebied van de interne markt, landbouw en justitie en binnenlandse zaken.

(1999/C 370/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1077/99

van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(21 april 1999)

Betreft: Steunverlening aan de vloerbedekkingsindustrie in Europa

Kan de Commissie meedelen hoeveel steun is verleend aan de vloerbedekkingsindustrie in andere lidstaten?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(6 mei 1999)

Tot haar spijt beschikt de Commissie niet over voldoende informatie om de vraag te kunnen antwoorden. Het merendeel van de steun die lidstaten toekennen, vindt plaats op basis van door de Commissie goedgekeurde steunregelingen. De lidstaten zijn geenszins verplicht de Commissie te informeren hoe deze regelingen in afzonderlijke gevallen worden toegepast in de vloerbedekkingsindustrie.

(1999/C 370/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1085/99

van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(13 april 1999)

Betreft: Levering van aardolie

Volgens gegevens waarover ik beschik, worden afnemers van aardolie door hun leveranciers zeer uiteenlopend behandeld. Terwijl aan erkende handelaren brandstoffen tegen goedkopere tarieven worden geleverd, moeten zogenaamde disconthandelaren een extra toeslag betalen. Dit werd opnieuw duidelijk bij de prijsdaling die plaatsvond onder druk van de publieke opinie. Erkende handelaren betalen tot 40 groschen per liter minder voor brandstoffen. In het mij bekende geval werd voor de disconthandelaar de prijs echter met 57 groschen per liter superplus-brandstof verhoogd. Omdat het aantal leveranciers beperkt is, kunnen hun afnemers in de meeste gevallen niets anders doen dan de aangeboden prijzen te accepteren.

De handelwijze van de leveranciers van aardolie is volgens mij vanuit het oogpunt van het mededingingsrecht uiterst bedenkelijk. Kan de Commissie daarom de volgende vragen beantwoorden:

1. Is de Commissie op de hoogte van dit feit?
2. Hoe beoordeelt zij dit feit vanuit het oogpunt van het mededingingsrecht?
3. Denkt de Commissie maatregelen te nemen?
4. Zo nee, waarom niet?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(4 mei 1999)

1. De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid beschreven prijsdifferentiatie die de Oostenrijkse aardoliemaatschappijen op groothandelniveau toepassen.

2. Het communautaire mededingingsrecht is van toepassing op overeenkomsten tussen ondernemingen of onderling afgestemde feitelijke gedragingen van ondernemingen welke ertoe strekken dat de mededinging aanmerkelijk wordt verminderd (artikel 81 van het EG-Verdrag (ex-artikel 85)), alsmede op misbruik van machtspositie door ondernemingen (artikel 82 van het EG-Verdrag (ex-artikel 86)). Het is onmogelijk om de gedragingen, zoals die door het geachte parlementslid worden beschreven, te toetsen aan deze regels zonder feitelijke informatie over de betrokken markten en ondernemingen, en inzonderheid ten aanzien van de vraag of de aardoliemaatschappijen die op de Oostenrijkse markt actief zijn, over daadwerkelijke marktmacht beschikken. Prijsdifferentiatie vormt op zich geen inbreuk op het communautaire mededingingsrecht.

3-4. Het is de Commissie bekend dat de Oostenrijkse mededingingsautoriteit momenteel een onderzoek uitvoert naar de Oostenrijkse aardoliemarkten en de gedragingen van de aardoliemaatschappijen op deze markten. Inzake samenwerking met nationale mededingingsautoriteiten is het vast beleid van de Commissie (zie de mededeling uit 1997 ⁽¹⁾) dat onderzoeken in verband met de naleving van de mededingingsregels zoveel mogelijk wordt uitgevoerd door één autoriteit. Bijgevolg is de Commissie momenteel niet voornemens verdere actie te ondernemen.

⁽¹⁾ PB C 313 van 15.10.1997.

(1999/C 370/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1086/99

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Handelsbetrekkingen EU-Marokko

Op 26 februari 1996 hebben de Europese Gemeenschap en Marokko een Euro-mediterrane associatie-overeenkomst ondertekend.

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verschaffen over de balans van de handel tussen de Europese Gemeenschap en Marokko sinds de inwerkingtreding van deze overeenkomst, en met name over de soorten en hoeveelheden industrieproducten die sindsdien uit Marokko in de Europese Unie zijn ingevoerd en die waren vrijgesteld van douanerechten of soortgelijke heffingen, en waarvoor geen importbeperkingen of andere, vergelijkbare maatregelen golden?

Kan zij tevens in detail de aard en de kwantiteit aangeven van de Marokkaanse producten die bij import in de Gemeenschap vrijgesteld zijn van rechten of profiteren van een beperkte douanebescherming?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(4 mei 1999)

De op 26 februari 1996 ondertekende Euromediterrane Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en Marokko anderzijds is nog niet in werking getreden omdat de ratificering ervan door Italië nog niet heeft plaatsgevonden. De Commissie

hoopt echter dat dit op zeer korte termijn zal gebeuren. In de tussentijd worden de handelsbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Marokko nog geregeld door de Samenwerkingsovereenkomst tussen de Gemeenschap en Marokko en de op 27 april 1976 in Rabat ondertekende overeenkomst tussen de lidstaten van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS) en Marokko.

Op grond van deze overeenkomsten en de latere aanpassingsprotocollen ervan worden industrieproducten van oorsprong uit Marokko voor invoer in de Gemeenschap toegelaten zonder kwantitatieve beperkingen of soortgelijke maatregelen en met vrijstelling van douanerechten en soortgelijke heffingen. Er zij op gewezen dat wat de producten betreft die voortvloeien uit de verwerking van landbouwproducten de vrijstelling van douanerechten alleen van toepassing op het ad valorem-recht is en niet op de agrarische componenten. Deze regeling zal worden gehandhaafd door de nieuwe in 1996 ondertekende Euromediterrane Associatieovereenkomst. Overigens zijn sommige vrijwillige uitvoerbeperkingen voor bepaalde Marokkaanse textielproducten niet meer van kracht, omdat de daarvoor tussen de Gemeenschap en Marokko gesloten regeling op 31 december 1997 afgelopen is. Voor de uitvoer van Marokkaanse textielproducten geldt derhalve voortaan dezelfde liberale regeling als voor de andere industrieproducten.

De handelsbalans tussen de Gemeenschap en Marokko laat traditiegetrouw een overschot zien ten gunste van de Gemeenschap ten belope van meer dan 1.000 miljoen € in 1998.

(1999/C 370/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1090/99
van Francis Decourrière (PPE) aan de Commissie

(21 april 1999)

Betreft: Doelstelling 1 — verplaatsing van bedrijven binnen de Europese Unie

Het bedrijf Pontiac Coil, dat solenoïdes (elektromagnetische spoelen) vervaardigt, heeft besloten zich in februari 1998 in de industriezone van Fonds Saint-Jacques in Feignies te vestigen.

Om het bedrijf Pontiac Coil te ontvangen heeft de vereniging van gemeenten „Communauté de communes du Val de Sambre (CCVS)” gezorgd voor de oprichting van een gebouw voor rekening van dit bedrijf, gedeeltelijk met financiële steun in het kader van doelstelling 1 (afdeling 1 „bevordering van de economische activiteit” — onderafdeling 1 „concurrentievermogen van de industrie” — maatregel 3 „ontvangststructuren en onroerend goed”), ten bedrage van 16 miljoen Franse franken.

Pontiac Coil heeft van zijn kant 2,8 miljoen frank EU-steun ontvangen uit het FDPMI/RESIDER, voor de aanschaf van zijn productiemateriaal (ten bedrage van 15 miljoen frank).

Buiten weten van de plaatselijke bestuurders en het personeel (10 werknemers, van wie er 2 op basis van een contract voor onbepaalde duur in dienst waren genomen, terwijl aan 8 andere was toegezegd dat zij na het volbrengen van een proeftijd zouden worden aangeworven) heeft Pontiac Coil tijdens een weekend zijn materiaal verhuisd naar Engeland, waar het zijn activiteiten gebundeld heeft.

1. De CCVS, die niet over het nodige budget beschikt om het voor rekening van Pontiac Coil opgerichte gebouw te betalen, bevindt zich thans in een moeilijk parket. Hoe kan deze situatie volgens de Commissie worden verholpen?
2. Hoe kan de CVVS in het bezit worden gesteld van de toegezegde kredieten?
3. Welke maatregelen overweegt de Commissie te treffen om Pontiac Coil ertoe te verplichten de financiële steun die het heeft ontvangen terug te betalen?
4. Heeft de Commissie voorzien in maatregelen om te garanderen dat dergelijke malafide bedrijven in de toekomst geen communautaire steun meer kunnen ontvangen?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(6 mei 1999)

Na onderzoek van het dossier met betrekking tot de verplaatsing van het bedrijf Pontiac Coil uit Feignies (regio Nord-Pas-de-Calais) naar Engeland en de positie van het bedrijf met betrekking tot de Gemeenschapssubsidies waarvan het had kunnen profiteren, blijkt dat de subsidie uit hoofde van het Ontwikke-

lingsfonds voor kleine en middelgrote bedrijven (het FDPMI), aanvankelijk berekend op 2,8 miljoen franse frank voor een bedrag aan totale kosten van 9,33 miljoen franse frank, tot op heden niet is uitbetaald. In de volgende bijeenkomst van het toezichtcomité zal de genoemde transactie van het programma worden afgevoerd.

Wat de steunverlening voor het onroerend goed van het bedrijf betreft, ten belope van 1,6 miljoen franse frank voor een bedrag aan totale kosten van 7,87 miljoen franse frank, daarvan profiteert de Vereniging van Gemeenten „Communauté de communes du Val de Sambre”. Zij blijft eigenaar van het gebouw in afwachting van een overname ervan.

Over het algemeen zal in de regelgeving ter voorbereiding van het nieuwe programmeringsstadium 2000-2006 met dit vraagstuk van de verplaatsingen rekening worden gehouden teneinde de voorschriften inzake steunmaatregelen met regionale bestemming te verbeteren. Deze nieuwe bepalingen, met name de invoering van een clausule van duurzaamheid van de investeringen, zijn erop gericht om de begrotingsmiddelen toe te spitsen op de gebieden met de meeste moeilijkheden en te vermijden deze onderling de concurrentie aangaan en tegen elkaar gaan opbieden.

(1999/C 370/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1094/99
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Uitzonderingen op artikel 92 van het Verdrag

De regeling die de Europese Raad heeft getroffen voor de lange-termijnbegroting omvat twee verschillende soorten steun aan Noord-Zweden. Een deel van de regio valt onder doelstelling 1 (voorheen doelstelling 6), terwijl het kustgebied een afzonderlijk soort steun ontvangt.

Betekent deze constructie dat de twee gebieden uitzonderingen zijn op de EU-voorschriften inzake overheidssteun overeenkomstig artikel 92 van het Verdrag?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(7 mei 1999)

Geen enkele regio in de Gemeenschap valt buiten de communautaire voorschriften inzake overheidssteun. Zelfs regio's die worden bestreken door de afwijking in artikel 87, lid 3, van het EG-Verdrag (ex artikel 92, lid 3) zijn aan deze voorschriften onderworpen.

De conclusies van de Europese Raad van Berlijn (die in het verlengde liggen van het door de Commissie voorgestelde ontwerp algemene verordening voor de structuurfondsen) vermelden drie criteria waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te komen voor steun uit hoofde van doelstelling 1 van de structuurfondsen. Alleen NUTS II regio's die voldoen aan de eerste voorwaarde, namelijk regio's met een BBP dat minder bedraagt dan 75 % van het communautaire gemiddelde, komen automatisch in aanmerking voor regionale steun uit hoofde van artikel 92, lid 3, onder a), van het EG-Verdrag dat hetzelfde criterium toepast.

De andere regio's van doelstelling 1, met inbegrip van de regio's in het noorden van Zweden, kunnen in aanmerking komen voor regionale steun uit hoofde van artikel 92, lid 3, onder c), van het EG-Verdrag wanneer de lidstaat deze opneemt in de lijst van gebieden waaraan steun wordt verleend die hij aan de Commissie voorstelt.

Twee bepalingen (de punten 3.10.4. en 3.10.5.) van de richtsnoeren voor regionale steun⁽¹⁾ zijn met name relevant voor de regio's in het noorden van Zweden. Enerzijds kunnen alle NUTS III regio's met een bevolkingsdichtheid van minder dan 12,5 inwoners per vierkante kilometer in aanmerking komen voor steun uit hoofde van artikel 92, lid 3 onder C van het EG-Verdrag. Anderzijds kunnen alle regio's die in aanmerking komen voor steun uit hoofde van de structuurfondsen, tevens steun verkrijgen uit hoofde van hetzelfde artikel indien is voldaan aan bepaalde voorwaarden met betrekking tot de definitie van het gebied (punt 3.10.3. van de richtsnoeren inzake regionale steun).

⁽¹⁾ PB C 74 van 10.3.1998.

(1999/C 370/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1098/99
van Yvonne Sandberg-Fries (PSE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Zuiveringsinstallatie bij Toulon (Peloponnesus, Griekenland)

Naar ik verneem heeft de EU via het communautair programma Envireg ten dele de aanleg bekostigd van een zuiveringsinstallatie bij het dorp Tolo op de Peloponnesus in Griekenland. De bouwkosten bedroegen in totaal 420 mln. drachmen.

Sinds 1996 ligt het werk aan de installatie kennelijk stil. Sanitair afval wordt nog steeds niet gereinigd maar het wordt momenteel geloosd in een dal. Het vorig jaar is de omgeving van de installatie gebruikt als verzamelplaats voor diverse soorten materieel dat niet geacht wordt thuis te horen op het terrein van een reinigingsinstallatie.

Het is volstrekt onaanvaardbaar dat een reinigingsinstallatie maar half wordt afgebouwd terwijl het sanitair afval van een woonkern jaar in, jaar uit in de bergen wordt geloosd. Dit is niet alleen onverenigbaar met de nieuwe Europese limieten voor sanitair afval, maar bovendien worden belastinggelden zonder meer over de balk gegooid. Het is tijd dat de Europese burgers duidelijkheid krijgen over de vraag of de EU de gemeenschappelijke kredieten beter kan beheren.

Kan de Commissie toelichten hoe het mogelijk is dat de bouw van de zuiveringsinstallatie bij het dorp Tolo op de Peloponnesus al ten minste drie jaar stil ligt; welk deel van de bouwkosten de EU voor haar rekening heeft genomen; wanneer de voor het project verantwoordelijke instanties de installatie klaar denken te hebben; of de Commissie dit project van de Gemeenschap grondig heeft geëvalueerd en op welke wijze de belastinggelden worden teruggevorderd indien de installatie niet binnen een redelijke termijn in gebruik wordt genomen?

Antwoord van mevrouw Wulf-Mathies namens de Commissie

(7 mei 1999)

Het is inderdaad juist dat de Gemeenschap heeft bijgedragen aan de financiering van werkzaamheden in verband met het gemeentelijk rioolwaterzuiveringsstation van het dorp Tolo op de Peloponnesus in Griekenland uit hoofde van het communautair initiatief Envireg. De aanleg bevindt zich in een gevorderd stadium maar er hebben zich problemen voorgedaan met name bij de Griekse administratieve procedures.

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie meegedeeld dat de problemen, ondanks hun inspanningen, blijven aanhouden en dat het er niet naar uitziet dat zij deze binnen een redelijk termijn kunnen oplossen.

Onder deze omstandigheden en teneinde dit project af te sluiten, hebben de Griekse autoriteiten besloten het project, samen met vier andere problematische projecten, te schrappen van de lijst van Envireg-projecten. De voor deze vijf projecten oorspronkelijk uitgetrokken bedragen (2,94 miljoen €) zijn dus afgetrokken van de definitieve onkostenopgave van de Griekse autoriteiten met betrekking tot de opsluiting van het initiatief Envireg.

Op grond van richtlijn 91/271/EEG van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater⁽¹⁾ blijven de Griekse autoriteiten echter verplicht de gemeente Tolo een rioolwaterzuiveringsstation te verschaffen. De Commissie heeft met name om deze reden reeds een onafhankelijke evaluatie laten uitvoeren van de vorderingen die tot dusverre zijn gemaakt en is bereid elk constructief voorstel van de bevoegde Griekse autoriteiten dat gericht is op voltooiing van het project te onderzoeken.

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

(1999/C 370/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1101/99
van Anneli Hulthén (PSE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Gemeenschappelijke pensioenvoorschriften

In Verordening 1408/71⁽¹⁾ wordt de harmonisatie geregeld van sommige sociale voorzieningen, o.a. de uitkeringen van pensioenen aan burgers die in meer landen van de Unie werkzaam zijn geweest. De regeling omvat echter niet alle soorten pensioen, daar de lidstaten het nog niet eens zijn geworden over

gemeenschappelijke eisen ten aanzien van bij voorbeeld vervroegde uittreding. In een zo belangrijke sector als pensioenen zijn simpele en duidelijke voorschriften nodig. Voor alle pensioenen moeten daarom waarschijnlijke dringende gemeenschappelijke regels van kracht worden.

Welke vooruitgang wordt geboekt bij de harmonisatie van de voorzieningen in deze sector en is het mogelijk dat de Commissie ook voor vervroegde uittreding gemeenschappelijke regels voorstelt?

(¹) PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van de heer Flynn namens de Commissie

(4 mei 1999)

De Commissie vestigt de aandacht van de geachte afgevaardigde op het feit dat zij herhaaldelijk heeft voorgesteld de werkingssfeer van Verordening (EEG) 1408/71 inzake de coördinatie van de nationale socialezekerheidsregelingen uit te breiden tot de stelsels inzake vervroegde uittreding (¹). Over het voorstel van de Commissie uit 1996 heeft de Raad tot dusverre helaas nog geen overeenstemming kunnen bereiken.

Bovendien heeft de Commissie onlangs een voorstel tot vereenvoudiging en hervorming van Verordening (EEG) 1408/71 goedgekeurd (²) waarbij aan de verordening een nieuw hoofdstuk wordt toegevoegd ten einde de stelsels inzake vervroegde uittreding te coördineren en in de werkingssfeer op te nemen, overeenkomstig het vroegere voorstel uit 1996. Het nieuwe voorstel zou in de loop van 1999 door de Raad onderzocht moeten worden.

Tegelijkertijd onderzoekt de Commissie, per geval, of de nationale wetgevingen de door het EG-Verdrag gewaarborgde beginselen, zoals recentelijk geïnterpreteerd in de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie (³), eerbiedigen ten aanzien van vervroegd uitgetreden.

(¹) Zie PB C 169 van 9.7.1980 en PB C 62 van 1.3.1996.

(²) PB C 38 van 12.2.1999.

(³) Zie arrest Commissie/Frankrijk Commissie-35/97 van 24.9.1998.

(1999/C 370/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1104/99

van Patricia McKenna (V) aan de Commissie

(21 april 1999)

Betreft: Onafhankelijkheid van Tibet

Op welke manier houdt de Commissie de situatie van de mensenrechten in Tibet in de gaten?

Hoe staat de Commissie tegenover het bevorderen van een vreedzame regeling tussen China en Tibet waarbij Tibet het recht op autonomie wordt verleend?

Vindt de Commissie ook niet dat het hypocriet is om met China handel te blijven drijven, terwijl dat land bezig is met een etnische zuivering van het Tibetaanse volk?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie

(4 mei 1999)

De Commissie heeft de Tibetaanse kwestie altijd naar voren gebracht in de dialoog over de mensenrechten die de Gemeenschap met China voert. In het kader daarvan hebben de ambassadeurs van de Europese trojka meermaals een bezoek aan Tibet gebracht, voor het laatst in mei 1998, om de naleving van de mensenrechten ter plekke te beoordelen. De Gemeenschap is een groot voorstander van een vreedzame oplossing van de geschillen rond Tibet via een rechtsreeks dialoog tussen Peking en de vertegenwoordigers van de Dalai Lama, en dringt er bij de Chinese autoriteiten regelmatig op aan het voorstel van de Dalai Lama om een dialoog aan te gaan, te aanvaarden.

De Commissie meent dat verdere integratie van China in de wereldeconomie in belangrijke mate zal bijdragen tot het opbouwen van een open maatschappij die op gerechtigheid is gebaseerd.

(1999/C 370/236)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1111/99
van Paul Rübzig (PPE) aan de Commissie

(15 april 1999)

Betreft: Stand van de mededinging op de gemeenschappelijke markt voor surfplanken

De mededingingsvoorschriften van de EU zijn bedoeld om te zorgen voor een concurrerende Europese interne markt en om negatieve gevolgen van een overheersende positie op de gemeenschappelijke markt van een of meerdere ondernemingen te voorkomen. Een groot aantal producenten waarborgt de vrije concurrentie en zorgt daardoor voor een vrije markttoegang en garandeert daardoor principieel ook meer arbeidsplaatsen dan het geval zou zijn in monopolie- of oligopoliestructuren.

Uit Duitse informatie blijkt dat de productiesector van surfplanken na overname van afzonderlijke aanbieders wordt gekenmerkt door een toenemende marktconcentratie.

Hoe beoordeelt de Commissie de markt voor surfplanken en van welke marktaandelen voor de afzonderlijke aanbieders (eventueel zonder het noemen van namen maar wel onder refereer naar het land van herkomst) gaat zij uit?

Welke fusie-intenties zijn in de loop van de afgelopen zes maanden bij de mededingingsautoriteit aangemeld?

Zijn maatregelen door de Commissie noodzakelijk geworden en welke heeft zij wellicht reeds genomen en/of gepland?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(6 mei 1999)

Volgens de Europese regelgeving inzake concentratiecontrole (Verordening (EEG) 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen⁽¹⁾) moeten bij de Commissie alleen grote concentraties (fusies, acquisities en gemeenschappelijke ondernemingen) met een communautaire dimensie worden aangemeld. Een concentratie heeft een communautaire dimensie indien de omzet van de betrokken ondernemingen bepaalde drempels overschrijdt. Normaliter moet de totale omzet van alle betrokken ondernemingen mondiaal meer dan 5 miljard € bedragen, terwijl ten minste twee der betrokken ondernemingen in de Gemeenschap een omzet van meer dan 250 miljoen € moeten behalen. Concentraties waarbij deze drempels niet worden overschreden, vallen onder de bevoegdheid van de nationale mededingingsautoriteiten (zoals het Duitse Bundeskartellamt). Dit geldt voor de overgrote meerderheid van de concentraties.

Tot dusver heeft de Commissie in haar beschikkingenpraktijk nog geen grondige kennis verworven in verband met de markt voor surfplanken. In de voorbije zes maanden heeft zij geen enkele aanmelding ontvangen van een overname in de sector surfplankenproductie; evenmin beschikt zij over aanwijzingen dat er in deze sector een concentratie heeft plaatsgevonden die had moet worden aangemeld overeenkomstig Verordening (EEG) 4064/89. Bijgevolg loopt er voor de surfplankensector momenteel ook geen procedure inzake concentratiecontrole. Misschien hebben nationale mededingingsautoriteiten zaken in dit verband behandeld, en dan kunnen zij hieromtrent informatie verstrekken.

⁽¹⁾ PB L 395 van 30.12.1989.

(1999/C 370/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1119/99
van Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) aan de Commissie

(20 april 1999)

Betreft: Antidopingprogramma van de Europese Commissie

De afgelopen jaren is het dopinggebruik in de sport spectaculair toegenomen. De professionalisering, de al te grote commercialisering en de grote hoeveelheden geld die er in de beroepssport omgaan, hebben veel atleten veranderd in machines van wie onmogelijke resultaten worden geëist. Daarom nemen zij herhaaldelijk hun toevlucht tot drugs en verboden middelen die de gezondheid van topsporters schaden.

De ene lidstaat van de Unie staat anders tegenover doping dan de andere, zoals gebleken is bij de laatste Tour de France.

In december 1998 heeft de Europese Raad van Wenen in zijn conclusies de noodzaak onderstreept van een mobilisering tegen doping en de noodzaak dat de lidstaten en de Commissie de verschillende bestaande nationale maatregelen beter coördineren. Hun werd verzocht de bestaande regels in dit licht nog eens onder de loep te nemen. Het Parlement heeft op 17 december 1998 een resolutie aangenomen waarin de Commissie om een reeks maatregelen wordt gevraagd. Onlangs, op 4 februari 1999, heeft de Wereldconferentie over doping in de sport te Lausanne een aantal conclusies aangenomen, o.a. over een voorlichtingscampagne.

Met welk programma is de Commissie bezig? In welke fase verkeert dit? Denkt de Commissie gebruik te maken van begrotingslijn B3-300 om de voorlichtingscampagnes over deze problematiek te financieren?

Antwoord van de heer Oreja namens de Commissie

(7 mei 1999)

Naar aanleiding van de resolutie van de Europese Raad van Wenen heeft het Duitse Voorzitterschap een informele bijeenkomst georganiseerd van ministers die belast zijn met sportzaken. Tijdens deze bijeenkomst werd een gemeenschappelijk standpunt aangenomen als voorbereiding op de internationale conferentie tegen doping waar de Unie in de slotfase een zeer belangrijke rol heeft gespeeld.

Het Voorzitterschap heeft de Commissie voorgesteld samen met de lidstaten een werkgroep op te richten die reeds is bijeengekomen om, in de eerste plaats, een standpunt van de Unie te formuleren inzake oprichting van een internationaal bureau ter bestrijding van doping.

De werkzaamheden van deze groep in verband met een lijst van eventuele acties op het communautair niveau en de coördinatie op het gebied van wetgeving moeten nog worden afgerond. De resultaten hiervan zullen worden opgenomen in een verslag over sport in Europa dat de Commissie zal uitbrengen aan de Europese Raad van Helsinki.

Van haar kant, heeft de Commissie de Europese ethische groep gevraagd advies uit te brengen over dopingpraktijken in de sport. Voorts heeft ze de medische commissie van het Internationaal Olympisch Comité gefinancierd om een lijst op te stellen van prioriteiten die steun zouden kunnen krijgen in het kader van het communautair onderzoeksprogramma.

Voorlopig kan nog niet worden gezegd of de voorlichtingscampagnes gefinancierd zullen worden uit begrotingslijn B3-300. Zonodig zouden ook andere begrotingslijnen kunnen worden aangewend. Dit moet nog worden besproken met de lidstaten.

(1999/C 370/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1125/99

van Leonie van Bladel (UPE) aan de Commissie

(27 april 1999)

Betreft: Bedreigende veranderingen in Slowaaks politiek klimaat

Het politieke klimaat in de Slowaakse Republiek is sinds het aantreden van de nieuwe regering aan verandering onderhevig. Het bestuur van de Slowaakse journalistenvereniging die sympathiseert met de HZDS van de voormalige minister-president Vladimir Mečiar, meldt dat jonge journalisten die de nieuwe coalitie niet zinnen het werken wordt bemoeilijkt. Behalve openlijk kritiek op journalisten, zouden isolatie in de werkring en carrièrbelemmering reeds gesignaleerd zijn in de maanden dat de nieuwe coalitie het land bestuurt. Daarnaast beklagt de journalistenvereniging zich erover dat op Europees niveau nauwelijks aandacht is besteed aan de moord op Ján Ducký, de minister van Economische Zaken uit het door de zittende coalitie fel bekritiseerde vorige kabinet. De persorganisatie wijst op een overeenkomst met een patroon in de politieke cultuur van Balkan-landen waarin op haatcampagnes een moord volgt.

1. Is de Commissie bereid protest aan te tekenen bij de zittende regering van Slowakije tegen de pressie die op haar onwelgevallige leden van de pers wordt uitgeoefend?
2. Is de Commissie bereid om in het belang van de democratische ontwikkeling van Slowakije bij de zittende regering van dat land aan te dringen op het staken van hetzes tegen politici van vorige regeringen en navraag te doen of een justitieel onderzoek is gestart naar de moord op Ján Ducký?

Antwoord van de heer van den Broek namens de Commissie*(7 mei 1999)*

1. De bevordering van de onafhankelijkheid van de media is voor Slowakije één van de prioriteiten op middellange termijn van het partnerschap voor toetreding. De Commissie volgt de ontwikkelingen op dit gebied op de voet via de instellingen van de Europaovereenkomsten en de periodieke verslagen. Als duidelijke schendingen van de vrijheid van de media zich zouden voordoen, zou de Commissie deze onmiddellijk op passend niveau aan de kaak stellen. De Commissie heeft geen gegronde aanwijzingen gekregen over discriminerende praktijken die tegen journalisten in Slowakije zouden ondernomen zijn sinds het aantreden van de huidige regering in het najaar van 1998.

2. De Commissie is op de hoogte van een aantal starfzaken die tegen politici zijn aangespannen in overeenstemming met het Slovaakse recht. Het Slovaakse parlement heeft inderdaad de onschendbaarheid van twee personen opgeheven die banden hadden met de vorige regering. De Commissie beschikt echter over geen bewijzen dat het hier om een campagne zou gaan met als doel politici uit de vorige regering in opspraak te brengen. Over de moord op de heer Ducky is een strafrechtelijk onderzoek ingesteld. Er werd reeds een aanhouding verricht.

(1999/C 370/239)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1139/99
van Arthur Newens (PSE) aan de Commissie***(27 april 1999)*

Betreft: Studenten uit China

Gaat de Commissie onderzoeken of het mogelijk is het aantal beurzen en dergelijke voor studenten uit China te vergroten, om ervoor te zorgen dat het aanbod op dit gebied ongeveer even groot is als dat van de Verenigde Staten?

Antwoord van Sir Leon Brittan namens de Commissie*(7 mei 1999)*

Tijdens zijn bezoek aan China begin november 1998 heeft Commissievoorzitter Santer bekendgemaakt dat de Commissie voornemens is een nieuw, uitgebreid beurzenprogramma uit te werken voor China. In het kader van dit programma, Beurzen 2000, zullen 2000 Chinezen met steun van de Gemeenschap kunnen studeren of onderzoek verrichten in Europa.

Momenteel wordt het programma voorbereid (bezoeken van deskundigen aan China, onderhandelingen met de Chinese autoriteiten, voorleggen van het voorstel aan het comité van de lidstaten) om in het jaar 2000 van start te kunnen gaan.

De Commissie meent bovendien dat om de academische samenwerking tussen de Gemeenschap en China doeltreffend te stimuleren aandacht moet worden besteed aan de structurele samenwerking, die zowel de studenten als het onderwijzend personeel van beide partners erop zal voorbereiden.
